

அரசியர் அறுவர்

ACC. NO.
13228

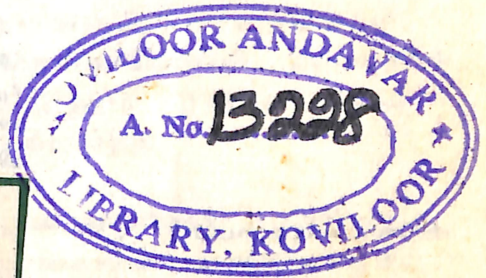
இராஜபாளையம்
கம்பன் கழக வெளியீடு

: அரசியர் அறுவர் :

KOVILLOOR ANDAVAR LIBRARY

தொகுப்பாசிரியர்

என். எஸ். முத்துகிருஷ்ண ராஜா

AccNo: 13228

R 65-9

வெளியீடு :

கம்பன் கழகம்

இராஜபாளையம்.

அரசியர் அறுவர்

© பதிப்புரிமை	:	கம்பன் கழகம், இராஜபாளையம்.
முதல் பதிப்பு	:	மார்ச் 2000
விலை	:	ரூ. 50/-
கிடைக்குமிடம்	:	என். எஸ். முத்துகிருஷ்ண ராஜா, பொதுச்செயலர், கம்பன் கழகம் 'சோலை' 12, தாண்டல் கந்தசாமிராஜா தெரு, இராஜபாளையம் - 626 117. தொலை பேசி : 31592
அச்சு	:	உதயம் பிரிண்டர்ஸ், (மினிஆப்செட்) 397-A, சிங்கராஜாக்கோட்டை பெரியதெரு, இராஜபாளையம்.
அட்டை வடிவமைப்பு	:	காரனேசன் லித்தோ ஒர்க்ஸ், சிவகாசி.
நூலின் அளவு	:	1 X 8 டெம்மி
பயன்படுத்திய தாள்	:	டி.என்.பி.எல். 16 கேஜ்
பக்கங்கள்	:	156 + 13

முன்னுரை

கோவைத் தொழிலதிபர், கம்பன் அறநெறிச் செம்மல் திரு. ஜி.கே. சுந்தரம் அவர்கள் தலைமையில் தியாகச் செம்மல் அமரர் கம்பனடிப் பொடி சா. கணேசன் அவர்களால் 1980 அக்டோபர் இருபத்தைந்தாம் நாள் இராஜபாளையம் நகரில் கம்பன் கழகம் தொடங்கப் பெற்றது.

இருபத்தோறு ஆண்டுகளாக இலக்கிய சேவையும், கலைத் தொண்டும் ஆற்றிவருகிற பான்மையைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் நன்கு அறியும். செவிநுகர் கனிகளாக கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனின் கவியின்பத்தையும், கருத்து இன்பத்தையும் வழங்கி வருவதோடு நுண்மாண் நுழைபுலம் கொண்ட சான்றோர்களைக் கொண்டு நூல்கள் படைத்தளிப்பதை கம்பன் கழகம் தனது தலையாய பணியாகக் கருதிச் செயலாற்றி வருகிறது.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன், இராமனைத் தரிசிப்போம், சீதையை வணங்குவோம், அனுமனைப் போற்றுவோம், தம்பியர் அறுவர் ஆகிய ஐந்து நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது. இப்போது அரசியர் அறுவர் எனும் இத்திரு நூலை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறது.

கோசலை நாட்டில் கோசலை, கைகேயி, சுமத்திரை, கிட்கிந்தையில் தாரை, இலங்கையில் மண்டோதரி, தானியமாலி ஆகியோரின் பாத்திரப்படைப்புகளையும் தெளிவாக முழுமையாக அறியும் வகையில் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் காட்டும் அரசியர் அறுவரின் உடன் பிறப்பு பாச உணர்வுகள், அற உணர்வுகள், அரசியல் நுட்பங்கள், நுண்ணறிவுகள் இக்கட்டுரையில் ஒளி வீசுகின்றன. கம்பனைத் தவிர மற்ற இராமாயணங்களோடு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இந்நூல் உருவாக்கத்திற்காக கம்பன் கழகம் வேண்டிக் கொண்டதற்கிணங்க பேரறிஞர்களாகிய பேராசிரியர் டாக்டர் அரங்கசாமி, டாக்டர் அ. அறிவொளி, செந்தமிழ் திலகம் தி. சு. மலையப்பன், டாக்டர் சுதா சேஷய்யன், தமிழாகரர் முனைவர் பழ. முத்தப்பன், டாக்டர் பூ. சொல்விளங்கும் பெருமாள் ஆகியோர் கட்டுரைகள் அனுப்பி உதவிய செயற்கரிய செய்கைக்கு நன்றி படைக்கின்றோம். அணிந்துரை வழங்கிய புதுவை கம்பன் கழகத் தலைவர் சேவாரத்னா நா. கோவிந்தசாமி அவர்களுக்கும் நூல் ஆக்கத்திற்கும் பல வகையாலும் துணை நின்ற இராஜபாளையம் காந்தி கலை மன்ற நூலகர், பெரும்புலவர் ந. கி. நாராயண ராஜா, எம். ஏ., இராஜபாளையம் ராஜுக்கள் கல்லூரி வரலாற்றுப் பேராசிரியர் டாக்டர் வி. வெங்கட்ராமன் ஆகிய இரு சான்றோர்களுக்கும் சிறந்த முறையில் நூலை அச்சிட்டு உதவிய இராஜபாளையம் உதயம் பிரிண்டர்ஸ் நிறுவனத்திற்கும் இராஜபாளையம் கம்பன் கழகம் நன்றி படைக்கின்றது.

இராஜபாளையம் நகர்மன்றத் தலைவர் திரு. ஏ. ஏ. சுப்பராஜா அவர்கள் தலைமையில் சிவகாசி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. வைகோ அவர்கள் இந்நூலை வெளியிட்டு பொலிவூட்டியுள்ளார்கள். அவர்கள் காட்டிய பேரன்பிற்கு கம்பன் கழகம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

இனி - இந்நூலை படித்து சுவைத்து பயன்பெறவுள்ள பெருமக்களை நினைந்து போற்றி, நெஞ்சார துதித்து வழிபடுகிறது.

இங்ஙனம்,
என். எஸ். முத்துகிருஷ்ண ராஜா,
கே. மாரிமுத்து,
பொதுச்செயலர்கள், கம்பன் கழகம்,
இராஜபாளையம்.

அணிந்துரை

சேவாரத்னா

ந. கோவிந்தசாமி,

தலைவர் : கம்பன் கழகம்,

புதுவை.

நம்முடைய பழைய காப்பியங்கள் சிலம்பு (கண்ணகி கதை) மணிமேகலை முதலியன பெண்களின் பெயரால் அமைந்தவை. ஏன்? அவைகளில் பெண்களே நாயகிகள்.

இராமாயணம் என்றால் "இராமன் வரலாறு" என்பர். வால்மீகி "சீதாசரிதம்" என்றார்.

"சீதாயா : சரிதம் மகத்" சீதையின் பெருங்கதை.

கம்பன் அதைச் சொல்லாமல் விடுவானா? சொல்லி உள்ளான்.

"தொடை நிரம்பிய தோமறு மாக்கதை" என்று. மா+கதை = மா = இலக்குமி சீதை.

மாபாரதம் = துருபதன் மகளின் வரலாறு. அவளின்றேல் "போர்" ஏது? சீதை ஏது?

இப்படித் தலைவியராகப் பெண்களை வைத்துப் பின்னப்பட்டதே நம்காப்பியங்களில் சில.

இராமாயணத்தில் கூனியும், கைகேயியும் இன்றேல் இராவணவதம் நடைபெற்றிராது.

"அரசியர் அறுவர்" என்ற தலைப்பில் இராம காதையில் வலம் வரும் ஆறு பெண் பாத்திரங்களை ஆய்வு செய்வதே இந்நூல். இராஜபாளையம் - கம்பன் கழகத்தார் முயற்சி; பாராட்டுக்குரியது.

கைகேயி :

கைகேயியின் செயல்களில் ஒருபுறத்தில் மனித மாண்பு வெள்ளமிடுகிறது; மற்றொரு பக்கத்தை அரக்கமனம் ஆள்கிறது. சிறப்பான கட்டுரை.

அவள் தந்த இடர்பாடுகள் இராவணவதத்துக்குக் கால்கோல் விழாவாக அமைகிறது; இராமனின் குணநலனை உலகம் போற்ற உதவியவள் கைகேயிதானே! காடேக அவள் பணித்தபோது, இராமன் திருமுகம் .. அப்போழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றதாம்..! அரக்கர் பாவம் - தாமரையை - அப்போழுது அலர்ந்த மணம்மிக்க தாமரையாக்கியது. அதன் விளைவு - ராமராஜ்யம்! அரசியல் சூதுகளால் - தூ மொழி மடமான் - கயத்தியாகிக் கதையை நடத்தினள். கைகேயி கட்டுரை பீடுநடை பயில்கிறது.

கோசலை :

கோசலை ராஜமகிஷிக்கேற்ற காம்பீர்யம் அவள் செயல்களில் பளிச்சிடுகிறது.

இராமனைப் பெற்ற திருவயிறு உடையவள் அல்லவோ? தன்மகன் அரசிழந்ததற்குக் காரணமானவனை - பரதனை - இராமனிடம், "நிறை குணத்தவன் நின்னிலும் நல்லன்" என்று பேசும் கோசலையைப் புகழ்வதா? கம்பன் கவியுள்ளத்தைப் புகழ்வதா? அவன் மனித மாண்பின் பிறப்பிடமாகிறான். கம்பன் பாத்திரப் படைப்பில் கோசலை - ஒரு இமயமாகக் காட்சி தருகிறான். அவள் நல்லியல்புகளைக் கட்டுரை ஆராய்கிறது.

சுமித்திரை :

பட்டத்தரசிகளில் மூன்றாமவளான இவளை "இளைய மென்கொடி" என்றான் கம்பன். பற்றற்ற ஞானம், நல்லறிவு,

தூய அன்பு நிறைந்தவளாக இந்தத் தியாகச் கடரைக் கம்பன் படைத்துள்ளான்.

குகனிடம், பரதன் "இறந்தான் தன் இளந்தேவி, யாவர்க்கும் தொழுகுலமாம் இராமன் பின்பு பிறந்தாலும் உளன் என்னப் பிரியாதவன் (இலக்குவன்) தனைப் பயந்த பெரியான்" என்று அறிமுகப்படுத்துகிறான்.

ஞானத்தின் தனித் தலைவனான பரதன் "பெரியான்" என்று பாராட்டிய பெருமைக்குரியவன் சுமித்திரையே! அவள் தன் மகனுக்கிட்ட கட்டளை,

"மன்னும் நகர்க்கே இவன் வந்திடின், வா; அது அன்றேல் முன்னம் முடி" என்பது. இவன் = இராமன். தன் மாற்றாள் மகனுக்காகத் தன் மகனைத் தியாகம் செய்ய பணித்த பாங்கு - இவளைப் பெருந்தெய்வம் - என்று நம்மை நினைக்கச் செய்கிறது.

மண்டோதரி :

கற்புக்கொருத்தி :- எனப் பேசப்படும் பொற்புடைத் தெய்வம், மண்டோதரி அறிவாற்றல் மிக்கவள்.

"தேவர்தவம் தான் - இராமன் அம்பாகி - இராவணனை அழித்தது" என்பது அவள் தீர்ப்பு. கம்பன் ஞானவாணியாக அவளைப் படைத்துள்ளான். இராமனை - நாராயணன் - என்று முடிவு செய்த - முனிவர்களின் அறிவுக்கு இவள் அறிவு இளைக்கவில்லை.

பிறன் மனை நயந்தவனாயினும் - அவள் தன் கணவன், அவன் உடலை "கைலை வெற்பெடுத்த திருமேனி" என்று பேச ஒரு கற்பரசியால் தானே முடியும்.

இராவணன் வீழ்ந்து கிடக்கிறான். மண்டோதரி

“ ஏங்கி, எழுந்து அவன்
பொன் தழைத்த பொரு அரு மார்பினைத்
தன் தழைக் கைகளால் தழுவி, தனி
நின்று அழைத்து உயிர்த்தாள், உயிர் நீங்கினாள்” மீட்சி - 243

இங்கு பேசப்படும் அறுவரில் - இவளையே தலையான
கற்பரசி என்று கூறத் தோன்றுகிறது. கணவன் உடலைத்
தழுவி, உயிர்த்தாள் - உயிர் நீங்கினாள்!

மற்ற தசரதன் பத்தினியர், கணவன் இறந்துபட்ட போது
யார் உயிர் துறந்தார்?

இவள், அவர்களினும் மேலானவள் என்றால் என்ன
தவறு? இவள் சேற்றில் செந்தாமரை; அரக்கியர் குலமாகிய
உப்புக் கடலில் உதித்த அமுதம்.

அருங்கற்புடைய மங்கையர் தொழும் மண்டோதரி
கட்டுரை மகுடத்திலிட்ட மணியாகும்.

தான்யமாலி :

இவள் வீரத்தின் விளைநிலம்;

தான்யமாலி ஒரு சிறுபாத்திரம்: கதையில், இவள்
வருகிற இடம் குறைவே. அடக்கமான அமைப்பில் அவளைக்
காண்கிறோம். இராவணனையே நீதி கேட்கும் வீரமகளாகக்
கம்பன் காட்டுகிறான். அவளின் துணிச்சலான பேச்சு இது :

“ மேதையாய்க் காமம் பிடிப்பாய் ? பிழைப்பாயோ! ”

“ உம்பி உணர்வுடையான் சொன்ன உரை கேளாய்;
நம்பி கர்ணனையும் கொல்வித்து என் கோமானை
அம்புக்கு இரையாக்கி ஆண்டாய் - அரசு ஐயா!”

மண்டோதரி இப்படிப் பேசவில்லை; உண்மையான

மனைவி கணவன் சுகதுக்கங்களில் பங்குடையவள்; அதனால் பேசினாள். மகனை இழந்த தான்யமாலை.

“கன்றுபடப் பதைத்த தாய் போல் கவல்வாளை” என்று அவள் தாயுள்ளத்தைக் கம்பன் பெருமைப் படுத்துகிறான். உண்மையான - கணவன் நல்வாழ்வில் அக்கறையுள்ள - ஒரு மனைவியாகத் தான்யமாலையை நாம் காண்கிறோம்.

தாரை :

கம்பனின் தாரை - குலமகளாகக் காட்சி தருகிறாள். நுட்ப அறிவு படைத்தவள். சுக்கிரீவன் மீண்டும் வாலியைப் போருக்கழைத்த போது - “புதுப்பலத்துடன் வந்திருக்கிறான்” என்று வாலிக்கு அறிவுறுத்தியவள் தாரை. மாவீரனான வாலி உணர முடியாததை இவள் உணர்த்தினாள்.

குரக்கினத்தரசனான வாலியின் மனைவி தாரை - அவளை “அமுதிடைத் தோன்றிய வேயிடைத் தோளினாள்” என்றான் கம்பன்.

அழகுடைய மேனி; பண்புமிக்க உள்ளம்; மலைக்குல மயில்; இசையிலும் இனிய சொல்லாள் இப்படியெல்லாம் கம்பனால் பாராட்டப் பெற்றவள் தாரை.

இலக்குவன் சினத்துடன் வருகிறான் - என்றறிந்து அஞ்சிய குரக்கினத்தை “நீரெலாம் அயல் நீங்குமின்” என்று கூறிச் சென்று “யான் வீரன்உள்ளம் வினவுவல்” என்று துணிந்து சென்றாள்.

தன் கோலத்தால் இலக்குவனைத் தாமரை வதனம் சாய்த்துத் தனுநெடுந்தரையில் ஊன்றி.. நிமிர முடியாமல் நிற்க வைத்த பெருமையை உடையவள்.

அவள் அரசியல் அறிவு சுக்கிரீவனைக் காப்பாற்றியது. கம்பன் அவனைத் " தூ மன நெடுங்கண் தாரை" என்று பாராட்டுகிறான்.

அருமையான ஆறு பெண் பாத்திரங்களை " அரசியர் அறுவர்" என்ற தலைப்பில் ஆய்வு செய்யச் செய்து கம்பன் இரசிகர்களுக்கு இராஜபாளையம் கம்பன் கழகத்தார் வருந்திட்டுள்ளனர்.

'கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன்' "இராமனைத் தரிசிப்போம்" 'சீதையை வணங்குவோம்' " அனுமனைப் போற்றுவோம் " "தம்பியர் அறுவர்" போன்ற நல்ல நூல்களை வெளியிட்ட பெருமைக்குரியவர்கள் மேற்படி கழகத்தார்.

அவ்வரிசையில் இது கம்பனுக்கு மற்றுமோர் புகழாரம். ஆய்வாளர் அறுவரைக்கொண்டு ஆய்வு செய்து கட்டுரைகளை எழுதிப் பணித்துள்ளனர்.

அவர்களுக்கும் கம்பன் கலைக்கடலில் மூழ்கி அரிய முத்துக்களை வாரித் தமிழவருக்கு வழங்கியுள்ளனர்.

கம்பன் பணியே தலைப்பணியாகக் கொண்டொழுகும், இராஜபாளையம் கம்பன் கழகத்தார்க்கும் கட்டுரையாளர் கட்டும் என் நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கம்பன் புகழ் வாழ்க !
கன்னித் தமிழ் வாழ்க !

அன்பன்,

பொருளடக்கம்

		பக்கம்
1.	கைகேயி பேராசிரியர் டாக்டர் கா. அரங்கசாமி, எம்.ஏ., பிஎச்.டி.	1
2.	கோசலை டாக்டர் அ. அறிவொளி, எம்.ஏ., பிஎச்.டி.	21
3.	சுமித்திரை செந்தமிழ் திலகம் திரு. தி.சு. மலையப்பன், எம்.ஏ., பிஎச்.டி.	39
4.	மண்டோதரி டாக்டர் சுதாசேஷ்யன், எம்.எஸ்.,	57
5.	தான்யமாலி தமிழாகரர், முனைவர் பழ. முத்தப்பன், எம்.ஏ., பிஎச்.டி.	125
6.	தாரை டாக்டர் பூ. சொல்விளங்கும் பெருமாள், எம்.ஏ., பிஎச்.டி.	133

ஃ கைகேயி ஃ

இராமனின் தெய்வம்

பேராசிரியர். டாக்டர். கா. அரங்கசாமி,

எம்.ஏ., (தமிழ்) எம்.ஏ., (வரலாறு) பி.எச்.டி.,

தமிழ்த்துறைத்தலைவர்,

அரசு கலைக்கல்லூரி,

உடுமலைப்பேட்டை - 642 126.

இராமாயணக் கதையின் முக்கியமான மூன்று திருப்பு மையங்களாக நிற்பவர்கள், கூனி, கைகேயி, சூர்ப்பணகை எனும் மூவர். இம்மூவரில் கைகேயி, சூர்ப்பணகை ஆகிய இருவரும் நாயகப்பாத்திரங்களிடம் நெருக்கமும் உறவும் உடையவர்களாயும் தாம் மேற்கொண்ட செயல்களில் ஒரு பின்னோக்க முடையவர்களாயும் இருக்கின்றனர். கூனியோதான் மேற்கொண்ட செயலில் தன் மனநிறைவைத் தவிரப் பிறிதொன்றும் அடைவதில்லை.

இம்மூன்று பாத்திரங்களுமே தத்தம் செயல் முடிந்தவுடன் மௌனமாகிவிடுகின்றன. இம்மௌனத்தின் பின்னணியில் கைகேயியின் பாத்திரம் மட்டுமே சில விளக்கங்களுக்குட்பட்டு உருவாக்கம் பெற ஏனைய இரு பாத்திரங்களும் அத்தகைய பாத்திரப் படைப்பைப் பெறுவதில்லை. கைகேயி பாத்திரம் ஆய்வதற்குரியதாகின்றது.

மரத்திற்கு ஆதாரமான வேர் மண்ணுள் மறைந்திருக்க மரத்தின் புறத்தோற்றம் புலப்படுவதுபோல் சில வாழ்வு நிலைகளின் ஆதாரங்கள் மறைந்து கிடக்கின்றன. இதனை அனுபவ பூர்வமாக உணரும் கலைஞன் தன் கலைப்படைப்பில் இத்தகு வாழ்வு நிலைகளை அமைத்துக்காட்டுகின்றான். அப்படி அமைக்கப்பட்ட பாத்திரமாகவே இலங்குகின்றாள் கைகேயி. இவளைக் காப்பியத்தில் குறை கூறாத பாத்திரம் இவளைச்சார்ந்தவர்களில் இராமன் ஒருவனே! அவன் மட்டுமே இவள் செயலால் மகிழ்பவன். இதனை,

“செப்பங்குணத்து இராமன்திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு பின்பு, அவ்வாசகம் உணரக் கேட்ட
அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றதம்மா”

II : 3 : 112

என்பதனால் உணரலாம். ஏனையோர் இவள் செயலால் துன்பமே அடைகின்றனர்.

ஒருவரின் செயல் இன்பங்கொடுக்குமாயின் அதற்காக அவரைப் பாராட்டுதலும், துன்பங்கொடுக்குமாயின் அதற்காகத் தூற்றதலும் உலகியல். கைகேயியின் செயலால் பாதிக்கப்படாது - அதாவது மனத்தளவில் நிலை குலையாமல் நின்றவர்கள் அயோத்தியில் அவளும் இராமனுமே! இதனை, மன்னனிடம் வரம் பெற்ற கைகேயி அவன் மயங்கி வீழக்கண்டும் தான் துயின்றாள் என்ற விடத்தும், (II:3:49) மன்னனின் ஆணையைக் கைகேயி கூறக்கேட்ட இராமனின் முகம்தாமரை போல மலர்ந்தது (II:30:112) என்றவிடத்தும் கவிஞன் குறிப்பிடுகின்றான். ஆனால் அவன்கூடக் கூனியின் உரையை ஏற்றுக் கைகேயி மனம் மாறியவுடன்தான் அவளுக்குக்கொடுக்கும் அடைமொழிகளை மாற்றிக் கொள்ளுகின்றான். இப்பாத்திரம் அனைவரின் தூற்றதலுக்கும் உள்ளாகின்றது. இங்ஙனம்தூற்றத்தக்க குணக்கீழ்மை உடையவள் தானா கைகேயி என்பது ஆய்விற்குரியது.

இராமனைச் சார்ந்த அனைவரும் உயர்வும் சிறப்பும் உடையராய்ப் பொலிகையில், அந்தமில் குணத்து ஐயனாகிய! அவனுக்கு, அக்குணம் சிறக்கும்படி வளர்த்து ஆளாக்கிய அன்னை கைகேயி என்பதனை,

“தாய் கையில் வளர்ந்திலன்; வளர்த்தது, தவத்தால்
கேசயன் மடந்தை”

(II:3:101)

எனப் பொதுமக்கள் கூடப்போற்றும் சிறப்புடைய இப்பெருந்தேவி மட்டும் தீயவளாவது எங்ஙனம்?

நகரமே துயருற்று நலியும்போதும், கொண்ட கணவனே மரணமடையக் கூடிய நிலை எய்தும் போதும், அசையாமல், தான் எடுத்த முடிவின்படியே நின்று, தான் எண்ணியதை எண்ணியாங்கு எய்தும் இப்பாத்திரத்தை மேற்போக்காகப் பார்த்தால் அரக்கியரை விடத் தாழ்ந்து போவதைக் காணலாம். புண்பட்ட உடம்போடு போர்க்ளத்திலிருந்து ஓடிவந்த தம் கணவரைத் தழுவிக்கொண்டு அவர்களோடு தம்முயிரையும் விடுகின்ற அரக்கியரின் சிறப்பை,

“வெங்களைத் திறந்த மெய்யர், விளிந்திலர் விரைந்து சென்றார்
செங்குழல் கற்றை சோரத் தெரிவையர் ஆற்ற, தெய்வப்
பொங்குழம் பள்ளி புக்கார், அவர் உடல் பொருந்தப்பூலி
அங்கு அவர் ஆவியோடும் தம் உயிர் போக்கி அற்றார்”

(VI:18:165)

எனப்பேசுவான் கவிஞன்.

எந்த அரக்கியும் தன்கணவன் இறப்பிற்குத் தான் காரணமாக இருப்பதில்லை! எந்த அரக்கியும் தன் கணவன் மூர்ச்சித்து விழுவதைப்பார்த்தபின்பும் கைகேயியைப்போலத்துயில்வதாகக் காட்டப்பெறுவதில்லை! ஆயின், கேவலம் அரக்கக் குணத்தைவிடக் கீழான குணமுடையவளாயிருப்பவளோ, ‘வாய்மை மன்னன்’ தயரதன் மனைவியும், பரதனின் தாயும், இராமனை வளர்த்தவளுமாவாள்? எனவே இப்பாத்திரப் படைப்பின் புறநிலைக்காட்சிக்கு மாறுபட்ட அகநிலை ஒன்றை மிக நுட்பமாகக் கவிஞன் கொண்டு செல்லுகின்றான். ஆனால் இப்பாத்திரத்தின் புறத்தோற்றத்தாலேயே அயோத்தியா காண்ட நாடகநலனும், உணர்வுக்கூறுகளும் காக்கப்படுகின்றன. எனினும் அகநிலையே அதன் உண்மையான வடிவமாகும்!

கைகேயியின் பாத்திரம் மூன்று சூழல்களில் நிறுத்தப்பெறுகின்றது. அவை (1) கூனியின் போதனைக்குமுந்திய நிலை; (2) கூனியின் போதனைக்குப்பிந்திய நிலை; (3) தான்கருதிய செயல் முடிந்தபின்பு ஏற்பட்டநிலை என்பனவாம். இவற்றுள் கூனியின் போதனைக்கு முன்பு கைகேயி அன்புக்கணவனின் உறுதுணையாய் நின்று சம்பரனைச் சாய்த்த வீரமுடையவளாயும், (II:2:88) பரதனைப் பெற்றவளாயினும், இராமன் மேற்கொண்ட பேரன்பால் அவனை வளர்த்தவளாகவும், தூய சிந்தயளாகவும், ஏனைய தேவியரைக் காட்டிலும் முதன்மையளாகவும் (II:2:68,81) கவிஞனால் காட்டப் பெறுகின்றாள். பாத்திரப்படைப்பு வெளிப்படையாக அமைகின்றது.

இரண்டாவது சூழ்நிலையில் தீமையின் வடிவான கூனியின் போதனையும் மாற்றமும் இடம் பெறுகின்றன. கூனி

பலபடியாகப்போதனை செய்கின்றாள். அவளை எதிர்த்து நின்ற கைகேயி ஒரு கட்டத்தில் மனம் மாறுகின்றாள். இதற்குக்காரணம்

“.....தேவி

தாய சிந்தையும் திரிந்தது - சூழ்ச்சியின் இமையோர்

மாயையும், அவர்பெற்ற நல்வரம் உண்மையாலும்

ஆய அந்தணர் இயற்றிய அருந்தவத்தாலும்.”

(II:2:85)

“அரக்கர்பாவமும், அல்லவர் இயற்றிய அறமும்

துரக்க நல்அருள் துறந்தனள் தாமொழி மடமான்”

(II:2:85)

என, இமையோர் சூழ்ச்சிமாயை, அவர்பெற்ற நல்வரம், அந்தணர்தவம், அரக்கர்பாவம், அல்லவர் இயற்றிய அறம், ஆகியவற்றை வரிசைப்படுத்துகின்றான் கவிஞன். வெளிப்படையாக, ‘இராமவதார நோக்கத்தைப் புரிந்து கொண்ட கைகேயி, கூனியின் தீமையில் விளையப்போகும் நன்மையை உணர்ந்தாள்’ எனக்கவிஞன் கூறியிருக்கலாம். அங்ஙனம் கூறிவிட்டால் அயோத்தியாகாண்ட நாடகநலன் சிதைந்து, ஏனைய பாத்திரப்படைப்புகளின் பண்பு நலன்கள் கெட்டு, கைகேயியின் பாத்திரம் மட்டுமே மேலோங்கி நிற்கும். ‘தந்தைசொல் காத்துத் தம்பிக்கு அரசுகொடுத்தான் இராமன்’ எனும் பெருஞ்சிறப்பை இராமன் கூட இழந்துவிடுவான். இதன் காரணமாகக் காப்பியம் முழுமையும் பின்னால் இடம்பெறவிருக்கும் இரக்க வீர்ப்புப்பண்புகூட அற்றுப்போகும். இவற்றைக்கருதியே கவிஞன் இப்பாத்திரத்தின் உண்மையான பண்பு நிலையை, அகநிலையாக்கி, வெளிப்படக்காட்டாமல் மறைத்து விடுகின்றான்.

கூனியின் போதனையை ஏற்றபின், கைகேயி, தான்மேற்கொண்ட செயலில் தெளிவும், உறுதியும் உடையவளாக விளங்குகின்றாள். எவ்விடத்தும் அவள் நெகிழ்ந்து கொடுப்பதில்லை. அசையாத ஆளுமையோடு எவ்வித இழப்புக்கும் ஆளாகத்துணிந்து, தான் எண்ணிய கருத்தை முடிக்கின்றாள். தான்கொண்ட கொள்கையில் தெளிவும், உறுதியும், பற்றும் ஏற்பட்டாலன்றி இங்ஙனம் நடந்து

கொள்ளவியலாது. தான் செய்யும் செயலுக்கு இதுதான் விளைவென்பதை உணர்ந்துவிட்டால், அவ்விளைவு ஏற்படும்போது துளக்கம் இல்லை. இதுவே கைகேயியின் நிலை. கணவனின் இறப்பும், பரதனின் சீற்றமும், தனக்கு ஏற்படும் பழியும் அவள் முன்னமே அறிந்த விளைவுகளானபடியால் அவற்றைச் சந்திக்கும்போது அவள் அசைந்துகொடுக்கவில்லை.

கைகேயி தயரதன் முன்வைக்கும் பிரச்சனை தெளிவானது. அவள்வரம்கேட்டதும் திகைத்த தயரதனைப்பார்த்துக் கூறுவதாக,

“குசைப்பரியோய்! தரின் இன்று கொள்வென்; அன்றேல்
வசைத்திறன் நின்வயின் வைத்துமாவென்” என்றாள்

(II:3:23)

என்றவரிகள் இடம்பெறுகின்றன. இங்கு ‘வரம்தராவிடின் வசைத்திறன் நின்வயின் நிற்க - யான் மாள்வென்’ என்றமையால், ‘வரம்தரின் வசைத்திறன் என்வயின் நிற்க நீமாள்வாய்’ என்ற பொருளும் பெறப்பட்டது! இதற்கு இம்மாறுதலையாய பொருள் உண்டென்பதனை,

“சந்தேன்! சந்தேன்! இவ்வரம்; என்சேய் வனம்ஆள,
மாய்ந்தே நான்போய் வான்உலகு ஆள்வென் வசைவெள்ளம்
நீந்தாய், நீந்தாய் நின்மகனோடும் நெடிது’ என்றான்”

(II:3:48)

எனத்தயரதன் கூறுகின்ற மொழிகளை வைத்துக்கொண்டும் உறுதிப்படுத்தலாம்.

இங்கு, ‘வசையோடு வாழ்வது யார்? புகழோடு சாவது யார்?’ என்பதே பிரச்சினை! இதற்குரிய தீர்வினைக்கணவனிடமே விட்டு விடுகின்றாள் கைகேயி! அவனும் வரம் கொடுப்பதன் மூலம் புகழோடுசாவதைத் தேர்ந்தேடுத்துக் கொள்ளுகின்றான். ‘வாய்மை’ மன்னவனாகிய அவன் அதைத்தான் தேர்ந்தெடுப்பான் என்பதைக் கைகேயி அறிவாள். அதனால் அவன் வரங்கொடுத்து மயங்கிவிழ இவள் துயிலத் தொடங்குகின்றாள் (II:3:45) இவளுக்கு வேறு வழியில்லை! இப்பொழுது இவனுக்காக இவள் நெகிழ்ச்சி அடைந்தால் - ‘கணவன் மனைவி’ என்ற பந்தத்தின் பிடியில் சிக்கிப்

பாசத்திற்கு இடங்கொடுத்து விட்டால் இவளுடைய இலட்சியம் பலவீனமடைந்து விடக்கூடும். தயரதன் எந்த அளவிற்கும் போய் அவளது பலவீனத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் தன்மையுடையவன் (II:3:29) எனவே, அவள் அனைத்தையும் துறந்து 'நிஷ்காமி' யாக நிற்கும் ஞானியின் அசையாத்திண்மையோடு நிற்கின்றாள். இத்தகு சோதனையைச் சாதாரணப்பெண்களால் தாங்கிக்கொள்ளவியலாது. சம்பரனை அழித்த போர்க்களத்தில் நின்று மரணத்தின் பல்வேறு கோரவடிவங்களைக் கண்ணால் கண்டவள் இவள். இவளுக்குத்தான் இந்தத்திண்மை பொருந்தும். மேலும், கணவன் மூர்ச்சித்து விழ மனைவி துயின்றாள் எனக்கவிஞன் கூறிச் செல்வதன் நோக்கம், 'கைகேயியின் வன்னெஞ்சைக் காட்டுவதற்காக' எனப்பொருள் கொள்வது பொருந்தாது. அப்படிக்கொண்டால் அறந்தழைக்கத் தோன்றிய அவதாரம் இடம்பெற்ற குடிமாசுறும். அத்தோடு இராமனால் போற்றி வழிபடப்படும் தாயை இழிவு படுத்தியதுமாகும்.

இப்பாத்திரத்தை உயர்வாக மதிக்கும்படியான சூழல்களைக் கவிஞன் உருவாக்கிக் காட்டுகின்றான். தயரதன் இராமனை அழைத்து அரசை ஏற்கும்படி கூறியபொழுது இராமன் விருப்பு வெறுப்பற்று மௌனமாகின்றான். இதனை,

“தாதை, அப்பரிசு உரைசெய்தாமரைக்கண்ணன்
காதல் உற்றிலன்; இசுழந்திலன்; 'கடன்இது' என்று உணர்ந்தும்
'யாது கொற்றவன் ஏவியது அது செயல் அன்றோ
நீதி எற்கு?' என நினைந்தும், அப்பணிதலை நின்றான்”

(II:1:69)

என்பதனால் அறியலாம். ஆனால் கைகேயி இராமனை அழைத்து வனம்போகும்படி கூறியபொழுது மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகின்றான். இதனை,

“இப்பொழுது, எம்மனோரால் இயம்புதற்கு எளிதோ யாரும்
செப்ப அருங் குணத்து இராமன் திருமுகச் செவ்விநோக்கின்

ஒப்பதே முன்பு பின்பு; அவ்வாசகம் உணரக் கேட்ட

அப்பொழுது, அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது அம்மா!

(II:3:112)

எனக்கவிஞன் வாக்காக நாம்காணுகின்றோம். இங்கு கைகேயி கூறிய 'வாசகத்தை உணரக்கேட்டதனால்' அவன் 'முகம் செந்தாமரையை விஞ்சி மலர்ந்தது' எனும் குறிப்பைக் கூர்ந்து நோக்கவேண்டும். அதாவது, தன் அவதாரநோக்கம் நிறைவேறும் வண்ணம் தாய் இட்ட பணி அவனது மனத்துக்கு உகந்ததாகின்றது. அவதார நோக்கத்திற்கு இடையூறாக இருந்த தயரதனின் பணியாகிய தடையை, அருள்காரணமாக விலக்கியவன் கைகேயி. இதனை,

"தெருளுடை மனத்துமன்னன் ஏவலின் திறம்ப அஞ்சி

இருளுடை உலகம் தாங்கும் இன்னலுக்கு இயைந்து நின்றான்

உருளுடைச்சகடம் பூண்ட, உடையவன் உய்த்த கார் ஏறு

அருளுடை ஒருவன் நீக்க, அப்பிணி அவிழ்ந்தது ஒத்தான்"

(II:3:113)

எனக்கவிஞன் அருமையாகக் கூறுகின்றான். அரக்கராகிய அதர்மம் நிறைந்த, 'இருளுடை உலகைத் தாங்குவதுதான் இராமனுக்கு இன்னலா இருக்கின்றது? பதினான்கு ஆண்டுகள் கழிந்தபின்பு - அதர்மத்தை அழித்து அவ்வுலகை ஒளியுடையதாக மாற்றியபின் அதனை மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றான்.

கைகேயி விருப்பு வெறுப்பற்று அவதார நோக்கமுணர்ந்தே செயல்படுகின்றாள் என்பதற்கு இராமன் விரைந்து காடேக வேண்டுமென்ற நோக்கத்தில் அவனுக்கு மரவுரி அனுப்பிவைத்தலை,

"நோய் ஆற்றுகில்லா உயிர் போல நுடங்கு இடையார்

மாயாப் பழியாள்தர, வற்கலை ஏந்தி வந்தார்"

(II:4:142)

என்ற விடத்தும்,

“பேரூஇடர்ப்பட்டு அயலார் உறுபீழை கண்டும்

தீரா மனத்தாள்தர, வந்தன சீரம்’ என்றார்”

(II:4:143)

என்ற விடத்தும் காணுகின்றோம். இதற்குக்காரணம் அவள், வன்னெஞ்சம் உடையவள் என்பதல்ல; மாறாக அயோத்திநகரச் சூழலும், மன்னனின் உடல்நிலையும் இராமன் வனம்போதலைத் தவிர்த்துவிடுமோ எனக் கைகேயி அஞ்சுகின்றாள் என்பதேயாம். மேலும், கேகயத்திலிருந்து மீண்ட பரதனை, வேறுயாரும் பாராமுன்னமே தான் அழைத்து அவனுக்கு அயோத்தியில் நடந்தவற்றைக் கூறுவதும் அவள் அவதார நோக்க-முணர்ந்தமைக்குச்சான்றாகின்றது! எப்படி? பரதன் வந்தவுடன் தன் தந்தையைக்காணச் செல்லுகின்றான். அங்கு அவரைக் காணாது ஐயுறவு எய்திக்கோசலையிடம் செல்ல எண்ணுகின்றான். அவ்வளவில் அவனை ஒரு பணிப்பெண்வந்து கைகேயி அழைப்பதாகக் கூட்டிச் செல்லுகின்றாள். அங்ஙனம் வந்தமகனிடம் தன் பிறந்தகத்தின் நலம் விசாரிக்கிறாள் தாய்! இவ்விடத்தைச்சற்று ஊன்றி ஆய்வது இன்றியமையாதது.

கணவன் இறந்து கிடக்கின்றான். நகரமே பெருந்துயரத்தால் நலிந்து கிடக்கின்றது. பட்டத்து இளவரசன் கானகம் போய்விட்டான். இதற்கெல்லாம் காரணமான ஒருத்தி, இவற்றையெல்லாம் அறியாமல் வந்து நிற்கின்ற மகனிடம் எப்படிப்பேசுவாள்? தன் செயலினால் நடந்துமுடிந்துவிட்ட துயரநிகழ்ச்சிகள் ஓர் அச்சஉணர்வைத்தர, மகன் இவற்றை எங்ஙனம் ஏற்றுக்கொள்வானோ என்ற பதைபதைப் போடல்லவா பேசுவாள்! அல்லது இத்துயரங்களையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது தன் மகனுக்கு அரசைப்பெற்றுக்கொடுத்ததில் மகிழ்பவளாயிருந்தால், அவனை, வெற்றிப்பெருமிதத்தோடு, ‘உனக்கு, அரசு கிடைக்கும்படி செய்துவிட்டேன்’ எனக்கூறி வரவேற்றிருக்க வேண்டும்! ஆனால் நடப்பதென்ன? கைகேயி தன் பிறந்தகத்தின் நலம் விசாரிக்கின்றாள்!

“வந்து, தாயை அடியில் வணங்கலும்

சிந்தை ஆரத்தமுவினள், தீது இலர்

எந்தை என்னையர், எங்கையர்? என்றனள்,
அந்தமில் குணத்தானும் 'அதுஆம்' என்றான். (II:10:42)

என்பது பாடல்.

கைகேயி, தன்னால் ஏற்பட்ட அயோத்தியின் அவலங்களை அறியாத பேதை அல்லள், தன் மகனின் பண்புணரா அறிவு நலமற்றவளுமல்லள். முன்னமேயே தாயும் மகனும் அயோத்தி அரசை அபகரிக்கச் சூழ்ச்சிசெய்து அதன்படி செயல்கள் நிகழ்ந்து விடவில்லை. அப்படி இருப்பின்தாய் மகனைக்கண்டதும் இப்படி நலம்விசாரிப்பினும் பொருந்தும். ஆயின் கவிஞன் இக்காட்சியை இங்ஙனம் அமைப்பதன் மூலம் எதனை உணர்த்த விரும்புகின்றான்? ஒரே விடை, கைகேயி எதனாலும் பாதிக்கப்படாமல் சலனமற்று இருக்கிறாள் என்பதைக் காட்டுவதே! இதனை முன்னும், தயரதன் மயங்கிவீழக் கைகேயி துயின்றாள் என்ற விடத்தும் காட்டினான். இச்சலனமற்ற மனோ நிலையைக் காட்டுவதன் மூலமே இப்பாத்திரப் படைப்பின் உண்மை விலையை உணரும்படி செய்கின்றான் ஆசிரியன்.

ஏதோ பெருந்தீங்கு நிகழ்ந்திருக்க வேண்டுமெனத் துடிக்கின்றவனாய், “அரசர் கோமகன் யாண்டையான்?” எனக்கேட்கும் பரதனிடம் (II:11:42)

“தானவர்வலிதவ நிமிர்ந்த தானைஅத்
தேனமர் தெரியலான், தேவர்கை தொழ
வானகம் எய்தினான்; வருந்தல் நீ என்றான்” (II:10:44)

எனச்சாதாரண நிகழ்ச்சியொன்றைக் கூறுபவள்போலக் கூறுவதுடன் தந்தையின் இறப்புக்கு மகனை வருந்தவேண்டாம் எனக்கூறும் தாயாகவும் கைகேயி நிற்கின்றாள். “தானவர் வலிதொலைத்து அவனிதாங்கிய” இம்மைச் சிறப்புடையதாகி, “வாய்மையும் மரபுங்காத்து மன்னுயிர் துறந்தவள்ளலாக”, மறுமைச் சிறப்பையும் பெற்று, “தேவர்கை தொழ வானகம்” சென்ற சிறப்புடையவன் தயரதன். இத்தகு சிறப்பினை

அவனுக்குக் கொடுத்தவள் கைகேயி! சம்பரன் முதலான தானவர் வலிதொலையத்தன் கணவனுடன் போர்க்களம்புகுந்து, பின்பு வரம் கொள்வதன் மூலம் அவனை, 'வாய்மையன்' 'மரபைக்காத்தவன்' என்ற பெருமைகளைப் பெற வைத்து, தேவர் கைதொழும் சிறப்பையும் ஏற்படுத்தி அவன் வாழ்வின் நிறைவுக்குவழி வகுத்த அவள், 'வருந்த வேண்டாம்' எனக்கூறுவதில் பொருளிருக்கின்றது. ஆனால் இந்நூட்பங்களை உணராத பரதன்,

“தீளரி செவியில் வைத்தனைய தீயசொல்

நீ அலது உரைசெய நினைப்பரோ?

(II:10:46)

எனத்தாயைக் கடிந்துரைக்கின்றான்.

“தேவர் கைதொழ வானகம் எய்தினான்” எனக் கைகேயி கூறுவது வெறும் உபச்சார வழக்கு அல்ல! உண்மையிலேயே தன் கணவன் வானுலகில் பெற்ற பெருமையையே அவள் குறிப்பிடுகின்றாள்! அதனை உறுதிப்படுத்தவே யுத்தகாண்டத்தில், துறக்கம் விட்டு நிலவுலகிற்கு வந்த தயரதன் தன்னைக்கேவரும், முனிவரும் வணங்குகின்ற காட்சியை,

“பண்டுநான் தொழும் தேவரும் முனிவரும் பாராய்

கண்டுகண்டு எனைக் கைத்தலம் குவிக்கின்ற காட்சி” (VI-40-106)

என இராமனுக்குக் காட்டிப் பெருமைப்படுவதாக அமைக்கின்றான் கவிஞன்.

இதன்பின், பரதனிடம், அயோத்தியில் நடைபெற்று முடிந்தவற்றை ஒவ்வொன்றாக, அவன் கேட்கின்ற வினாக்களுக்கு விடையாகக் கூறுகின்றாள் கைகேயி! ஒவ்வொன்றினாலும் வருகின்ற உணர்ச்சிப்பெருக்கினின்றும் அவன் மீண்ட பின்பே முழுமையாக,

“வாக்கினால் வரம்தரக்கொண்டு, மைந்தனைப்

போக்கினேன் வனத்திடை; போக்கிபார் உனக்கு

ஆக்கினேன்; அவன் அது பொறுக்கலாமையால்
நீக்கினான் தன் உயிர் நேமிவேந்து" என்றான்.

(II:10:65)

இங்ஙனம் கூறுகின்றான். எல்லாவற்றிற்கும் தன் தாயே காரணம் என்பதை அறிந்த பரதன் பெருஞ்சீற்றங்கொள்ளுகின்றான். வானவரும், அவுணரும் திக்கயங்களும், கதிரவனும், கூற்றமும் நடுங்கும் படியாகச் சிறுகின்ற பரதனின் சினம்,

"அஞ்சினர் வானவர்; அவுணர் அச்சத்தால்
துஞ்சினர்; எனைப்பலர் சொரி மதத்தொனை
எஞ்சின, திசைக்கரி; இரவி மீண்டனன்;
வெஞ்சினக் கூற்றும், தன் விழி புதைத்ததே!"

(II:10:69)

இங்ஙனம் கவிஞனால் விவரிக்கப்பெறுகின்றது. எனினும் கைகேயி இச்சினங்கண்டு அஞ்சியதாகவோ வருந்தியதாகவோ காட்டப் பெறவில்லை. பரதனின் இச்சீற்றம் கொடுஞ்சொற்களாக வெளிப்படுகின்றன. தாயைப்பார்த்து அவன் பேசும் பேச்சுக்கள் கொடுமையானவை.

(II:11:70-85)

பரதனின் கொடுஞ்சொற்களுக்கு விடையாகவோ சமாதானமாகவோ கைகேயி எதுவுங் கூறுவதில்லை. அவள் எதனைக் கூறுவாள்? அவதார நோக்கம் நிறைவேற நான் இதனைச் செய்தேன் எனக்கூறமுடியுமா? கூறினால் அதனைப் பரதன் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்! அம்மட்டோ? பெரும் அருமறையை அவள் வெளிப்படுத்தியதாகமுடியும். காப்பியப்போக்கும் சிதையும். எனவே அவள் மௌனமாகவே இருந்து விடுகிறாள்.

கணவனால் "இவள் என்தாரம் அல்லள்; துறந்தேன்"; (II-4-49) என ஒறுக்கப்பெற்றும், குலகுருவசிட்டனால், தீயோய்! நின்போல் தீயார் உளரோ?" என நிந்திக்கப்பெற்றும், பெற்ற பிள்ளையால், 'பன்னருங்கொடு மனப்பாவி' எனப்பழிக்கப் பெற்றும், விதவையாகியும், நாடுநகரமெல்லாம் தூற்றிப்பேசவும் ஆளாகிநிற்கும் கைகேயியை இவ்வளவில் மௌனமாக்கி விடுகின்றான் கவிஞன். இதன் பிறகு இவள் பேசுவதில்லை.

இப்பாத்திரம் செயல்படும்போது விருப்பு வெறுப்பற்றுச் செயல்படுகின்றது. தனக்கு வரும் பழிப்புக்களைச் சலனமற்று ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றது. தான் எடுத்துக்கொண்ட செயலைத் தளராமல் செய்து முடிக்கின்றது. தான் எவ்விடத்தும், எவ்விதத்தும் எவரையும் கடுஞ்சொல் கூறிவருத்துவதில்லை! பேசும் பேச்சுக்களும் அளந்து குறைவாகவே பேசப்படுகின்றன. உணர்ச்சிக்கொந்தளிப்புகளுக்கிடையே தான் எண்ணிய செயலையே நோக்கமாகக் கொண்டு செயல்பட்டு அதன் விளைவுகளை அமைதியாக ஏற்றுக்கொண்டு இறுதியில் மௌனமாக நின்று விடுகின்றது. வெற்றிக்கு மகிழ்வதாகவோ தோல்விக்குத்துவண்டுவிடுவதாகவோ காட்டப்பெறுவதில்லை!

கைகேயி அவதாரநோக்கத்திற்காகவன்றி உண்மையிலேயே வஞ்சக எண்ணத்துடன் செயல் பட்டிருந்தால் பரதனின் சினமும், போக்கும் அவளைப் பாதித்திருக்கவேண்டும். கணவனிடம் அவ்வளவு போராடி வரம் பெற்றவள் பிள்ளையிடம் “பார் உனக்கு ஆக்கினேன்” எனக்கூறுவதோடு நிறுத்திக்கொள்ளுகின்றாள். (II:11:64) அதன்பிறகு அதுகுறித்து எவ்விதப்பேச்சுமில்லை. பெரும்பழி சுமந்து, கணவனை இழந்து பெற்ற அரசரிமையை ஏற்றுக்கொள்ளப் பிள்ளையிடம் ஏன் இவள் போராடவில்லை? ஏனென்றால் அரசரிமையைப்பெறுவதும், அதனைப்பரதன் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்வதும் இவள் நோக்கம் அன்று! இராமன் வனம்போகவேண்டும் என்பதுதான் இவள் நோக்கம். இதனைப் புரிந்துகொண்ட இராமன் தந்தையைக் கூடப்பாராமல் விரைந்து வனம் புகுகின்றான். பெற்ற பிள்ளையாகிய பரதனைக்காட்டிலும் இராமன்மேல் பேரன்புடையவள் கைகேயி! இதனை,

“வாக்கினால் வரந்தரக்கொண்டு, மைந்தனைப்
போக்கினேன், வனத்திடை; போக்கி பார் உனக்கு
ஆக்கினேன்; அன்னது பொறுக்கலாமையால்
நீக்கினான் தன்னுயிர் நேமிவேந்து” என்றாள்.

(II:11:64)

என்றவிடத்தும் உணரலாம். இங்கு இராமனைக் குறிக்குமிடத்து ‘மைந்தன்’ எனக்குறித்து, பரதனைக் குறிக்குமிடத்து ‘உனக்கு’

எனக்குறிப்பிடுவதனைக் கூர்ந்து நோக்கவேண்டும். 'மைந்தனை' என்ற சொல்லுக்குப்பதிலாக, 'இராமனை' என்ற சொல்லைக் கவிஞன் பயன்படுத்தி இருப்பினும் பொருந்தும். ஏன், அரசைத்தன் பிள்ளைக்கும் தனக்கும் பெறும் சாதாரணப்பெண்ணின் இயல்புடையவள்தான் கைகேயி என்பது கவிஞனின் கருத்தாயின் மேற்குறிப்பிட்ட பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள வாசகத்தினை, 'இராமனைப்போக்கினேன் வனத்திடை, போக்கி, பார் நமக்கு ஆக்கினேன்' என மாற்றிப்பாடி இருப்பான்.

இராமனை அழைத்து வருதற்குப் பரதன் கானகம் செல்லுகின்றான். அவனோடு பெரும் கூட்டமும் செல்லுகின்றது. கைகேயியும் உடன் செல்லுகின்றாள். அதுவும் 'இடரிலாமுகத்தாளாகவே' (II:13:69) கவிஞனால் அனுப்பப் பெறுகின்றாள். இவள் எதற்காகச் செல்லுகிறாள்? சம்பரனை வென்ற போர்க்களத்தில் நின்றவளும், அரசரில் பிறந்து பேரரசியானவளுமாகிய இவள் தன் மதிப்பற்ற கோழையல்லன், அங்ஙனமிருப்பின் பரதனின் சினத்துக்கு அஞ்சி உடன்சென்றாள் எனலாம். அப்பொழுது அவள் 'இடரிலாமுகத்தாளாக' இருந்திருக்கவும் இயலாது. எனின், இவள் ஏன் செல்லுகிறாள்? சென்றவள், இராமனைத்திரும்ப நகருக்கு அழைப்பவரில் ஒருத்தியாக அவனை அழைத்திருந்தாலும், 'தான் செய்தவை தவறானவை எனக்கைகேயி உணர்ந்து மனந்திருந்திவிட்டாள்' என நாம் கொள்ளலாம். ஆனால் அங்கும் கைகேயி மௌனமாக நின்று விடுகின்றாள். இந்த மௌனத்தின் பின்னணியில் தான் இப்பாத்திரத்தின் உண்மை மதிப்பினை உயர்த்துகின்றான் கவிஞன்!

கைகேயி அரும்பாடுபட்டுப் பலபேரிழப்புக்களுக்கு ஆளாகி இராமனைக்கானகம் அனுப்பி வைத்திருக்க, பரதனும் அவனோடு சென்றோரும் எங்கே அவனைத் திரும்ப அழைத்து வந்து விடுவார்களோ என்ற அச்சத்தாலேயே அவள் பரதனுடன் சென்றாள் எனக் கொள்ளவேண்டும். அயோத்திநகர அவலங்கள் அவளைப் பாதித்திருந்தாலோ அல்லது தான் செய்த செயல் தவறானது எனும் குற்றமனப்பான்மை அவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்தாலோ அவளால் பரதன் கூட்டத்தாருடன்

இராமனைக்காணச் சென்றிருக்கமுடியாது. இராமனின் 'இரக்ககுணம்' அவள் அறிந்தது. எனவே அவன், தந்தையின் இறப்பைக்கேள்விப்பட்டு, பரதனின் பக்திப்பிடியில் அகப்பட்டு அயோத்தி திரும்பிவிடக்கூடும். அப்படிப்பட்ட நிலை ஏற்படின் அதனைத் தடுத்து நிறுத்தவே இவள் சென்றாள் எனக் கொள்ளவேண்டும். இதனைத் தவிர வேறு காரணங்களை கூறவியலாது.

ஒரு பாத்திரத்தைத் தேவைக்கதிகமாகப் பேசவிடுவது ஏனைய பாத்திரங்களின் உருவாக்கத்தையும், கதை போக்கையும் பாதிக்கும் செயலாக முடியும். ஆனால் கைகேயியைப்பேசக்கூடிய இடங்களில் கூடப்பேசவைக்காமல் மௌனப்படுத்தியே கவிஞன் கொண்டு செல்லுகின்றான். இராமன் வரவில்லை என்பதற்காகப் பரதன் தீ மூழ்கச்செல்லுமிடத்தில்கூடக் கோசலையையே பேச வைக்கிறான்கவிஞன். (II:41:70:76) சில பாடல்களின் மூலமாகவே சத்துருக்கன், மண்டோதரி முதலான பாத்திரங்களை நாயகப்பாத்திரங்களுக்குச் சமமாக உயர்த்திவிடும் வல்லமை உள்ள பெருங்கவிஞன், கைகேயி, தான் சுமந்து பெற்ற பிள்ளை தீ மூழ்கி மாளப்போகிறான் என்ற போதாவது, அழுதரற்றித்தன் தவறுகளுக்காக வருந்தி மகனைத் தடுக்கும் படியான ஒரு சூழலை உருவாக்கிக்காட்டி இருக்கலாம். அதன்மூலம் இப்பாத்திரத்தின் மீது ஒரு பரிவுணர்வைக் கற்பவரிடத்தில் தோற்றுவிக்கலாம். ஆனால் கவிஞன் அதனைச் செய்யவில்லை! அப்படி செய்திருந்தால் கைகேயி உண்மையிலேயே குற்றவாளி ஆகிவிடுவாள்! கவிஞன் இப்பாத்திரத்தை அப்படிப் படைக்கவில்லை என்பதற்கு இதுவும் சான்றாகின்றது.

கைகேயி பழிபெறவும், அயோத்தியா காண்டம் அவலங்கள் நடக்கவும் காரணமானவன் இராமன்! அவன் மட்டும் தயரதன் அரசை அவனுக்குக்கொடுக்கும்போது மறுத்திருந்தால் கைகேயி பழி பெற்றிருக்கமாட்டாள். தன் கடன் எது வென்பதை உணர்ந்தும் மன்னனின் ஆணை வழிமௌனமாக நிற்கின்றான் (I:1:69) அவன். அவதார இரகசியம் காப்பதற்காக, அவதார நோக்கத்தடைக்கு மாற்றறியாமல் இராமன் நின்று விடுகின்றான்.

இத்தடையை நீக்குவது தாயின் கடனாகின்றது. மந்தரையின் தீமையில் விளையப்போகும் நன்மையை உணர்கிறாள் கைகேயி! தான் உணர்ந்ததை இராமனுக்கும் உணர்த்துகிறாள். பின்னால் அவன் செய்யவிருக்கும், வாலி, இராவணன் ஆகிய தமையன்மாரை ஒருத்து அவர்தம் தம்பியர்க்கு அரசு நல்குதலாகிய செயலுக்கு முன்னோடியாகத்தானும் தயரதனிடம் வரங்களை வலிந்துபெற்றுப் பரதனுக்கு அரசு கொடுக்கும் நாடகத்தை நடத்திக்காட்டுகின்றாள்! தாய், தனையனுக்குக் குருவாகின்றாள்! புரிந்துகொண்ட தனையன், உருளுடைச் சகடம்பூண்ட கார்ஏறு, அப்பிணி அவிழ்ந்தது ஒக்கின்றாள். உடனே கானம் போகவிடையும் கொள்ளுகின்றாள். (II:3:113:114)

மேற்குறிப்பிட்டதற்கு அரணாகக் காப்பியத்தின் பல இடங்களில்தான் அரசேற்க உடன்பட்டமைக்காக இராமன் வருந்துவதை,

1. “முடிக்கொள்க! எனக் கொள்ள மூண்டது
என்குற்றமன்றோ?” (II:4:128)
2. “உன் உயிர்க்குக் கூற்றாய்
உலகு ஆள உற்றேனே” (II:14:60)
3. “அரசாட்சிபூண்டு இவ்வுலகுக்கு
இடர்கொடுத்த புல்லனேன்” (II:14:62)
4. “அரசினைவெஃகினேன்” (VI:22:191)
5. “மண்மேல் வைத்த காதலின் மாதாமுதலோர்க்கும்
புண்மேல் வைத்த தீ நிகர்துன்பம் புகுவித்தேன்” (VI:22:208)
6. “நீள் அரசை..... ஆள்வுற மதித்து
யான் பிழைத்தது” (VI:40:117)

இங்ஙனம் காணுகின்றோம். இறுதியாக, வானும், மண்ணும் அரக்கர் தீமையினின்றும் மீண்டபின் - அவதாரநோக்கம்

முற்றுப்பெற்றபின், மௌனச்சிறையில் பூட்டப்பெற்ற கைகேயியின் உயர்வை அனைவரின் முன்பும் இராமன் வாயிலாக விளங்கவைக்கிறான் ஆசிரியன்! எவன் பொருட்டுப்பெரும்பழி சுமந்து பேச்சற்று நின்றாளோ அவனே அவளை உயர்த்தி நிறுத்தும்படி செய்விக்கிறான் கவிஞன். எப்படி எனக்காண்போம்.

துறக்கத்திலிருந்து மண்ணுக்கு வருகின்றான் தயரதன்! தன்மைந்தர்களையும் மருகியாகிய சீதையையும் கண்டு மகிழ்கிறான். தான் பெற்ற பேற்றிற்கு இராமனைப் பாராட்டுகின்றான். இறுதியாக மகிழ்ச்சிமீதூர இராமனுக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேட்கும்படி கூறுகின்றான். அதற்கேற்ப இராமனும்,

“தீயன் என்று நீதுறந்த என் தெற்குமும் மகனும்

தாயிம் தம்பியும் ஆம்வரம் தருக”

(VI:40:114,115)

எனக்கேட்கின்றான். இங்ஙனம் வரங்கேட்ட அளவில், ‘உயிரெல்லாம் வழுத்தி வாய்திறந்து எழுந்து ஆர்த்தன்’ என்கிறான் கவிஞன். இப்பாடலில் இடம்பெறும் சொற்களுக்கு அளந்து பொருள் கொள்ளவேண்டும். இங்கு பரம்பொருளான இராமனுக்குத் தெய்வமாகின்றாள் கைகேயி! இது கிடைத்தற்கரிய பெரும்பேறாம்! உயிர்களெல்லாம் எழுந்து ஆர்த்ததற்குக்காரணம், இராமனின் வரங்கேட்ட, ‘நற்குண விசேடம்’ எனப்பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. (கம்.இரா.யுத்- பிற்பகுதி வை.மு.கோ. உரை ப. 802) காப்பியம் முழுவதும் இராமனின் நற்குண விசேடமேபேசப்படுகையில் இங்கும் அப்பொருள் கொள்வது பொருத்தமில்லை. இவ்விடத்தில்- இராமனால் தெய்வம் என மதிக்கப்படும் கைகேயியைப் பழியினின்றும் விடுவிக்கும் இடத்தில்-அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளாது- தம்பொருட்டுப் பெரும்பழி ஏற்று, அவதார நோக்கை நிறைவேற்ற வழிவகுத்த பெருந்தேவியின் பழிச்சுமை நீங்குவதற்காக உயிரினம் ஆர்த்தன் எனவே கொள்ளவேண்டும்.

மேற்கண்டவாறு இராமன் வரங்கேட்டவுடன், துறக்கம் சென்றும் விருப்புவெறுப்புகளினின்றும் நீங்காத தயரதன்,

“உனக்கு விரதவேடம் உதவிய பாவிமேல் விளிவு” நீங்கவில்லை என்கிறான் (VI:40:116) அதனைக்கேட்டு இராமன் கூறுகின்ற கீழ்க்கண்ட சொற்கள் கைகேயியின் பாத்திரப்படைப்பைக் கவிஞன் அமைத்திருக்கும் விதத்தை நமக்குத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

“ஊன்பிழைக்கிலா உயிர்நெடிது அளிக்கும் நீள்அரசை

வான்பிழைக்கு இதுமுதல் எனாது ஆள்வுற மதித்து

யான்பிழைத்தது அல்லால் எனைசுன்ற எம்பிராட்டி-

தான்பிழைத்தது உண்டோ? என்றான்; அவன்சலம்

தவிர்ந்தான்.

(VI:37:130)

இப்பாடலுக்கு வை.மு.கோ. அவர்கள்,

‘சிறிதும் தவறுதலுண்டாகாமற் பிராணிகளை நன்றாகப் பாதுகாக்க வேண்டிய பெரிய அரசரிமையை, ‘இது மிக்க குற்றத்திற்குக் காரணமானது. என்று நினையாமல் ஆளும்படி நினைவு கொண்டதனால் நான் தவறு செய்தேனேயன்றி, என்னைப்பெற்று வளர்த்த என் அன்னை (கைகேயி) தான் தவறு செய்தது உளதோ? என்றான்: (அதுகேட்டவளவில்) அந்தத் தசரதன் கோபம் நீங்கினான்’. என உரை கூறுகின்றார். ஆனால் இராமன் உரையைக் கேட்டவுடனேயே தயரதன் தெளிவு பெற்றான்-கோபம் நீங்கினான்-என்பதால், அவன் தெளிவு பெறும்படியாக இராமனின் உரை அமைய வேண்டும். எனவே இதற்குக் கீழ்க்கண்டவாறு உரைகூறுவதே பொருந்தும்!

‘ஊனோடு பொருந்துதல் தவிராத உயிர்களை நெடிதாகக்காத்து (மரபுவழி) நீண்டுவருகின்ற அரசாட்சியை, வானுக்குற்ற தீங்கைக் களைவதற்கு, இது, முதல்தடை என்று எண்ணாமல் (எனது அவதார நோக்கத்திற்கு இங்ஙனம் அரசேற்று ஆண்டு கொண்டிருப்பது முதன்மையான தடையாகும் என எண்ணாமல்) அவ்வரசை -(முத்தமகன் ஆள வேண்டும் என்ற மரபுவழியாக) ஆளுவதற்கு உடன்பட்டு நான் தவறு செய்ததல்லாமல் (என்னை அப்பிழையினின்றும் காத்து உயிர்களுக்கு அளிசெய்த) எனை ஈன்றவன் பிழை செய்தது உண்டோ?’

இங்கு அவதாரநோக்கம் தடைபட அரசாட்சியை இராமனின்மேல் திணித்தவன் 'தான்' என்பதையும் அத்தடையை நீக்குதற்காகப் பழிகொண்டு உலகுக்கு அளி செய்தவள் குற்றமற்ற கைகேயி என்பதையும் தயரதன் உடனே புரிந்து கொள்ளுகின்றான். தயரதன் மட்டுமா? அனைவரும் இப்பாத்திரப்படைப்பின் அருமையைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்பதற்காகவே தயரதன் துறக்கத்திலிருந்து மண்ணுலகுக்கு வரவழைக்கப்பெறுகின்றான் எனலாம்! ஏனெனில் அக்கினிதேவன் சொற்படி சீதையை ஏற்றுக்கொண்ட இராமனை தேவர்கள், பிரம்மா, சிவன், ஆகியோர் தெருட்டியபின் தயரதன் தெருட்டவேண்டியதில்லை. அவன் வருகையின் நோக்கமேறு! அதனை - 'முன்னைவான்துயர்நீக்குதி' (VI:40:101) எனத் தயரதனிடம் சிவன் கூறி அனுப்புவதன் மூலம் உணரலாம். இத்துயர்எது? யாருக்குற்றது? சற்று நுணுகிப்பார்த்தால் இத்துயர் தயரதனுடையதே! அவன், கைகேயி தனக்குப்பெருந்துன்பம் கொடுத்து விட்டதாக நினைத்துக்கொண்டு சொர்க்கம் சேர்ந்த பின்பும் அவள் மேல் சினமுடையவனாக இருக்கின்றான். அச்சினமும், துயரமும் பொருளற்றனவென அவன் உணரவேண்டும். அதன்மூலம் கைகேயியின் பாத்திரப்படைப்பின் நுட்பமும் விளங்கவேண்டும். எனவே அவன் மண்ணுலகுக்குக் கவிஞனால் வரவழைக்கப் பெறுகின்றான்.

இங்ஙனம் கைகேயி என்ற பாத்திரத்தை நாடக நலன்கருதிப் புறத்தோற்றத்தில் ஒருவிதமாகவும், அகத்தோற்றத்தில் வேறுவிதமாகவும் காட்சியளிக்கும்படி செய்கிறான் கவிஞன். இதற்குப் பாத்திரத்தை மௌனமாக்குதல் என்ற உத்தியும் பயன்படுத்தப் பெறுகின்றது. இங்கு கைகேயி தீமையானவள் என மூல நூலும் காட்டவில்லை என்ற கருத்தை,

“Valmiki sees her as honest and well intentioned, incapable of wishing harm to anyone, apparently as good and noble as any aristocratic lady could be desired to be”

A.K. Warder, *Indian Kavya Literature*, II p: 79

எனப்பிறர் கூறுவதன் மூலமும் உணருகின்றோம். அத்துடன் அவள்

திமையானவளாகக் காட்டப்பெறும் போக்கை மாற்ற இராசசேகரன் முதலான வடமொழி நாடகாசிரியர்களும் முயன்றுள்ளனர் என்பதனை,

‘In a later period, Rajasekhara wrote the Balramayana and, tried to save the characters for Kaikeyi and Dasaratha in an Act of the play entitled *Nirdosa-Dasaratha*’

V. Raghavan, ‘Some Cold Lost Rama Plays’ p. 50

என்ற இராகவனின் கருத்தாலும் உணரலாம். இவ்வடிப்படைகளை வைத்துப்பார்ப்பினும், கம்பனின் பார்வையில் கைகேயி இராமனின் தெய்வமாக உயர்ந்ததில் வியப்பில்லை.

குறிப்பு : ‘கைகேயி’ கட்டுரையில் வரும் பாட்டு
எண்கள் சென்னை கம்பன் கழகப்பதிப்பு (1976)

கோப்பெருந்தேவி

கோசலை

டாக்டர். அ. அறிவொளி, எம். ஏ., பி. எச். டி.,

14-J, ஹனீபா காலனி,

திருச்சி - 620 020.

கோப்பெருந்தேவியாக இருந்தாலும் கோவோடுகூடாவே கொலுவிருக்கப் பல காலமும் கொடுத்து வைக்காத கொலு பொம்மை.

தாய்மை என்னும் (தமிழக) இந்திய சொல்லுக்குரிய வார்ப்பாக வந்தவடிவு.

அன்பு, பாசம், பொறுமை, மாசின்மை, பெருமை என்று ஐந்துமுகம் எரியும் குடுபத்துக் குத்துவிளக்கேதவிர கோமுற்றத்தில் குலவத்தெரியாத குயில்.

இவளுடைய திருமணம், இவள் கணவனுடன் வாழும் காட்சி, பிள்ளைப்பேற்றுக்காக இவளுக்குக்கொடுக்கப்பட்ட வேள்வி அமுதத்தை வாங்கிய சிறப்பு இதையெல்லாம் கூட திரும்பிவராத கடனைத் தீர்த்துவிட்ட காலாவதி பத்திரம் போல நினைத்துக் பன்னீராயிரம் பாடிய கம்பனுக்குப்பாட நேரமில்லையா?

இந்தப் பாத்திரத்தை கைவிடுகிறோமோ என்று கம்பனுக்கு உறைப்பு எப்போதெல்லாம் வருகிறதோ அப்போதெல்லாம் மின்னல் வெளிச்சம் போல ஒரு வரி வந்து பிறக்கும். இதுவரையில் விளக்கபடாததெல்லாம் அதற்குள் விளக்கமாக்கிவிட்டதாகத் தெரியும்.

அப்படிக்கோசலைக்கும் கொடுத்தானே ஒரேஒரு அடி! ஒரு தங்கப்பட்டயத்தில் தைத்த வைர வரிகள் அல்லவா அவை!

“திருவுறப் பயந்தனள் திறங்கொள் கோசலை”

(திருஅவதாரப்படலம் 103 / 282)

‘கௌசல்யா ஸுப்ரஜா ராமபூர்வா’ என்று எம்.எஸ். சுப்புலட்சுமி குயிலோசையில் வேங்கடேச சுப்ரபாதம் கேட்கும் போதெல்லாம் கம்பனின் இந்த அடி - நம் மனத்தின் ஆழத்தில் ஒரு வெள்ளப் பெருக்கையே உண்டுபண்ணும்.

கடவுளையே பிள்ளையாக இவள் மடியில் சுமந்தாள் என்பதும் இதில் தெரிகிறது.

‘மகுடம் வறிதாகப் போகாமல் வந்தது. என்று அவதார வரவை அறிவிக்கிறது. அந்தத் ‘திரு’ என்ற சொல் இல்லையா? திருமகளையுமேதான்!

அழகெல்லாம் அவனிடம் வந்து குடியிருக்குமாறு பெற்றாள் என்பதை ‘உற’ என்ற சொல் காட்டுகிறதோ?

பெற்றவள் என்ற ஒரு சிறப்புத்தவிர மற்றது எதுவும் அவளுக்கு இல்லை என்கிறதைப் பயந்தனள் என்பது சொல்கிறதோ?

பெருமானையே பெறுவது அதிர்ஷ்டமல்லவா? என்றால் அதிலே அவள் பங்கு எதுவும் சிறப்பில்லாமல் போகுமென்று ‘திறம்’ என்ற ஒரு சொல் முளைத்துக் கோசலையின் செயலை எல்லாம், குணத்தை எல்லாம் அதில் குடியிருக்கவே வைத்துவிடுகிறது. வெறும் காலால் சேற்றுமடையை அழுத்தியதற்கே வெள்ளமாகப்பாயும் நீர்போல மேலும் பல திறமைக்கும் இவளே இடம் என்பது போலக் ‘கொள்’ என்ற சொல் கூறுகிறது.

‘கோசலை’ என்ற ஒருத்தியை நான் மறக்கவில்லை என்று நம்மிடம் சொல்வதற்காக அங்கே அவள் பெயர் சொல்லப்படவில்லை. கௌசல்யா என்ற பெயரில் கபிலையான ஒரு பசு மாட்டின் பூரணப்பொருளும் இருக்கிறது. கபிலை என்பது காராம் பசு.

தெய்வங்கள் யாவும் குடிகொண்டது பசுமாடு. சாதாரண பசு மாடு சொர்க்கம் என்றால், கபிலைப்பசு மோட்சம் என்று உயர்ந்ததாகும்.

இராமனுடைய இனிய குணங்களின் இருப்பிடமாக இருப்பது இந்தக்கபிலைப் பசுதான் என்று காட்டுவது அவள் பெயரைக் கூறியதாம்.

பெற்றது அவனைத்தான்! வளர்த்தது பரதனை அல்லவா? ஆற்றில் குளிப்பதிலும், குளத்தில் குளிப்பதிலும் கூட வித்தியாசம் இருக்கிறது. இந்தத் தாய்க்குத்தன் பிள்ளைக்கும் மாற்றாள் பிள்ளைக்கும் வித்தியாசமே தெரியவில்லையே.

அரசனாகிற பிள்ளையை வளர்ப்பதல்லவா எதிர்காலத்தில் எல்லாவற்றிற்கும் வசதியாகும் என்ற காலகணிதத்தை எட்டமுடியாத உச்சத்தில் இருக்கும் உள்ளம் அவளுடையது.

பெயரிட்டார்கள், தொட்டிலில் போட்டார்கள், காது குத்தினார்கள், பூணூல் இட்டார்கள், ஊர்ந்தான், உட்கார்ந்தான், நடந்தான், கல்விகற்றான், திருமணம் செய்தான் இதுபோன்ற சடங்குகள் கம்பன் வீட்டில் கிடையாது போலும், கோசலையை இங்கெல்லாம் ஒரு .குருப். போட்டோவில் கூடக் கம்பன் நிறுத்திவைக்கவில்லை.

அயோத்தி நகரமே நெறிதுளியாகிறது, அலங்காரங்கள், ஆடல் பாடல்கள், சதிகள், சச்சரவுகள் எதுவுமே இவளுக்குத்தெரியாது. வேண்டாத சம்பந்திக்கு பாக்கில்லாமல் வைத்த பத்திரிகை போல ஒப்புக்கு முடிசூட்டு விழாவை யாரோ சொன்னார்கள்.

பொழுது விடிந்தும் விடியாத நேரம்! ஏமாறுவதை நிறுத்துவதற்குக் கோசலை ஒருவழி கண்டுபிடித்தாள்! 'நம்மை அரசமரியாதையோடு முடிசூட்டுவிழாவுக்கு யாரும் அழைக்கப் போவதில்லை. ஆனால் முடிசூட்டியபிறகு மகனாவது என்னிடம் வருவானே! அதுபோதும்'.

ஆம்! இப்படித்தான் அவள் நினைத்து மழுங்கினாள்; விழுங்கினாள் - எத்தனையோமுறை அவளுக்கு முதல் மரியாதைகள் கிடைக்கப் பெறவில்லை அதன்தாக்கம்தானே இது!

கால்கடுக்க ஒருநாள் முழுதும் நின்று கொண்டே நெரிசலான கூட்டத்தில் பயணம் செய்து டில்லிக்குப்போனார் ஒருவர் - எதில் வந்தீர்கள் என்று நண்பர் அவரிடம் கேட்டார். 'தமிழ்நாடு எக்ஸ்பிரஸில்தான்' என்று இவர்பதில் சொன்னார். கேட்டவர் நினைத்துக் கொண்டார், 'படுக்கை வசதியுடன் பயணம் செய்திருக்கிறார்' என்று

இதுபோலக்கோப்பெருந்தேவி என்ற பெயரும் 'தமிழ்நாடு வண்டியில் செய்த பயணம்' போலப் பெருமைக்குரியதாக இருக்கட்டுமே என்பதுதான் (மரியாதை ஏன்?) கோசலையின் எண்ணம்.

இப்படியெல்லாம் அவள் கற்பனை செய்தாள் என்று எங்கே தெரிகிறது?

முடிசூடிக்கொண்டு மகன் வருவான் வருவான் என்று மட்டுமே கோசலை கற்பனை செய்ததாகக் கம்பன் கூறுகிறான். மண்டபம், அரசவை, அரியாசனம் மரியாதைகள் முடிசூடும்போது முதல் ஆசீர்வாதம் முதலிய எதுவுமே அவள் கற்பனையில் வரவில்லை. முடிசூடி! எல்லாம் முடிந்தபிறகாவது வருவான் என்று மட்டும்தான் அவளால் நினைக்கமுடிந்ததென்றால் அதன்பொருள் இதுதானே?

நிறைய நாற்காலிகள் உள்ள மண்டபத்தில் முதல் வரிசையில் யார் வருவார்களோ அமர்வார்களோ என்று மூன்றாவது வரிசையில் கடைசியில் அமர்ந்து விட்டால் யாரும் நம்மமைத்தொந்தரவு செய்யமாட்டார்கள் என்ற மனோபாவம் போல கோசலை அரசவைக்கற்பனை என்ற முதல்வரிசையை விட்டுவிட்டு மூன்றாவது வரிசையாகிய தன் இருப்பிடத்துக்கு வருவான் என்று மட்டுமே கற்பனை செய்கிறாள்.

ஆனால் அந்த இடத்திலும் அவள் கற்பனை மரத்தில் ஒரு பேரிடி விழுமென்று நினைக்கவே இல்லை அவள்!

பிள்ளை இராமன் வரவில்லையா? வந்தான்!
பெருமைக்குரியவனாக வரவில்லை!

யாரும் கவரி வீசவில்லை! வெண் கொற்றக்
குடையுமில்லை! சரி, நீராடிய ஈரமாவது தலையில்
இருக்கவேண்டுமே! அது நனையவே இல்லையே!

தனிமரமாக நின்ற தாயின் காலில் மகன் பணிந்தான்.
குழைந்தாள்! வாழ்த்தினாள்!

‘முடிசூடுவதற்கு ஏதாவது இடையூறா அப்பா?’ என்றுதான்
கேட்கமுடிகிறது அவளால் - ‘நாடே இழந்து காடே கதி’ என்று
அவன் போகப்போவதை அவள் அறிய முடியுமோ?

வசிட்டனே அறியாத கற்பனையை அந்தக்காராம் பசு
அறியுமா?

தனக்கு ஏதும் தான்கிடைக்க விதியில்லாமல் போனதே, என்
வயிறு செய்த பாக்கியமும் பழுதாகிவிட்டதா? என்று அழிகிறாள்.

திருமகளையே தேடி வருமாறு ஒரு செல்வனைப்
பெற்றாளே அந்தத்திருமகள் கையைப்பிடித்தபிறகுமா ஒரு தடை?
எதனால் தடை? அயோத்தியிலேயே ஒரு தடையா? அண்ட
சராசரங்களிலேயே இதை யார் ஒத்துக்கொள்வார்கள்? என்று
பொருமுகிறாள்.

‘குழைக்கின்ற	கவரி	இன்றி
கொற்றவெண்	குடையும்	இன்றி
இழைக்கின்ற	விதிமுன்	செல்லத்
தருமம்பின்	இரங்கி	ஏக
மழைக்குன்றம்	அனையான்	மௌலி
கவித்தனன்	வரும்என்று	என்று
தழைக்கின்ற	உள்ளத்து	அன்னாள்
முன்ஒரு	தமியன்	சென்றாள்

புனைந்திலன்	மௌலி	குஞ்சி
மஞ்சனப்	புனித	நீரால்
நனைந்திலன்	என்கொல்?	என்னும்
ஐயத்தான்	நனின்ப	பாதம்
வனைந்தபொற்	கழற்கால்	வீரன்
வணங்கலும்	குழைந்து	வாழ்த்தி
'நினைந்தது என்	இடையூறு)	உண்டோ?
நெடுமுடி	புனைதற்(கு)	என்றான்

இந்த அதிசயமான அதிரடியில் பலர் இடிந்து போவது உண்மை. கோசலை நெஞ்சம், ஊழிப்பெரு வெள்ளத்திலும் மிதக்கத்தயாராகி விட்டது.

'தம்பி பரதனே துங்கமா முடிகுடுவான்' என்று முடியில்லாது திரும்பிய இராமனே சொல்ல, இதைப்பெற்ற தாயே கேட்பது என்பது ஒற்றைவெடியல்ல வெடித்துமுடித்தபிறகு வெடிக்கும் இரட்டைவெடி யாகும்.

இப்படி யொரு செய்தி கேட்ட எவரும் திரும்பக்கேட்பது என்ன தெரியுமா 'ஏன் அப்படி' என்ற ஒரு கேள்வியைத்தானே? இவள் அப்படியும் கேட்கவில்லை.

ஏன் இப்படி ஒருமாற்றம்? என்று எதிர் கேள்வி கேட்டால் பரதனுக்கு தந்தது தவறு என்று நினைப்பவர்கள் கேட்கும் கேள்வியாகிவிடும்.

கோசலை அப்படி கேட்பதற்கும் உரிமையுடைய வளாயிருந்து கேட்காதது பெரிதில்லை.

"பெரியவன் இருக்க அடுத்தவனுக்கு பட்டமா? அது முறையல்ல என்று உலகம்பேசும்" என்று தான் அவள் பேசினாள்.

'எந்தக்காலத்திலும் உன்னை விட பரதன் நிறைகுணம் உடையவன் நல்லவன்' என்றும் கூறினாள்.

பாராட்டுவது வேறு பாராட்டியபிறகு அவர் குறையை மெல்ல சொல்வதும் உண்டு! ஆனால், 'பரதன் குறைவில்' என்றும் கூறியதிலிருந்து கோசலைக்கு பேதப்படுத்தவே தெரியாதா? மனம் என்ற ஒரு பொருள் இவளுக்கு இருக்கவே செய்கிறதா?

'பரதன் மட்டுமல்ல நான்கு பிள்ளைகளுக்கு நடுவிலும் அவளுக்கு வேற்றுமை தெரியாது. என்றான் கவிச்சக்கரவர்த்தி.

அப்படி சொன்னதற்கு காரணம் நால்வரும் தயரதன் பிள்ளைகள் என்றே பார்க்கிற இடம்.

'முறைமை	அன்றென்ப	தொன்றுண்டு	மும்மையின்
நிறைகு	ணத்தவன்	நின்னினும்	நல்லனால்
குறைவி	லன்னக	கூறினன்	நால்வர்க்கும்
மறுவில்	அன்பினில்	வேற்றுமை	மாற்றினான்.

(ந.நீ. பட. 4/1609)

'அரசன் இப்படிக்கூறினான் என்று எண்ணாது தம்பிக்கு அரசு கொடுத்து ஒற்றுமையோடு அவனுடன் நீயும்வாழ்வாயாக என்றும் கோசலை அறிவுரை கூறுவாள் என்பது குணசமூகங்களில் காணமுடியாத வைபவ வரக்கியமல்லவா?

உச்சங்களின் உச்சத்துக்கு போன பின் கீழேதான் விழவேண்டும் அப்படி குணமெனும் குன்றேறிவிட்ட கோசலை, இராமன் காடேருவதும் பதினான்கு ஆண்டுதவம்செய்வதும் பிறகு வருதலும் என்ற அரசுக்கட்டளையைக்கேட்டதும்

'ஏங்கி	னான்இளைத்	தான் திகைத்	தான்மனம்
விங்கி	னான்விம்மி	னான்விழுந்	தான்அரோ..

(ந.நீ.பட. 8/1613)

முடிச்சுட்டிக்கொண்டு ஆளுக? என்று கூறியது கூட வஞ்சனையா மகனே! கணவனுக்காக அவள் பிள்ளைகள்

எல்லாரையுமே ஒன்றாக நினைத்துப் பழகிய நெஞ்சில் தன் வயிற்றில் பிறந்த மகனுக்காக கணவனையே ஐயுறத் தொடங்கினாள். அதனால்தான் மகன் நினைவால் வாழும் வயிற்றையும் பிசைந்தாளாம். நானே மன்னனைக்கேட்கிறேன். நாடுதான் இல்லையேல் காடுமா போகவேண்டும் என்று கேட்டுத் தடுப்பேன் என்று புறப்படுகிறாள்.

இப்பாடல்களை

(9/1614முதல் 27/1632 முடியக் காணலாம்)

வரம் கொடுத்து வீங்கிய தசரதன், கைகேயி அரண்மனையில் உயிரில் நீங்கியவன்போல் கிடந்ததைக்கண்ட கோசலைக்கு அரை நொடியும் வந்த காரணம் மறந்தது உயிர் நீங்கியபின் விழும் உடல்போல் அவளும் தரையில் விழுந்தாள்.

‘.....மன்னவன்

கிடந்த	பார்மிசை	வீழ்தனள்	நெட்டுயிர்
உடைந்த	போழ்தின்	உடல்விழுந்	தென்னவே

(ந.நீ.பட. 29/1634)

மகனுக்காக கணவனிடம் போனாள். அங்கே கணவனையே காக்க வேண்டும் போல் இருந்ததால் மகனே வந்துபார் என்று அழுகிறாள்.

‘மன்னன் தகைமை காண
வாராய் மகனே என்னும்’

(ந.நீ. பட. 33/1638)

யாராலும் கேட்க முடியாத கேள்வியைக் கேட்பதற்கே உரியவளான கோசலை கைகேயிடம் கேட்டாள். கணவன் இறந்தபிறகு:-

‘..... கேசயன் மாதே மதியாலே
பிடித்தாய் வையம் பெற்றனை பேராவரம் இன்னே
முடித்தாய் அன்றே மந்திரம்?.....’

இவ்வளவுகாலமும் ஆடிய ஆட்டத்தில் தந்திரமாக வரத்தை வாங்குவதில் உன்குழ்ச்சியை முடித்துவிட்டாயா? என்று கோசலை கேட்ட கேள்வி கணவன் இறந்த பிறகு அவளைக் கோப்பெருந்தேவி என்ற முத்திரைக்கு உரியவள்தான் என்பதைக் காட்டிவிட்டது.

பதவியில் இருந்தும் பதவியிருப்பதாக் காட்டிக்கொள்ள விரும்பாத கோசலை துணிச்சலாக இதுமுதல் உயர்கின்றாள். என்பதை நமக்கு அறிவிக்க கவிச்சக்கரவர்த்தி அவளுக்கு வாக்கியமகுடம் இன்னும் ஒன்றை சூட்டுகிறான்.

‘.....வானோர்

கேள்விச் செல்வம் துய்க்க வயிற்றோர் கிளைதந்தான்’

(தைவ.ஆட். பட. 68/1907)

என்பதே அது. ஒரு மகுடம் இறங்கிய பிறகு, தான் ஒரு மகுடத்தை கம்பன் ஏறச்செய்த வாக்கியம் இது.

தங்களுக்காகக் கடவுள் பூமியில் இவள் வயிற்றில்தான் பிறந்துள்ளான் என்று (கேள்விச்செல்வம்) ஒருவர்பேச மற்றவர் கேட்கும் இன்பத்தை தேவர்களுக்காக இவள் கொடுத்தாளாம்.

சம்பராகுரனைக் கொன்று தசரதன் தேவேந்திரனுக்கு உதவினான். அவன் மனைவியான கோசலை வானோர் யார்க்கும் இராமனைப் பெற்றதால் ஓர் உதவி செய்தாள் என்று புகழ்வது கோப்பெருந்தேவியாகச் சொய்வது அல்லவா?

பரதன் வந்தான் வரம்வாங்கிய தாயை வாய்ஓயும்வரை திட்டினான். அமைதியைக் காண்பதற்கு என்றே கோசலையிடம் வந்தான்.

அவன் கேளாமலே புலம்புவதை எல்லாம் நோக்கினாள் குலமும் பொறுமையும் கற்பும், பல்வேறு குணங்களுடன் காத்துவருபவள் ஆகையால் பூமிக்குப்பாரமாக ஆகமாட்டான்

இவன்! நெஞ்சமும் தூயது! என்று தெளிந்த மனத்துடன் நினைக்கிறாள். அவன் தாயைப்பற்றிய எண்ணமெல்லாம் வெளியேற்றினாள்.

இவன் மாசுடையான் அல்ல நல்லவனே என்று இவள் சிந்தனை தவறினாலும் நடந்து முடிந்த நாடகக்காட்சிகளால் இவள் பாதிக்கப்பட்டதை அவ்வளவு சீக்கிரம் மறக்கமுடியுமா. உன் தாய் செய்த கீழ்மையான செயலை நீ அறியவில்லையோ என்று கேட்டு வைத்தாள்.

இது கேட்கவேண்டுமே என்றுகேட்ட கேள்வியே தவிர முடிவு கட்டிவிட்ட கேள்வியே அல்ல.

‘கைகையர் கோமகள் இழைத்த கைதவம்

ஐய! நீ அறிந்திலை போலுமால்-’

(பள் படை. படலம் 96 (2197))

பெற்றதாய்; தவறுசெய்தாள் என்று வீரமாக அவளை எதிர்த்த பரதன், கோசலை சந்தேகப்பட்டாள் என்றபோது உடைந்து போனான்.

யார்யார் பாபம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் பாவத்தை எல்லாம் சொல்லி அவரவர்கள் அடையும் நரகமெல்லாம், நான் மட்டும் என் தாய் வஞ்சம் அறிந்திருந்தது உண்மையானால் என்னை வந்து அவை சேரட்டும் என்று வஞ்சினம் கூறி வருந்தினான்.

இப்படியவன் கூறியதால் அவன் நல்லவன் என்பது மட்டும் தான் இப்போது நடக்கப்போகிறது! கணவன் வரப்போவதில்லை! ஆனால், அதற்கே அவள் இராமன் திரும்பி வந்துவிட்டதாகவே கருதினாளாம். அவள் வளர்த்த பிள்ளைக்கு அன்பும் பண்பும் குறையவில்லை என்ற நினைப்பே அவளுக்கு இனிக்கிறது.

‘தூய வாசகம்	சொன்ன	தோன்றலை
தீய கானகம்	திருவின்	நீங்கிமுன்
போயினான்வரக்	கண்ட	பொம்மலான்’

(ப.ப.ப.117/2218)

இராமனுக்கும் பரதனுக்கும் ஏன் மற்ற இருவருக்கும் இவளிடம் வேற்றுமை இல்லை என்று சொன்னது தீர்மானமாகிவிட்டது ஆனாலும், நாம் நம்புவோமோ மாட்டோமோ என்று நமக்காக கம்பன் வேறுஒன்றையும் கூறினான்.

திமையற்ற பரதனே நினைத்து விம்மும்போது அவள் மார்பில் பால் துளிர்ந்துவந்ததாம் பெறாத பிள்ளைக்கு பெறமுடியாத காலத்தில் ஏன் பால் சொரிகிறாள்.

கர்ணன் இறந்ததும் குந்தி பால் ஊற்றினாள். ஞானசம்பந்தரைப் பார்த்ததும் பாண்டிமாதேவி மங்கையர்க்கரசிக்குப் பால் ஊறியதுபோலப் பரதன் என் வயிற்றில் உடன்பிறந்தவன் என்பதுபோலப் பால் உக்கது என்க.

‘கொம்மை வெண்முலைகுமுறுபாலுக்’

(ப.ப.ப. 118/2219)

இராமனை அளவுகோலாக வைத்துப் பரதனை ஆயிரமுறை அளந்தாலும் இராமன் ஈடாக மாட்டான் என்று கூறிய குகன்

‘மன்புகழ்	பெருமை	உங்கள்
மரபுளோர்	புகழ்கள்	எல்லாம்
உன்புகழ்	ஆக்கிக்	கொண்டாய்
உயர்குலத்து	உரவு	தோளாய்’

உன்மரபினர் புகழ்கள் உன் புகழ் ஆனது என்றாள். அதுவும் பரதன் செயலெல்லாம் தெரிந்த பிறகு குகன் சொன்னான் ஆனால் பரதன் நல்லவன் என்று தெரிந்த மறுவினாடியே இக்கருத்தை கூறிவிட்டான் கோசலை

'முன்னை	நும்குல	முதல்உளோர்	கள்தாம்
நின்னை	யாவரே	நிகர்க்கும்	நீர்மையார்
மன்னர்	மன்னவா	என்று	வாழ்த்தினள்'

(ப.ப.ப. 119/2220)

தந்தைக்கு இறுதிக்கடன் செய்க என்று பரதனைத் தேற்றி அனுப்பினாள். இராமனை அழைக்கப் பரதன் புறப்பட்டபோது கோசலை, சுமித்திரை, கைகேயி மூவருமே ஒரு படகில் போகின்றனர்.

மூவரில் கோப்பெருந்தேவி என்று உற்று உணர்ந்ததால் கோசலையை இவர் யார் என்று குகன் பரதனிடம் கேட்டான் இதிலிருந்தே கோப்பெருந்தேவி இரேகை அவள் முகத்தில் படர்கின்றது என்று நமக்குத்தெரிந்தாலும் கம்பனுக்கு பொறுக்கவில்லை அதைக்குறித்து வைக்கிறான்.

அரசபரிவாரமும் சுற்றத்தாரும் அவளைத் தொழுவதை, அவள் முகச்சாயையில் தேவர்களும் வணங்கும் சிறப்புத் தெரிவதையும் நமக்கு சுட்டிக்காட்டுவதற்காக இவற்றைக் குகன் கண்டதாகவும் அதனால் அவன் விசாரிக்கும் முன்பாகவே அவளை வணங்கிவிட்டதாகவும் கூறினான்.

'சுற்றத்தார்தேவரொடும் தொழநின்ற
கோசலையைத் தொழுதுநோக்கி
கொற்றத்தார்குரிசிலிவர் யார் என்று
குகன் வினவ.....

குகன் பரதனிடம் இவர் யார் என்று விசாரணை செய்தான்.

இதற்கே பரதன் கூறிய ஒரு பதிலில் கோசலையைப்பற்றி பல இடங்களில் கம்பன் கூறவில்லை என்ற எண்ணத்தை முற்றாக அழித்து விடுகிறது.

அரசர்கள் யாவரும் வந்து கூடும் பெரிய அரண்மனை முற்றத்தை உடைய தசரதனின் முதல் தேவி மூவுலகுகளையும் உருவாக்கிய பிரம்மனைத் தன் வயிற்றின்மூலம் வெளிக்கொணர்ந்த திருமாலையே பெற்ற எடுத்த பெரியவள் இவள் - நான் பிறந்ததால் அப்பெருமைமிக்க மகனைப் பிரிந்தவளுமானாள் என்று கூறுகிறாள்.

'.....கோக்கள் வைகும்

முற்றத்தான் முதல்தேவி முன்றுலகும்

சுன்றானை முன்சன் றானைப்

பெற்றத்தால் பெரும்செல்வம் யான்பிறந்தலால்

துறந்த பெரியான் என்றான்

(கங்.காண். படலம் 64/2366)

இராமனுடைய தாய் என்று கூறாமல் தசரதனின் 'முதல்தேவி' என்ற வாசகம் கோப்பெருந்தேவியாக இவள் இப்போது விளங்குவதைக்காட்டுவதாகும்.

பரதன் குகனை கோசலைக்கு அறிமுகம்செய்தான்

அப்போது கோசலை கூறியது இராமனுடைய தாய் என்பதை காட்டும் பட்டயம் ஆகும்.

'பிள்ளைகளே எல்லாரும் நலமாக இருங்கள் என் பிள்ளைகள் நாடுவிட்டு காடு வந்தது நல்லதாகப் போனது இவனோடு ஐந்துபிள்ளைகளாக இருந்து நெடுங்காலம் ஆளவேண்டும்' என்றாள்.

கண்டதுமே தன் பிள்ளைகளுடன் ஐந்தாவதாகக் குகனை ஆக்கியதால் பின்னும் சிலர் வருவர் என்ற குறிப்பை உண்டாக்கியதாயிற்று

'நைவிர்அலிர்மைந்திர்.....

.....

ஐவீரும் ஒருவிராய் அகலிடத்தை

நெடுங்காலம் அளித்திர் என்றாள்.. (கங். காண் பட. 66/2368)

சீதை தீப்புருந்தும் கூட தீயில் இறங்குதல் இன்னும் நிற்கவில்லை இராமாயணத்தில்.

இராமன் வரவேண்டிய காலம் முடிந்ததாகக் கருதி பரதன் நந்தியம்பதியிலேயே தீமூட்டி அதில் குதித்து உயிர்துறக்க முடிவு செய்கிறான்.

சீதையுடன் இலங்கையிலிருந்து இராமன் மீண்டதும் திரிவேணிசங்கமத்துறையில் பரத்துவாசர் ஆசிரமத்தில் தங்கினான். அவர் விருந்தை ஏற்று உண்டான் அதனால் தாமதப்பட்டது இராமன் வருவதற்கு.

பரதனைக் காப்பதற்காகக் கோசலை வருகிறாள் என்ற காட்சி இருக்கிறதே அது ஒற்றையாய் இருக்கும் அயோத்தி அரசியாக கோப்பெருந்தேவியே வருவதாக வர்ணிக்கப்படுகிறது.

மகனே! நீ இறந்தால் இந்த உலகம் அப்போதே இறந்துவிடும்! என்று கூறியபடி வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு அழுது ஓடிவருகிறாளாம். அவள் பின்னே மந்திரிகள், தந்திரிகள், சாஸ்திரிகள், சுற்றத்தோர், வேதியர்கள் இவர்கள் மட்டும் அவள்பின் வரவில்லையாம்.

இந்திரனும், தேவர்களும், முனிவர்களும் தொழுது வேண்ட அந்தரமகளிர் அழுது அரற்றி வணங்க அவள் சொல்வதையே பரதனிடம் அனைவரும் கூறுகின்றனராம்.

இவ்வளவு பேரும் இவளையே தொடர்ந்து வந்தால் அவள் பூவுலக கோப்பெருந்தேவியா? தேவர் உலகக் கோப்பெருந்தேவியா? அகில உலகங்களுக்கும் கோப்பெருந்தேவியா? என்று அனைவரும் திகைக்குமாறு கம்பன் செய்துவிடுகிறான்.

'தர்மத்தின் பயன் என்ன என்று நூலைப்படித்துத்தான் தெரியவேண்டுமா பரதா? உன் செயல்களே அதற்குச் சாட்சியாகும்.

வேறு எதுவும் நாங்கள் பார்த்ததேயில்லை. மகனே ஒரு மனிதன் இறப்பது மட்டும் என்றுதான் உன்னை நினைத்தாயா? உன் பெருமை உலகம் அழிந்தாலும் அழியாது' என்று கூறியபடி அவனைத் தடுக்க முயல்கிறான்.

'தரும	நீதியின்	தன்பயன்	ஆவதுஉன்
கருமமே	அன்றிக்	கண்டிலம்	கண்களால்
அருமை	ஒன்றும்	உணர்ந்திலை	ஐயநின்
பெருமை	ஊழி	திரியினும்	பேருமோ?

(மீட். பட். 229/10180)

எரியில் புகுவது என்று திண்ணமான முடிவுடன்பரதன் தீமூட்டத்தைச் சுற்றிவருகிறான். விண்ணுலகத்தவரும், மண்ணுலகத்தவரும் கோசலையின் தலைமையில் பரதனை கேட்கிறார்கள்.

குகன் இராமனால் பரதனை ஆயிரம் முறை அளந்து முடியாது என்றான். கோசலையோ பலகோடிமுறை அளந்தாலும் இராமன் பரதனாக மாட்டான் என்றான்.

'எண்ணில்	கோடி	இராமர்கள்	என்னினும்
அண்ணல்	நின்னரு	ஞக்கருரு	ஆவரோ
புண்ணியம்	எனும்நின்	உயிர்	போயினால்
மண்ணும்	வானும்	உயிர்களும்	வாழுமோ?

(மீ. பட். 230/10181)

என்றவள்கொடுத்த சிறப்பே சிறப்பு.

கோப்பெருந்தேவியாக இருக்கவேண்டிய நேரத்தில் கோசலை அப்படியில்லை என்பது உண்மைதான். இராமன் காடு சென்ற பிறகு படிப்படியாக அவள் நிலை உயர்ந்தது.

பாதுகையை அரியாசனத்தில் ஏற்றிய பரதன் நந்தியம்பதிக்குப் போய்விட்டான். இராமனோ காட்டில்; தயரதனோ வானில், கைகேயியோ மௌனத்தில், வசிட்ட

முனிவன், அமைச்சன் சுமந்திரன், அரசியாக கோசலை, மட்டும் என்றால் கோப்பெருந்தேவியாக அவள் மட்டுமே இயங்கவேண்டிய சூழலில் கோசலையே சிக்கிக்கொண்டு விட்டாள்.

அரசு இயந்திரம் முழுவதும் அமைதியாகச் செயல்படவும் பிறநாட்டுத்தொல்லை வாராதுபோகவும் பாதுகை ஆட்சியால் முடியும் ஆனால் என்ன செய்யவேண்டும் என்று ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு மனிதர் வாயால் அந்த உத்தரவு கூறவேண்டும்.

அந்தக்கடமையை அநேகமாக கோசலைதான் செய்யமுடியும்.

எனவே கோசலையே கோப்பெருந்தேவியாக ஆட்சிசெய்தாள் என்றாகிறது.

ஞானச் செல்வி

:சுமித்திரை:

செந்தமிழ் திலகம், புவலர்மணி

தி. சு. மலையப்பன், எம்.ஏ., பி.எட்.

செயலாளர் - கம்பன்கழகம், புதுக்கோட்டை.

பெண்ணின் வாழ்க்கை தியாக வாழ்க்கை. கற்புடைய பெண்டிர் காலமெலாம் கணவனுக்காக வாழும் தொண்டு வாழ்க்கையும், குலம் விளங்க மகவீந்து, அக்குழவிகளுக்காய் வாழும் தாய்மை வாழ்க்கையும், தனக்கென எதையும் நோக்காது தன்கணவன், பிள்ளை, குடும்பம் என பிறருக்காய் வாழும் பற்றற்ற வாழ்க்கையும் பெண்மையின் அடிப்படை, அஸ்திவாரம்.

தன் சொந்த பந்தங்களை விடுத்து, பல் காலும் பழகிய பிறந்த இடத்திலிருந்து புகுந்து வீடு புகும் பெண் தன் ஆசைகளை, அனுபவங்களை, பழக்க வழங்கங்களை அடியோடு மாற்றிக் கொண்டு கைபிடித்தகொழுநன் கருத்தோடு இசைந்து, அவனது பெற்றோர், உற்றார் சுகமே தன் சுகம் என வாழ்ந்து, அக்குடும்ப உயர்விற்காய் காலமெலாம் பாடுபட்டு, தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொள்ளும் தொண்டு வாழ்க்கையே உத்தமப் பெண்களின் உயரிய வாழ்க்கையாம்.

தன் உடலில் ஏற்படும் இயற்கை மாற்றங்களையும், இடர்பாடுகளையும் தாங்கிக்கொண்டு, பத்துத்திங்கள் கருவைச்சுமந்து, பெற்றாலோ, பிழைத்தாலோ எனப்பிறர் பேச மகவீந்து, ஈன்ற குழந்தைக்காக என்னற்ற துன்பங்களை இடைவிடாது ஏற்று, பட்டினிகிடந்து, பத்தியமிருந்து, கண்விழித்து, கவலையோடும், கருத்தோடும் கட்டிக்காத்து குழந்தையை வளர்க்கிற அன்னையின் தாய்மை வாழ்க்கை தியாக வாழ்க்கை.

எனவேதான் ..தாய்க்கு இணை தரணியில் இல்லை.. .. தாயின் கருணைக்கு ஈடில்லை.. என்றனர் பெரியோர். தெய்வத்தின் கருணையைச் சொல்ல வந்த அடியவர்களும், ..தாயும் தந்தையுமாய் தாங்குகின்ற தெய்வம்.. என்றும் ..அம்மையே! அப்பா.. என்றும், ..பால் நினைந்தாட்டும் தாயினும் சாலப்பரிந்து.. என்றும் பாடினர். அந்த வகையில் தாய்மை என்பது பொதுமையில் ஒன்றானாலும் அவர்கள் சொல்லால், செயலால், சிறப்பால் பல்வகைப்பட்டு நிற்பதைப் பார்க்கிறோம்.

தாயர் பலருள் கோசலை நாட்டில்மூவரையும், கிட்கிந்தையில் ஒருத்தியையும், இலங்கையில் இருவரையும் பல்வேறு நிலைகளில் படம் பிடித்துக் காட்டினான் கம்பநாடன். கோசலை, கைகேயி, சுமித்திரை, தாரை, மண்டோதரி, தானியமாலி ஆகியோர் அரசியராய் கோலோச்சிய அன்புத்தாயர் என்பதில் ஐயமில்லை. இவர்கள் அந்தப்புரத்தில் அடைந்து கிடந்தவர்கள் அல்ல. அவ்வப்போது அரசியல் விவகாரங்களை அறிந்து, புரிந்து செயல்பட்டவர்கள். கைகேயி ஒருபடிமேலே போய் அரசியல் விவகாரங்களில் அடிபதித்தவள். சம்பராசுரனோடு தயரதன் போரிட்டபோது தேர்சாரதியாய் போர்களம் சென்று, தக்க சமயத்து தன் சமயோசித புத்தியால், திறனால், தைரியமான செயலால் கணவன் உயிர்காத்ததோடு மட்டுமின்றி வெற்றிக்கனியையும் தட்டிக்கொடுத்தவள்.

தாரையோ அரண்மனையிலே இருந்தாலும் அந்நாட்டு ஒற்றர்களைக் காட்டிலும், நாட்டு நடப்பறியும் நுண்ணறிவும், மதிநுட்பமும் கொண்டவளாய் பரிமளிக்கக் காண்கின்றோம்.

மண்டோதரி நாட்டு நடப்புகளை அறிந்து, பின்விளைவுகளைப் பற்றி முன்னரே அறுதியிட்டு பேசும் ஆற்றலுடையவளாய் விளங்கினாள். விளைவுகள் பற்றி முன்னரே கவலைப்பட்டாள்.

பாற்கடல் கிடந்த பரந்தாமனை தன் மணி வயிற்றில் தாங்கி அறம் நிறுத்த அர்ப்பணித்தவள் கோசலை.

பந்த பாசங்களை நீத்து, நாட்டுக்காய் தன் நன்மக்களை நல்கிய, பசையற்ற, பற்றற்ற பாத்திரம் சுமித்திரை.

இவ்வாறு பல்வேறு பாத்திரங்களை அரசமாதேவியரை, பல்வேறு உணர்வுகளின் பிழிவாக, நடமாட விட்டவன் நாடு போற்றும் பாவேந்தன் கம்பன்.

கோசல நாட்டில் அயோத்தி மாநகரைத் தலை நகராய்க் கொண்டு ஆட்சி செய்தவன் தயரதன். இந்திரனை வாழ்விக்க சம்பராசுரனைக் கொன்று, வென்று தேவருலகத்தை மீட்டுக்கொடுத்த மாவீரன். பகைப் பயிர் தன் நாட்டில் மண்டாது ஒறுத்தவன். வறியன் ஒம்பும் ஒரு செய் எனத் தன் மக்களைக் காத்தவன். அன்பு காட்டுவதில் தாய்க்கு நிகரானவன். மக்கள் நலம் காப்பதில் ஒப்பற்ற தவத்தைப் போன்றவன். பெற்றோர் உய்கதி அடைய உதவிடும் பிள்ளைகள் போல, மக்கள் வாழ்வுயர உதவியவன். நோய் அறிந்து நீக்கும் மருந்து போன்றவன், அறிவின் மிக்கவன், இரக்கமுடையவன், யார் எது கேட்டாலும் இல்லை எனாது ஈந்து யாசிப்பார் என்னும் கடல் கடந்தவன், எண்ணற்ற நூல்களை ஆய்ந்து, ஆய்ந்து, உணர்ந்து அறிவுக்கடலின் எல்லை கண்டவன். பகைக் கடலை வாளால் வென்றி கண்டவன் இன்ப வாழ்வை அனுபவித்தே கடந்தவன். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனும் நற்பேறுகளை நன்கு தெரிந்தவன். உயிர்கள் எல்லாம் உறையும் உடம்பாகி, குடியாட்சித் தத்துவத்தை தன் முடியாட்சியிலே கொண்டுவந்து கோலோச்சியகோமான்.

எனவேதான் மூலமும், நடுவும், ஈறும் இல்லதோர் மும்மைத்தாய காலமும் கணக்கும் தீர்த்த காரணம், காகுத்தன் வடிவெடுத்து கைவில் ஏந்தி அறம் தலை நிறுத்த, பிறவி நோய்க்கு மருந்தாய், கால் தோய இம்மண்ணில் கண்ணுக்கு புலனாகுமாறு தயரதன் மகனாய் பிறந்தான். ஊழிக் காலத்தே எல்லாவற்றையும் தன் வயிற்றுள் அடக்கி வைத்து காத்தும் முழுமுதல்பொருளை தன் வயிற்றுள் வைத்து, காத்து, ஈன்றெடுத்தாள் திறம் கொள் கோசலை. இவள் மாமன்னன் தயரதனின் முதல் மனைவி - அரசியருள் மூத்தவள்.

செம்மையின் ஆணிசேணுயர் தர்மத்தின் தெய்வம், தள்ளரிய பெரு நீதி தனியாறு புக மண்டும் பள்ளமெனும் பெயரான், உள்ளும் புறமும் ஒன்று பட்டுத்தவக்கோலம் தலை நின்றவன் பரதன். இவ்வரிய மகனைப் பெற்றெடுத்த பெருமாட்டி கைகேயி, அரசியருள் இரண்டாமவள்.

உறக்கமும் துறந்து, உறுதுயர் துடைத்து, அறம், தாய், தந்தை, சுற்றும் மற்றும் இராமனே என்று துன்பம் துடைக்க இராமனை நிழல் எனத் தொடர்ந்து நின்றவன் இலக்குவன். பரம்பொருள்கைங்கர்யத்தில் மூழ்கியவன். ஆதிசேடன் அம்சமாய் தோன்றியவன்.

பேசாத்தம்பி என போற்றப்பட்டவன். பரதன் நிழலாய் நின்றவன், பாஞ்ச ஜன்யம் எனும் சங்கின் அம்சமாய் தோன்றியவன், அகப்பகையை அழித்தவன் சத்துருக்கணன்.

இவ்விருவரையும் ஈன்றறெடுத்த சுமித்திரை பட்டத் தரசிகளில் மூன்றாமவள். கம்பன் காப்பியப் போக்கில் சுமித்திரைதான் மூன்றாமவள். இவளை இளையவள் என்றும், இளையமென்கொடி என்றும், இருவருக்கும் இளையாள் என்றும் சுட்டிக்காட்டுவான் கம்பன்.

மங்கையர் மூவரிடமும் மூன்று உயரிய பண்புகளை உருவகித்துக் காட்டியுள்ளார் கவிஞர். முழுமுதலாம். பரம்பொருளை பயந்த கோசலையை அறிவு நலம் சான்றவள் என்றும், தெய்வக் கற்பினளாய் முகிழ்த்து பின்னர், பரிவிற்குரியவளாய், கழிவிரக்கப்பட்ட கைகேயியை உணர்ச்சி வயப்பட்டவள் என்றும், சுமித்திரையை பற்றற்றவளாய் ஞான நலம் வாய்ந்தவளாய், அன்பு நிறைந்தவளாய் அடையாளம் காட்டி நம்மை வியக்க வைக்கிறான்.

தாய்மைப் பண்பை மூன்று விதமாய் கைதேர்ந்த கம்பன் காட்டும் திறம்போற்றற்குரியது.

அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் மாட்சிமைப் பட்ட ஆட்சியை நடாத்திய மாமன்னன் தயரதன், தனக்குப் பின் இவ்வாட்சி பாரத்தைத் தாங்க மகவு இல்லையே என ஏங்கினான். குலகுரு வசிட்டர், கலைக்கோட்டு மாமுனி கொண்டு மகவருள் யாகம் செய்விக்கப் பணித்தார்.

மகவுவேண்டி யாகத்தை மன்னன் நடத்தினான். வேள்வித்தீயின்றும் வெளிப்பட்டது பூதம்.

தூய நல் சுதை நிகர் பிண்டம் ஏந்தி நின்றது. “கனலில் நின்று வெளிப்பட்ட பூதம் பொன் தட்டம் மீது உள்ள நல் அமிர்தினை உரிய மாந்தர்க்கு, உரிய மரபினால் அளித்திடு” என அரசனுக்கு ஆணையிட்டது.

தன் மூத்த மனைவியாகிய காமருகோசலை கரத்தில் ஓர் பகிர் தாம் உற அளித்தனன் தயரதன்.

தன் விருப்பத்திற்குப் பெரிதும் இசைந்தவளாம் கைகயன் தனையை தன் கரத்தும் அம்முறை செய்கையின் அளித்தனன் அரசர்க்கு அரசன்.

பின்னர் நீர்மைமிகு சுமித்திரைக்கும் ஓர்பங்கு அளித்தனன் சுரர்க்குவேந்து. அவ்வாறு வேள்வித்தீ வந்த சோற்றுத்திரளை மூவருக்கும் பகிர்ந்து அளித்தான். ஆனாலும் பகிர்ந்து அளித்தபோது சில பருக்கைகள் பிதிர்ந்து, உதிர்ந்து அப்பொன்தட்டில் இருந்தன. அவற்றை எல்லாம் ஒன்று திரட்டி பின்னும் அப்பெருந்தகை பிதிர்ந்து, வீழ்ந்தது தன்னையும் சுமித்திரை தனக்கு நல்கினன்.

இவ்வாறு பிதிர்ந்து வீழ்ந்ததை சுமித்திரைக்கு ஏன் வழங்கவேண்டும். முறைமையால் மூத்தவளான கோசலைக்கு அளித்திருக்க வேண்டும் அல்லது தன் விருப்பத்திற்கிசைந்த கைகேயிக்கு வழங்கியிருக்கவேண்டும். அவ்வாறின்றி சுமித்திரைக்கு அளித்ததில் ஓர் உள் நோக்கம் இருந்திருக்க வேண்டும்.

பிள்ளை இல்லையே என்று பெரிதும் ஏங்கிய மன்னன் மனக்கவலைக்கு மாமருந்தாய் ‘தனயர்கள் உளராம்’ என்று வசிட்டன் உறுதி கூறியுள்ளான். ஒன்றல்ல உனக்குப் பிள்ளைகள் உண்டாம் என்றதனால் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பிள்ளைகள் பிறக்கப் போவது உறுதியாயிற்று. எந்தத் தந்தையும் தன்மக்கள் பண்பால், அறிவால் பிற நலத்தால் சிறந்து விளங்கவேண்டும். பிறரால் போற்றிப் பாராட்டப்படவேண்டும் என எண்ணுவது இயல்பு.

“தம்மின் தம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது” - என்பார் வள்ளுவர்.

“பெருமவற்றுள் யாமறிவது இல்லை அறிவறிந்த
மக்கட்பேறல்ல விற என்பது தமிழ் மறை.”

எனவே மூன்று மனைவியருள் ஞானச் செல்வம் மிகுதியும் உடைய சுமித்திரை என்பதை உணர்ந்திருந்த தயரதன், மூத்தவளாம் கோசலை, மனம்கவர் கைகேயி இருவரையும் விடுத்து, பேரறிவு நலம் சான்ற சுமத்திரையே மிகுதியும் பெறத் தக்கவள் எனக்கருதி பிதிர்ந்து அவரி பாகத்தையும் அவளுக்கே அளித்தான். இங்கு ஓர் சிறப்பைக் கம்பன் காட்டுகிறான். ‘பிதிர்ந்து வீழ்ந்தது தன்னையும் சுமித்திரை தனக்கு நல்கினன்’ என்று உம் விசுதி சேர்த்து உயர்வைக் காட்டினான். இவ்வாறு கோசலை நாட்டு அரசியருள் சுமித்திரை ஞான வடிவானவள் என்பதைத் தொடக்கத்திலேயே படம் பிடித்துக் காட்டிவிடுகிறான் கவிச்சக்கரவர்த்தி.

நாட்கள் நகர்ந்தன. ‘அஞ்சனக்கருமுகில் கொழுந்தினை திரு உறப் பயந்தனள் திறங்கொள் கோசலை’ அம்மெய்ப் பொருளுக்கே இராமன் எனப் பெயர் ஈந்தனன் வசிட்டன்.

மாசறு கேகயன் மாது ஒரு மைந்தனை நல்கினாள். ‘மெய்நெறி கண்ட வரதனுக்குப் பரதன் எனப் பெயர் பன்னினன்’ முனிவன்.

இளையவள் பயந்தனள் இளைய மென்கொடி. இந்த விலக்க அருமொய்ம்பின் விளங்கு ஒளியால் உம்பரும் உய்ந்தார். நிலக்கொடியும் துயர் தீர்ந்தனள் என அம்மகவிற்கு இலக்குவன் எனப்பெயர் இசைத்தனன்.

விடம்கிளர் விழியினாள் மீட்டும் ஈன்றனள். அக்குழந்தையால் எத்திருக்கும்கெடும் என்பதை உணர்ந்தும், உள்பகை ஒளித்த உயர்வுடையான் என்பதை அறிந்தும் சத்துருக்கனன் எனச் சாற்றினன் நாமம்.

மக்கள் நால்வரும் வளர்ந்தனர். உபநயன விதிமுடித்து, ஒழுக்கமும், கல்வியும் ஒருங்கே பெற வைத்தனர். இராமனும் இலக்குவனும் நெய்குழல் உறும் இழை என இணை பிரியாது திரிந்தனர். பரதனும் இளவல் சத்துருக்கனனும் ஒரு நொடி கூடப்பிரியாது உலாவினர்.

கைகேயி, கோசலை பெற்றெடுத்த இராமனை தான் பயந்த மகனாகவே கருதி வளர்த்தாள். கோசலையோ, கைகேயி பெற்றெடுத்த அறநெறிப்பிள்ளையாம் பரதனை தன் மகனாகவே கருதி வளர்த்தாள். ஆனால் சுமத்திரையோ இளஞ்சிங்கம் இருவரைப் பெற்றிருந்தும் இராகவனோடு இலக்குவனையும், பரதனோடு சத்துருக்கனையும் சேரவிட்டுவிட்டுத் தனக்கென தாய்மை நிலையில் உரிமை கொண்டாடாதவளாக பற்றற்ற ஞானியாய் பரிணமித்தாள்.

மிதிலைப் பொன் சீதையை இராமனும், மாண்டவியைப் பரதனும், ஊர்மிளையை இலக்குவனும், சுருதகீர்த்தியை சத்ருக்கனனும் மணந்தனர்.

ஐயிரண்டு ஆயிரத்து ஆறு அரும்பகைஎலாம் தவிர்த்து, செம்மையின் ஒம்பி, நல்லறம் செய்து ஆட்சி நடத்திய தயரதன் தன் காதோரம் நரைகண்டான். பிறப்பை நீக்குறுமாதவம் தொடங்கவிரும்பினான். எனவே ஆட்சிப் பொறுப்பை யாரிடம் ஒப்படைப்பது என அரசவை கூட்டி ஆலோசித்தான். ஆச்சாரியப் பெருமக்கள், அமைச்சர்கள் கூற்றை ஏற்று, அரசாளத் தகுதியுடையவன் இராமன் என்பதை உறுதிசெய்ய அவனது தின்தோளையும், மெய்த்திரு இருக்கும் அலங்கல் மார்பையும் தனது தோள் மார்பு கொண்டு அளந்து தக்கவனே என முடிவு செய்தான். இராமனுக்கு முடி சூட்ட முடிவு செய்யப்பெற்றது.

ஆனால் விதி வேறு விதமாய் செயல்பட்டது. பரந்தாமன் மண்ணில் பிறந்த நோக்கம் நிறைவேற வேண்டாமா? இராமனுக்கு என்று அறிவிக்கப்பட்ட மாமுடி கைகேயி பெற்ற வரத்தால் பரதனுக்கு என மாறிற்று. இராமன் ஏழிராண்டுகள் பூழி

வெங்கானம் நண்ணி புண்ணியத்துறைகள் ஆடவேண்டும் என்ற அணங்கின் வரம் வென்றது.

குழைக்கின்ற கவரி இன்றி, கொற்றவெண்குடையும், இன்றி இழைக்கின்ற விதிமுன்செல்ல, தருமம்பின் இரங்கி ஏக, தருநிற மேகம் ஒத்த மகன் மௌலிகவித்து வருவன் என்று, தழைக்கின்ற உள்ளத்து அன்னாள் முன் ஒரு தமிழனாய் இராமன் வந்தான்.

புனைந்திலன் மௌலி, குஞ்சி மஞ்சன நீரால் நனைந்திலன், என்கொல் என்றும் ஐயத்தாள் நளின பாதம், பொன் கழல்கால் வீரன் வணங்கினான். வணங்கலும் அவனை நோக்கி நெடிமுடி புனைதற்கு இடையூறு உண்டோ என்றாள் கோசலை. பங்கயத் திருமுகத்து இராமன் செங்கை கூப்பி, நின் காதல் திருமகன், பங்கம் இல் குணத்து எம்பி, பரதனே துங்க மாமுடி சூடுகிறான் என்றான்.

அது முறைமை அல்ல என்பது உண்டு. ஆயினும் பரதன் மும்மையின் நிறை குணத்தவன். நின்னிலும் நல்லன். குறைவு இலன் எனக் கூறினாள் நால்வர்க்கும் மாறு இல் அன்புகாட்டும் கோசலை. அறிவுகொண்டு இதனை ஆய்ந்து பேசினாள். குற்றமற்ற அன்பை அனைவரிடத்தும் காட்டும் திறத்தால் வேற்றுமை மாற்றினாள் கோசலை.

கைகேயி கொடுமனக் கூனியின் கூற்றால் சீதைகேள்வன் போய்வனம் ஆளவும், தன் மகன் பரதன் தரணி ஆளவும் வரம் வேண்டினாள். இவள் ராமன், பரதன் என வேற்றுமை பார்க்கவில்லை.

கைகேயி வேற்றுமை உற்றிலள். காரணம் அவள் உலகியலுக்கேற்ப உணர்ச்சி வயப்பட்ட பாத்திரம். அறிவினும் உணர்ச்சி மேலோங்கியவள் கைகேயி. உணர்ச்சியினும் அறிவு மேலோங்கிய பாத்திரம் கோசலை.

இராமன் காடு ஏகப்போகின்றான் என்ற செய்தி கேட்டு மக்கள் அழுதனர். ஆவும் அழுதன. அதன்கன்றும் அழுதன. அன்று அலர்ந்த பூவும் அழுத, புனல் புள் அழுத, கள் ஒழுகும் காவும் அழுத, களிற்று அழுத, கால்வயப்போர் மாவும் அழுத, அழாதார் யாரே என்பான் கம்பன்.

ஆளான் பரதன் அரசு என்பார். ஐயன் இனி மீளான். நமக்கு விதி கொடிதே என விதியை நொந்து நைந்தனர் மக்கள்.

இளைய பெருமாள் செவிகளில் இச்செய்தி ஈயத்தைக் காய்ச்சி ஊற்றியதைப்போல வீழ்ந்தது. காலத்தீ என எழுந்தான்.

யார் இலக்குவன்? ஆதிசேசன் அவதாரம் அல்லவா? அவன் பணியாது? பரம்பொருள் நடந்தால் குடையாவான். அமர்ந்தால் அரியாசனமாவன், நின்றாலோ திருவடி, படுத்தால் மென்பாயல், அணைத்தால் மெல்அணை, என மாறுவதுதானே அவன் இயல்பு. இராமனைப் பிரிந்து ஒருகண நேரமாயினும் இலக்குவனால் வாழ இயலுமா? நீரைப் பிரிந்த மீன் வாழ்தல் எங்ஙனம்?

எனவே இராமன் காடாளப் புறப்படவேண்டும் என்று கேட்ட மாத்திரத்திலேயே இலக்குவன் இந்தப்பாரை கலக்குவன், சிங்கக்குருளைக்கு இடும் தீம்சுவை ஊனை நாயின் வெங்கண் சிறு குட்டனுக்கு ஊட்ட விரும்பினரோ? நன்று இது, நன்று இது என தடக்கை புடைத்து நக்கான். புவிப்பரம் கெட போரில் வந்தவரை கவிப்பேன், அண்டம் முற்றக் குவிப்பேன், இராமனுக்கு மௌலி கவிப்பேன் என முழங்கினான். வில் எடுத்து நாண் பூட்டி விதிக்கு விதியாகும் என்வில் தொழில் காண்டி என விரைந்தான்.

ஸ்ரீராமன் வில்லொலி கேட்டு இலக்குவன் இருப்பிடம் அனுகினான். அவனைப் பார்த்து சீற்றம் விளையாத நிலத்து இன்று விளைந்தது எங்ஙனம்? போர் சன்னத்தன் ஆகி நிற்கின்றாய்? இது சரியா? இது விதியின் பிழை நீ வெகுண்டது என்னை? என்றெல்லாம் எடுத்துக்கூறி சீற்றம் தணிவித்தான் இராமன்.

சிற்றன்னை சுமித்திரை கோயிலை இளவலுடன் அடைந்தான் இராமன். செய்தி அறிந்தாள், சுமித்திரை புண்தாங்கு நெஞ்சத்தளாய் புழுவாய்த்துடித்தாள். புரண்டாள் படிமேல் துன்பக்கடல் எல்லை உணர்ந்தாள். உடனே தேறினாள்.

கைகேயி ஏவல் மகளிர் மரவுரிதர அதனை இலக்குவன் ஏற்று, அன்னையைப் பார்த்து உடன் ஏகு என எம்பிராட்டி சொன்னால் அதுவே துணைஆம் எனச் சொல்லி தூய நங்கை பொன் அடி மேல் பணிந்தான்.

அன்னை சுமித்திரை இலக்குவனை நோக்கி உனக்கும் காடு ஏற்றதே. இராமன் இருக்கும் காடே உமக்கு அயோத்தி. இராமனே இனி உனக்குத் தந்தை, அச்சீதையே உன் தாய் என்று நினை. இராமன் காடேகும் நேரத்தில் நீ நிற்பது கூடக்குற்றம். உடன் ஏகு என்றாள். வரத்தால் ராமன்காடேகுகிறான். இலக்குவன் ஏன் போக வேண்டும் என்று எண்ணிப் பார்த்தாளா சுமித்திரை, இல்லையே!

ஒரு பெண் எதை வேண்டுமானாலும் உதறி எரியத்தயாராக இருப்பாள். ஆனால் தாய்ப் பாசத்தை மட்டும் தள்ளிவிட முடியாது. அப்படி தாய்ப் பாசத்தையும் அறவே தள்ளிவிட வேண்டுமானால் அது பற்றற்ற துறவிகளால், ஞானிகளால் மட்டுமே முடியும்.

நாவுக்கரசு பெருமான் உழவாரப்பணி செய்யும்போது ஆடவல்லான் சோதனையால் அவர் முன்னே ஆங்காங்கே பொன்னும் மணியும் பொலிந்தன. ஆனால் அவர் அதனை நோக்காது குப்பையென புறம்தள்ளிய பாங்கைச் சேக்கிழார் ஓடும் செம்பொன்னும் ஒக்கவே நோக்குவார் என்று ஞான நிலையைச் சிறப்பிப்பார்.

அதைப் போலவே ஞானிநிலைபெற்ற சுமித்திரை தாய்ப்பாசத்தையும் தள்ளி வைத்துள்ளாள். தன்மகன் இலக்குவனைப் பார்த்து மேலும் சொன்னாள். மகனே! நீ இராமனோடு கான் போக வேண்டுமென்று தானே விரும்புகிறாய். இன்னும் கேள். இராமன் பின்செல். ஆனால் தம்பி என உரிமை

பாராட்டிச் செல்லாதே. அவனுக்கு அடியானாய் பணிவிடைகளைச் செய். இராமன் மீண்டு இவ்வயோத்திக்கு வந்தால் நீயும் அவன் பின்வா, இல்லையேல் நீயும் அவனுக்கு முன்னம் இறந்துபடு என்றாள். பால் முலை சோரநின்ற சுமத்திரை.

இராமன் இறப்பதற்கு முன் இறந்து படு என்று சொல்ல வேண்டியவள் இராமன் இறப்பின் என்கூடச் சொல்ல நா எழாமல், அவனைக் காப்பதற்கு நீ முன்னம் முடி என்றாள்.

மன்னர் குடிப்பிறந்தனை அடியாரின் ஏவல் செய் என்று அன்புக்கட்டளை இட்டதோடு, சீராமன் இவ்வயோத்திவந்தால் நீ பின்வா இன்றேல் முன்னம் முடி என்றாளே. இதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டாமா?

மாண்பறிந்த மங்கை என்பதால் மகனைப் பற்றிக் கவலைப்படாது, தொண்டனாய், மெய்க்காப்பனாய் முன் நிறுத்தி, பரம்பொருளாம் ராமனுக்குத் தொண்டுசெய்ய அனுப்புகிறாள் ஞானத்தாய்.

நல்லதாய் ஏவ நம்பிக்குத்துணையாய் நடக்கும் இளவலை தடுத்து நிறுத்த தயானந்த மூர்த்தி முயன்றான். இராமா உனக்கு அடியேன்செய்த பிழையாது? நீ இருக்குமிடம் தானே என் வாழ்வு. கார்மேக வண்ணா, நீயின்றி நான் வாழ்தல் கூடுமா? நீரின்றி மீன் வாழுமா? என்று வினவ எழுப்பிய இலக்குவணனுக்கு விடை கூற இயலா அண்ணலும் அவனோடும், மனத்திற் கிசைந்த மணாட்டி சீதையோடும் காண்புகுந்தான்.

பிள்ளை வளர்ப்புப் பற்றி பழமொழிகள் பலவுண்டு.

‘தாயைப்போல பிள்ளை, நூலைப்போல சேலை’

‘தாய் எட்டடி பாய்ந்தால் குட்டி பதினாறு அடி பாயும்’

‘எல்லாப் பிள்ளைகளும் நல்ல பிள்ளைகளே மண்ணில்

பிறக்கையிலே அவர் நல்லவராவதும் தீயவராவதும்

அன்னை வளர்ப்பதிலே’

என்றார் கண்ணதாசன்.

பாலூட்டும்போதே நல்ல பண்பையும் ஊட்டி வளர்ப்பவள் தாய். இளமையிலேயே நல்ல வீரக்கதைகளை ஊட்டி வளர்க்கப்பட்டதால் ஒரு வீரசிவாஜி உருவானான். தீய பழக்கத்தை, பொய்யை, சூதைப்புறம் போக்கி வளர்க்கப் பெற்றதால் உலக உத்தமராய் உயர்காந்திமகான் உலா வர முடிந்தது. எனவே தாயின் சாயல் தனயனிடம் வெளிப்படுதல் இயல்பு. உள நூல் வல்லாரும் இதனை ஒப்புக்கின்றனர்.

பகட்டைத் துறந்து, பற்றற்ற ஞானியாய் வாழ்ந்தவள் சுமத்திரை. அவன் மணி வயிறு சுமந்து பெற்றவர்களே இலக்குவனும், சத்ருக்கணனும். அரசிளங்குமாரர்கள் என்பதையே மறந்து, துறந்து அடியவராய் அண்ணனுக்கு ஏவல் செய்தவர்கள்.

பரம்பொருள் இராமனையும் தாயாம் சீதையையும் கண்மணிபோலக் காத்தான் இலக்குவன். கல்லிலும், முள்ளிலும், காட்டிலும், மேட்டிலும், நீரிலும், பகலும், இரவும், அவர்களுக்குத் துன்பம் நேராது பாதுகாத்தான். ஆற்றைக் கடக்கவேண்டுமா? தெப்பம் அமைத்தான். இருவரையும் அதில் அமர்த்தி தான் நீந்தி அதனை இழுத்துக்கரை சேர்த்தான். தங்குமிடம் தேவையா? இதோ குடில் என எழுப்பினான். உண்ண வேண்டுமா? இதோ காய், கனி என உபசரித்தான், துஞ்சாது கங்குல் எல்லை காண்பனவும் நின்று காத்தான். எச்சில் உண்டான். அடிமையைப்போல் அண்ணலின் தம்பி செயல்பட்டான். இராமனுக்கே வியப்பு. இருவரும் அரசரில் வந்தோர். ஒன்றாகக் கற்றோர். ஆயினும் தான் அறியா தடங்களை இவன் எங்கு கற்றான் என வியந்து போனான். தம்பியை நோக்கி, 'கை சிவக்க செயல்படு வீரனே எங்கு கற்றனை?' என நெகிழ்ந்து போனான்.

சத்ருக்களனே தன்னைப்பற்றிய சிந்தனையே இன்றி பரதனுக்காய் வாழ்ந்தான்.

இவைகள் எதனால் விளைந்தது. சுமத்திரை என்னும் தியாகியின் எண்ண வெளிப்பாடல்லவா! இலக்குவனைப் பார்த்து

இவன்பின் செல், தம்பி எனும்படியன்று, பிறகு இளவரசனாகவா! இல்லை இல்லை அடியாரின் ஏவல்செய் என்றல்லவா அனுப்பினாள். அடியானாய், தொண்டனாய், தூய பரித்தியாகம் செய் என்ற தாயின் சொல்லல்லவா அவனுக்கு வேதவாக்கு. அதுமட்டுமா சொன்னாள்? முன்னம் முடி, என்றுமல்லவா சொல்லியிருக்கிறாள். சொல்லுக்குள்ளே சூட்சுமத்தை அல்லவா வைத்திருக்கிறாள். இராமனுக்கோ, அவனைச் சார்ந்தவர்களுக்கோ ஏதேனும் இடர்பாடு என்றால், அதைத்துடைக்க நீ முயல். ஒரு வேளை உயிர் கொடுத்துக்காக்க வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்டாலும் நீ முன்னதாக உயிர் கொடுத்து அவர்களைக் காப்பாற்று என்பதல்லவா அதன்பொருள். சூட்சுமச் சொல் அல்லவா சுமத்திரையின் சொல்.

போர்க்களம் இராவணன் தன் அழிவிற்குக் காரணம் வீடணனே என முடிவு செய்கிறான். இவன் இருந்தால் தமக்கு வெற்றிகிட்டாது எனவே இவனை அழிக்க வேண்டும் என்று முடிவுகட்டுகிறான். வேல்படை எடுத்து வீடணன் மீது வீசுகிறான். விபரமறிந்த வீடணன் இளவலை நோக்கி ஐய, இவ்வேல் படை சார்ந்தவரைச் சாய்க்கும் இயல்புடையது. என்னை நோக்கி இராவணன் விடுத்துள்ளான். என்மீது வேல்புடன் வீழ்வது உறுதி என விளம்பலுற்றான்.

வீடணன் அண்ணலால் அடைக்கலமாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டவன் அடைக்கலப் பொருள் காக்கப்பட வேண்டும் என்பது அறம். வீடணன் மீது வேல் பட்டு அழிந்தால் அறம் அழியும். அண்ணலுக்கும் அவப்பெயர் சிந்திக்கின்ற நேரத்தில் சொல்லின் செல்வன் அனுமன் அவ்வேலைத் தாங்க முன் வந்தான் ஆனால் அடியவனாம் இலக்குவன், வீடணனையும், அனுமனையும் விலக்கி வேலைத்தன் மார்பில் ஏந்தி முன்னம் சாய்கிறான். தன் உயிர் கொடுத்து, முன்னம் முடிந்து, அண்ணனின் அல்ல, அல்ல அண்ணனின் அடைக்கலப் பொருளைக்காத்தான். இது அன்னை சொல்லின் விளைவு அல்லவா!

போர்க்களத்தில் விரல் முன் நிற்கும் வீரன் இந்திரசித்தன் பிரம்மாஸ்திரத்தை ஏற்று வீழ்ந்துபட்டான் இளவல். பரம்பொருளே பதறித்துடித்து இனி அறம் என்னாம் ஆண்மை என்னாம் என கலங்கிய நேரமல்லவா இது. இதுவும் முன்னம் முடிய முனைந்த செயல்தானே. தாய் சொல்மிக்க மந்திரமில்லை என்பதைத் தனயன் கைக் கொண்டதைத்தானே இந்நிகழ்ச்சிகள் காட்டுகின்றன.

தொண்டனாய், உயிர்த்தோழனாய், காப்பாளனாய், தாயாய், தந்தையாய், கங்குல் எல்லை காண்பளவும், கைவில் ஏந்தி காத்தானே! எதனால்? அன்னையின் அரும்சொல் காக்க அல்லவா?

வாலி வதம் நிகழ்ந்தது. பல வினாக்களை வாலி இராமனிடம் தொடுக்க எல்லாவற்றிற்கும் ஐயன் விடை தந்தான். இறுதியாக வாலி மறைந்து நின்று கொன்றது ஏன் என்ற வினா எழுப்பிய போது விடைதந்தவன் யார்? இலக்குவன் அல்லவா? நீ உன் தம்பி சக்ரீவனுக்கு ஏற்கனவே அடைக்கலம் தந்து விட்டார் அண்ணல். நீயும் அடைக்கலம் என வந்தால் என் செய்வது? என்று தக்க பதிலை தக்க நேரத்தில் தக்கவாறு சொன்னான் இளவல். தலைவனுக்குச் சோதனை வந்த காலத்து அதைத் துடைக்க வேண்டியவன் தொண்டன். அடியான் என்பதுதானே முறைமை. எனவே அடியானாய் அண்ணல் பெருமை காத்தது எதனால் அன்னையின் அரும்சொல் போற்றலால்? விளைந்தது அல்லவா!

அடியான் என்பவன் யார்? ஆண்டவனுக்குப் பணிபுரியும் காலத்து, தன்னை மறந்து, வேறு நினைவு கட்டு ஆட்படாது, உள்ளத்து அவனது தூய உருவம் பதித்து, அவனையே நினைத்து, அவனையே துதித்து, அவன் பெருமை பேசுதலே அடியார்க்குமாகம்.

இலக்குவனுக்கும் இராமனுக்கும் ஒரே நாளில் திருமணம். இராமன் காடேகும்போது உடன்வந்தவள் சீதை. அழகுநலம் வாய்ந்த சீதையும் இராமனும் ஒன்றாகவே இருந்தனர், பழகினர், இயற்கைக்காட்சியில் திளைத்தனர். இறும்பூது எய்தினர். ஆனால்

இலக்குவன் தன் இளம்மனைவி ஊர்மிளையைப் பற்றி எப்போதாவது சிந்தித்தானா? எப்போதாகிலும் எள்ளளவேனும் அவள் பற்றிய உணர்வு வந்ததா? இல்லையே! ஏன்? இலக்குவனும் மனிதன்தானே! அவன் மனித இயல்போடு நடக்காமல் மாறச் செய்தது எது? 'அடியான்' என்ற சொல் அவன் அடிமனத்தை ஊடுருவி தன்னை மறந்து தலைவனுக்கு ஆட்படச் செய்ததே அன்றி வேறேது. தன்னை மறந்து தலைவன் தாள்படுதல் தானே அடியாரின் நெறி. தாய் கோசலை 'அடியாரின் ஏவல் செய்தி' என்று அடியார் என்ற சொல்லுக்கு எவ்வளவு ஆழம், அழுத்தம், கொடுத்திருப்பாள் என எண்ணும் போது ஒருதாய் தன் பிள்ளையை அன்பாய், நயமாய், நளினமாய், எவ்வாறெல்லாம் சொல்லி வழி நடத்தமுடியும் என்பதற்கு வேறு சான்று வேண்டுமா?

சொல்லின் செல்வன் அனுமனிடம் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொள்ளும் இலக்குவன் இந்நெடுஞ்சிலைவலானுக்கு ஏவல்செய் அடியன்நான் என்கிறான். தம்பி என்று சொல்லவில்லை. தயரதன் மைந்தன் எனப் பகரவில்லை. மாறாக ஏவல் செய் அடியன் என்றான்.

இவைகளை எல்லாம் எண்ணிப்பார்க்கையில் அந்த அன்னை வளர்ப்பும், தியாக உணர்வும், சொல்லும், செயலும், பரிணாம வளர்ச்சி பெற்று இலக்குவனிடம் மிளிர்வதைக்காண முடிகிறது.

இங்கே ஒன்றை நாம் நோக்கவேண்டும். 'புத்' என்ற நரகத்தினின்றும் கரையேற்றுபவன் புத்திரன். தனக்கு நல்வினை காட்டவும், தம் நாட்டை வாழ்விக்கவும், தவம் செய்து தயரதன் புதல்வர்களைப் பெற்றான். ஆதி மூலமான அருமறைப் பொருளே தயரதன் மைந்தனாய் வந்தான். ஆனால் அரசர்க்கு இறுதிக்கடன் ஆற்ற அவனால் இயலவில்லை. ஆசைக்குரியவள் பெற்றெடுத்த மைந்தனோ அவந்தனாய் போனான். ஞானமே வடிவமான சுமத்திரைச் சிங்கம் ஈன்றெடுத்த இளைய தோன்றல் தான் அன்று தந்தை தயரதனுக்கு நேர்கடன் அமைவது ஆக்கினான்.

சத்ருக்கனன் எத்தகு இயல்புடையவன். உட்பகை ஒழித்தவன். ஆசாபாசங்களை அறவே விடுத்தவன். ஞாலம் போற்றும் மூத்த புதல்வன் இராமன், அறத்தின் வடிவம் பரதன், தொண்டர் திலகம் இலக்குவன் என மூவர் இருந்தும் சத்ருக்கனன்தான் இறந்த தந்தைக்கு இறுதிக்கடனாய் என், நீர் வழங்கினான். இத்தகு அருமைப்புதல்வனை ஈன்றெடுத்தவன் அன்னை சுமத்திரை. இதனை முன்னரே இஅறிந்தானோ என்னவோ தயரதன் பிதிர்ந்த அவர் பாகத்தையும் சுமத்திரைக்கே நல்கினன்.

இராமன் குறித்த காலத்து வாராதபோது நந்தியம்பதியிடை நாதன் பாதுகம் வைத்து அந்தியும், பகலும் அறாத கண்ணனாக விளங்கிய பரதன் தீ எழுப்பி, வீழ்ந்து இறக்க முற்பட்டான். தம்பி சத்ருக்கனனை அழைத்துத் தன் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தினான். அயோத்தியை நீ ஆள்வாயாக. நான் தீயிடை வீழ்ந்து இறப்பேன் என்றான் பரதன்.

தாய்சொல் கேட்டு கான்ஆள நிலமகளை கை விட்டு போனான் இராமன். போனானைக் காத்துப்பின் போனான் ஒரு தம்பி. போனவன் வரும் அவதி போயிற்று என உயிர்விட அமைவானாம் ஒரு தம்பி. இவற்றை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு நாணமில்லாது யான் அரசாள்வேன் என நினைத்தாயோ? என்னே இவ்வரசாட்சி இனிதே அம்மா என்ற பரதன் கூற்றை எள்ளி நகையாடி மறுத்துரைத்தான் சத்ருக்கனன். நாண உணர்வை தன் நல்லறிவால் காட்டினான்.

நால்வருள் இளையவன் சத்ருக்கனன். அறிவு முதிர்ச்சியில் அவனே முதல்வன். இராமனுக்காகத் தியாகம்செய்வோர் பரதன், இலக்குவன் மட்டுமா? தானும் அடக்கம் என்பதை ஞானச் செல்வன் கூற்றால் அறிய முடிகிறது.

இந்த ஞானம் கருவில் திருவாய் மலர்ந்திருக்க வேண்டுமல்லவா!.

இராமனை மீட்டுவர பரதன், தாயர் மூவருடனும் தம்பி சத்ருக்கனனுடனும் கங்கையைக் கடக்க குகனது படகில் ஏறிச்

செல்கின்றனர். பொலிவோடு காணப்படும் கோசலையைக்கண்டு இவளே இராமனைப் பயந்தவள் என உணர்கிறான் என்றாலும் அதை உறுதி செய்து கொள்ள பரதனிடம்குகன், இவர் யார்? என வினவினான். முதல்தேவி, மூன்றுலகும் ஈன்றானை ஈன்றாள் என பரதன் அறிமுகம் செய்கிறான். அடுத்து அறத்தின் வடிவமாகவே காட்சியளிக்கும் சுமத்திரையைக் காட்டி அன்பின் நிறைந்தானை உரை என்றான் குகன். சிறந்தான், தம் இளம்தேவி, யாவர்க்கும் தொழுகுலமாம் இராமன் பின்பு, பிறந்தானும் இலக்குவன் உள்ள என்னப் பிரியாதவன் தனைப் பயந்த பெரியாள் என்றான்.

கம்பனால் அறத்தின் வடிவம், 'ஞானச் செல்வி' என்று போற்றப்பட்டவள், குகனால் அன்பின் நிறைந்தாள் என்று உணரப்பட்டு, பரதனால் பெரியாள் என்று பாராட்டப்படுகிறாள்.

கம்பன் படைத்த கோசல நாட்டு அரசியருள் அறிவு நலம் சான்றவளாய் கோசலை காட்டப்பட்டாள். கணவன் உயிரை காப்பாற்றிய தெய்வக்கற்பினளாய் உருவாக்கம் பெற்று உணர்ச்சிப் பெருக்கால் அவன் உயிருக்கே ஊறுவிளைவித்து கழிவிரக்கப்பட்ட பாத்திரமாய் கைகேயி படைக்கப்பட்டாள். பற்றற்ற ஞானத்தால் அறத்தின் உருவாகி, அன்பு நிறைந்து, தியாகத்தை தன்னகத்தே கொண்ட பற்றற்ற துறவியாய் சுமத்திரைப் பாத்திரம் படம் பிடிக்கப்பட்டாள்.

'அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு' என்ற தத்துவமாய் முகிழ்த்து, குண நலம் சான்றோர் நலம் என்பதற்குச் சான்றாய் திகழ்ந்து, அன்னையருள் மாணிக்கமாய் மலர்ந்து, மனிதகுலத்திற்கு வழிகாட்டியாய் விளங்கி வாழ்ந்தவள் சுமித்திரை.

அவளது தியாக உணர்வும், அவள் தம் மக்கள் தொண்டுணர்வும், அடியார் பக்தியும் தழைத்தால் வையம் ஓங்கும்.

வளர்ப்போம் தொண்டுணர்வை.

வாழ்த்துவோம் தியாகத்தை.

மயன் மகள்

இராவணன் பட்டமகிஷி

இந்திரசித்தன் தாய்

வணக்கத்திற்குரியவளாகப் 'பஞ்சகன்னிகை' வழிபாடு

அங்கீகரிக்கும் உத்தமி

கற்பெனுந் திண்மை தந்த பொற்புடைத் தெய்வம்

மண்டோதரி

டாக்டர். சுதா சேஷய்யன், எம்.எஸ்.,

மருத்துவத்துறைப் பேராசிரியர்,

ஸ்டான்லி மருத்துவக் கல்லூரி,

சென்னை - 600 001.

“ மண்டோதரி ” என்ற பெயர் எவ்வாறு
ஏற்பட்டது?

இதுவொரு வடமொழிப் பெயர்.

‘மந்த்’ என்றால் மெல்ல, மெல்லிய என்னும் பொருட்களிலிருந்து ‘மெல்லிய இடைப்பகுதியை உடையவள்’ (நுண்ணிடையாள்) என்பதாக இப்பெயர் தோன்றியுள்ளது - ‘மந்தோதரி’ (ஆநந்தராமாயணம் இடைசிறுத்ததனால் மந்தோதரி என்று மகாவிஷ்ணுவால் பெயரிடப்பெற்றனள் எனக் குறிக்கும்) ஸமஸ்கிருத மற்றும் ஹிந்தி ராமாயணங்களில் “மந்தோதரி” என்ற பெயரே வழங்குகிறது.

பாலேடு போன்ற மெல்லிய இடையையுடையவள் என்று விளக்கம் கொடுப்பாரும் உளர்.

நாயன்மார்களால் “வண்டோதரி” என்ற பெயர் பயன்படுத்தப் படுகிறது. வண்டின் நுண்ணிடை நிகர்த்தவள் என்று கொள்ள இடமுண்டு.

கம்பர், மயன்மகளின் பெயரைச் சுட்டும் ஒரேயொரு இடத்திலும் “மண்டோதரி” என்றே சுட்டுகிறார். பல பெயர்களைத் தமிழ் ஒலிவடிவிற்கேற்ப வழங்கும் கம்பர் (எ.கா.: வீடணன், சம்பாதி, சானகி) வண்டோதரி என்று வழங்கவில்லை. எனவே, வண்டோதரி என்பது தமிழ் வடிவம் என்று கொள்ள இடமில்லை.

‘மண்டூக்’ என்ற சொல் தவளை எனப்பொருள்படும் எனவே, தவளையினின்று தோன்றியவள் என்பதான கதைகள், பிற்காலக் கற்பனைகளாக இருக்கவேண்டும்.

இடை சிறுத்ததனால் 'மந்தோதரி' என்று பெயர் பெற்றாள் எனவும் தன் மேனியில் பூசிய சந்தன மெடுத்து மகா விஷ்ணு உருவாக்கிய மங்கை எனவும் ஆநந்த ராமாயணம் காட்டும் மண்டோதரி;

சீதையைப் பெற்ற தாய் என்று அப்புதராமாயணம் படம் பிடிக்கிற மண்டோதரி;

இராவணனுக்காக மனமிரங்குமாறு சீதையினிடத்தில் தூது சென்று வேண்டியவளாகச் சில சமண ராமாயணங்கள் கூறும் மண்டோதரி;

இராமன் 'தெய்வாம்சம் மிக்கவன்' என்பதைத் தெளிவாக தசமுகனுக்கு உரைப்பவளாக கோஸ்வாமி துளஸீதாசர் உலவ விடுகிற மண்டோதரி;

காகுத்தனின் அம்புக் கணைகளையே தடுத்து நிறுத்தக்கூடிய வல்லமை படைத்தவளாக பிரேமானந்தரின் 'ராமயக்ஞம்' சிறப்பிக்கிற மண்டோதரி;

'மண்டோகம்' எனப்படும் தவளையின் வடிவாய்த் தோன்றியவளாதனால் 'மண்டோதரி' என்று தாய்லாந்து ராமாயணக்கதைகளால் பேசப்படும் மண்டோதரி - இவ்வாறு பற்பல வகைகளில், பலவேறு நிலைகளில் 'மண்டோதரி' என்னும் வானவில்லின் வண்ணங்கள் வசப்பட்டுள்ளன.

அ. வியன்உறை மயன் மகள்

தலைமுறைகளுக்கு எழுதிவைத்த சீட்டாக, நடையில் நின்றயர் நாயகன் தோற்றத்தின் இடைநிகழ்ந்த இராமாவதாரக் கதையை, நித்திலப் படிவங்களில் படைக்கிற சித்திரப் சம்பனில், மண்டோதரியின் முகவிலாசம் மிகச்சில இடங்களில் மட்டுமே புலப்படும்; ஆயினும், அவளின் மேதாவிலாசம் விதவிதமாய் வளப்படும்.

அரக்க வேந்தனும் அன்புடைத் தலைவியும்

இராகவன் அம்பினால் இறந்துபடுகிறான்
இராவணவேந்தன், கணவன் மரணச்செய்தி காதில்பட,
கதறியோடி வருகிறாள் அந்தக் கார்குழலாள்.
'மும்மூர்த்திகளுக்கும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும்,
திசைத்தேவர்களுக்கும், அஷ்டதிக்கஜங்களுக்கும், யாவர்க்கும்
விஞ்சியவனாய், வலிமை மிக்கவனாய், கொற்றம் முற்றி
இந்திரன் செல்வம் மேவி நின்ற தன் கணவற்கு இறுதி வர
இயலாது'. என்று நினைத்து ஏமாந்ததாக நெகிழ்ந்து அழுகிறாள்.

இராவணன் இயற்றிய அருந்தவமென்னும்
பெருங்கடலைத் தாண்டியும் கேடு ஒன்று வந்திடுமோ?
தவவலிமையால் அந்த அரசன் பெற்ற வரங்களின் காவலை
மீறியும் தீது நின்றிடுமோ?

இராவணன் என்ன சாதாரணமானவனா? வாரணம்
பொருத மார்பு, செஞ்சடைக்கடவுள்வாழும் வெண்பனிச்சூழும்
கைலாய மலையையே எடுத்த தோள்கள், மறைகள் ஒதும்
நாரதமுனியின் திறம் போல் நயவுரைகள் நவிலத்தக்க நா,
பாரளந்து நின்ற பத்துத்தலைகளிலும் கவிக்கப்பெற்ற
புகழ்க்கிரீடங்கள், சங்கரன் கொடுத்த வாள், இவற்றோடும்
வீரமும் வரமும் இணைந்தவனல்லவா இலங்கேஸ்வரன்!

ஸாமகானம் பாடிய அந்தத் திருமேனியா, இன்று
இராமபாணத்தால் துளையுண்டது? கடுந்தவத்தால்பெற்ற
மூன்றுகோடி வாழ்நாட்களுமா, இன்று காகுத்தன்
வில்லாற்றலால் முடிந்துபோயிற்று? யாரும் நினை
வெல்லமுடியாது, என்று பிரமதேவன் கொடுத்த வரமா.
இன்றமானுடனாய் வந்த கோசலக்குமரன் முன் குறைந்து
போனது?

இவற்றையெல்லாம் எண்ணுகிறாள் - எண்ணித்
துடிக்கிறாள் - துடித்துக் கதறுகிறாள் மண்டோதரி.

திரிந்த பாற்கடல்

பெரியானாய் நின்றவனுக்கும் வலியானாய் வந்தானோ ஒரு மானுடன்? எத்தகைய அறிஞனும் வார்த்தைகளால் விவரித்துச் சொல்லிவிடமுடியாத பேராற்றல், எத்தகைய அளவுகோலும் கடைகட்டி அளந்துவிடமுடியாத வரபலம் - என்னவாயிற்று? தீஞ்சுவை பால்; நலமிக்க காராம்பசுக்கள் சொரிந்த வளம் நிறைந்த பால்; எத்தனை பெரிய பாத்திரத்தில் பாலிருந்தாலும், சிலதுளிகள் பிரை குற்றிவிட்டால் போதுமே... இராவணின் வரம் என்னும் பாற்கடலைச் சீதை என்னும் பிரை விழுந்து அழித்துவிட்டதே! பிரை குற்றியதும் பாற்கடலாக இருந்தாலும் அது திரிந்துதானே போகும்.

“இராவணனின் தவப்பயனையும் வரபலத்தையும் பார்த்துப்பார்த்துப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டேனேதவிர, அதை பிரைவிழுந்து பழுதாக்கிவிடுமே என்று பார்க்காதிருந்து விட்டேனே!” என்று நினைத்து நினைத்துச் சாம்புகிறாள்.

அரைகடை இட்டு அமைவுற்ற முக்கோடி

ஆயவும் முன் அறிஞர்க்கேயும்

உரைகடையிட்டு அளப்ப அரிய பேர் ஆற்றல்

தோள் ஆற்றற்கு உலப்போ இல்லை

ஆம்! ஒன்றா, இரண்டா; இராவணனுக்குத்தான் எத்தனை எத்தனை பலங்கள்; அத்தனையும் அழிவுபட்டதன் காரணம் ‘பிறன்மனை நயந்த’ ஒற்றைத்தீமைதானே! எத்தனை அலைகள் எம்பிஎம்பி வந்தாலும், அந்தப் பெரிய பாற்கடல், ஒற்றைத்தீமையால், பிரை குற்றப்பட்டுத் திரிந்துவிட்டது.

“திரைகடையிட்டு அளப்ப அரியவரம் என்னும்

பாற்கடலைச் சீதை என்னும்

பிரைகடையிட்டு அழிப்பதனை அறிந்தேனோ

தவப்பயனின் பெருமை பார்ப்பேன்?”

(யுத்தகாண்டம் - இராவணன் வதைப்படலம் - 241)

விரிந்த பெருந்தவம்

அதுசரி

இராவணன் இறப்பிற்கு என்ன காரணம்?
மேருமலையாக நின்ற கணவனை இழந்து ஆதரவின்றிக்
கலங்குகிறாள்.

மண்டோதரியின் இழப்பிற்கு என்ன காரணம்?

தன் கலக்கத்திற்கிடையில் சிலக் கணங்கள் சிலிர்க்கும்
அவள் சிந்தனை-

பெண்மணிகட்கெல்லாம் பேரணியாக விளங்கும்
ஜனகன் மகளின் எழில்-

தகைமையில் தலைமை சான்ற அம்மங்கை நல்லாளின்
மகத்துவக் கற்பு-

அந்த வாள்விழியாள் மீது தோள்வலி செறிந்த இலங்கை
வேந்தன் கொண்ட காதல்-

போற்றாவொழுக்கம் புரிந்து, இராமனிடம் பேசிய
வம்புச் சொற்களால் சூர்ப்பணகை இழந்த மூக்கு -

வேந்தர்வேந்தன் தயரதன் சொற்காக்க, வில்லின் வேந்தன்
வனமாளப்போந்த முறை-

நாரணன் நம்பி மானுடச் சட்டை போர்த்துவர
தேவேந்திரன் செய்த தவம்- கண்ணீரில் கலங்கிய அவள்,
பன்னிப்பன்னிப் புலம்பலானாள், ஒன்றா, இரண்டா, எவ்வளவு
காரணங்கள்!

எத்தனை முறை இராவணன் செய்த தவறினை எண்ணி எண்ணி வருந்தியிருப்பாள், எத்தனை முறை கணவனைத் திருத்தக் கூடவில்லையே என்று கலங்கியிருப்பாள்.

மண்டோதரி முனிவரினும் தவசீலரினும் முதிர்ந்த ஞானம் கொண்டவள். தீட்சண்யம் மிக்க அவளின் அறிவு. இராவணனுடைய மரணத்திற்கான காரணங்களைத் தெளிவாகப் பட்டியலிட்டுத் துல்லியமாக உணர்வுறுத்துகிறது.

காந்தையருக்கு அணி அனைய சானகியார்

பேர் அழகும், அவர்தம் கற்பும்,

எந்து புயத்து இராவணனார் காதலும், அச்

சூர்ப்பனகை இழந்த முக்கும்,

வேந்தர்பிரான், தயரதனார், பணியதனால்

வெங்காளில் விரதம் பூண்டு

போந்ததும், கடைமுறையே புரந்தரனார்

பெருந்தவமாய்ப் போயிற்றம்மா!

(யுத்த - இராவணன் வதை - 239)

இராவணனால் துயரமுற்ற தேவர் குழாமெல்லாம் மகாவிஷ்ணு மனிதவுருவில் வரவேண்டும் என்று செய்த தவத்தின் விளைவுதானே இராமனுடைய பிறப்பும், வளர்ப்பும், வாழ்வும். முன் செய்த துன்பம் முழு உருக்கொண்டு, தேவர்களின் தவவலிமையோடு கூட்டுச்சேர்ந்து இராகவன் அம்பாகப் பாய்ந்துவிட்டதன்றோ! எவ்வளவு அழகாக தேவர்தம் தவம்தான் காரணம் என்று ஆணியடித்தார்போல் முத்தாய்ப்பு வைக்கிறாள் மண்டோதரி.

சூர்ப்பனகையின் கணவனின் மரணத்திற்குக் காரணமாக இருந்தவன் இராவணன். தன் சோகத்தின் காரணமாய் பழிதீர்த்துக் கொண்டாள் அவள்- 'பாவி நெடும்பாரப்பழி தீர்ந்தாள்' - என்று இராவணன் மேனிமீது விழுந்து அரற்றுவான் வீடணன். ஆனால், அந்த வஞ்சினத்தைக் காட்டிலும், இராமலக்குவர்களிடம் சூர்ப்பனகைத் தவறாக நடந்து கொண்டமையும், அதைத்

தொடர்ந்த நிகழ்வுகளுமே இராவணன் உள்ளத்தில் சீதையைப்பற்றிய காமத்தைத் தோற்றுவித்து இறுதி மரணம் வரை இழுத்துவிட்டுவிட்டது என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து வைத்திருக்கிறாள் மயன்மகள். வேறு எந்த தவறைச் செய்தாலும் ஒருவன் மன்னிக்கப்பட்டுவிடுவான். ஆனால், இன்னொருவன் மனைவி மீது கொள்ளக்கூடிய கூடாக்காதல் எவ்வளவு பெரியவனையும் பாதாளத்தில் அழுத்திவிடும். அதேபோன்று தவறான எண்ணங்களோடு அணுகுகிற அணுக்கமும் கேடு தரும். அப்படித்தான் தவறாக இராமலக்குவர்களை அணுகி, அதனால் மூக்கறுப்பட்டு, இராவணனையும் தவறுசெய்யத் தூண்டிவிட்டாள் சூர்ப்பணகை.

அதனால்தான், இராவணனின் இறப்பு - அதற்கு சூர்ப்பணகை இழந்த மூக்கு என்று முடிச்சுப்போடுகிறாள் மண்டோதரி.

இடுக்கண்ணிலும் இங்கிதம்

துன்பநேரத்திலேயும் பண்பு மாறாதவள் மண்டோதரி என்னும் அந்த மங்கை நல்லாள்.

சாதாரணமாக நாமெல்லாம் துயரம் வந்துவிட்டால் என்னவெல்லாம், எப்படியெல்லாம் பேசிவிடுவோம்; சொற்களைக் கொட்டிவிடுவோம். கோபத்திலேயே சொற்கள் கொந்தளிக்கும்; துன்பத்திலோ அவை கொதித்துக் குழம்பிக் கேட்பவரையும் ரணப்படுத்திவிடும். மகன் படிக்காமல் தேர்வு பெறாமல் போய்விட்டால்கூட, ஆசிரியரைக் கட்டையில் போகச் சொல்லி சாபமிடுகிற தாய்மார்களையும், கணவன் கையாடிய பணத்திற்காக அலுவலக அதிகாரியை மண்ணோடு மண்ணாகத் தூற்றுகிற மனைவிமார்களையும் நடைமுறையில் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோமல்லவா!

ஆனால், வாழ்விழந்த வேளையில், இடுக்கண் வந்து நடுக்குகிற நேரத்தில், கடுந்துன்பம் கலக்குகிற காலகட்டத்தில்... வார்த்தையிழக்கவில்லை, அவள் கண்ணியம் தவறவில்லை.

தகாதது என்றாலும்கூட “இராவணனார் காதல்” என்று மரியாதையோடு மொழிகிறாள்-அது அவள் கணவன் மீது கொண்ட அன்பின்வெளிப்பாடு.

ஆனால், ‘அணி அனைய சானகியார்’ என்றும் ‘தயரதனார் பணியதனால்’ என்றும், எதிரிக்குட்டத்தினரையும், தன் துன்பத்தின் முக்கிய காரணமான மைதிலியையும் மதிப்போடு விளிக்கின்ற அவளின் பண்பாட்டை என்னென்பது?

தன் துன்பத்திற்கு அடுத்தவர்களை நோக்கக்கூடாது என்று எல்லோரும், எப்பொழுதும் சொல்கிறார்கள். ஆனால், தலைவலியும் காய்ச்சலும் தனக்கு வந்தால் நோகாமல் யாராவது நின்றுவிடுவோமா? மண்டோதரிக்கு மட்டும் அது எப்படி சாத்தியமாயிற்று?

காரணங்களை வெறுமே பட்டியலிடுகிறாளே தவிர, வெறுப்போடு பட்டியலிடவில்லை.

இராமதூதுவனாய் வந்து நம்பிக்கை கொடுத்த அனுமனிடம், அரக்கிமார்களை அழிக்கவேண்டாம் என்று கூறிய சீதையின் பெருந்தன்மையைவிட, சிதைவின் விளம்பில்கூட சீர்மை காக்கிற மண்டோதரியின் பெருந்தன்மை சற்றே தூக்கலாகத்தான் தெரிகிறது.

மலர்க்கூந்தல் சானகி

இராமனுடைய அம்புகள் இராவணனின் உடலை சல்லடையிட்டுவிட்டன. துளைக்கப்பட்டுத் துளைக்கப்பட்டுத் துளைக்கப்பட்டு... இராவணன் உடல்மீது வந்து விழுகின்ற மண்டோதரியின் கைகள் மெல்ல மெல்ல அந்தத் துளைகளைத் தொட்டுப்பார்க்கின்றன; தடவிப்பார்க்கின்றன. கணவனின் உடல் துளையிடப்பட்டுவிட்டது. அம்புகள் துளைத்துவிட்டன என்று எண்ண முடியவில்லை அவளால்.

இராவணன் அவள்மீது அன்பு வைத்திருந்தானோ இல்லையோ, மண்டோதரி இராவணன் மீது மாறாத அன்பு பூண்டிருந்தாள். அந்த அன்பின் காரணமாக, அவன் உடல் துளையுண்டாதாகவோ, குத்துப்பட்டதாகவோ அவளால் நினைக்க முடியவில்லை.

‘ஐயோ! பார்த்துப் பார்த்துப் பெருமிதம் கொண்ட அந்த மேனி, திருமேனி, இன்று இப்படியானதே!’

எள்ளளவு கூட இடம் விட்டுவிடாமல் இராவணன் திருமேனியை அங்குலம் அங்குலமாக ஆழம் பார்த்திருக்கின்றனவே இராமனின் அம்புகள்.

எதற்கு இப்படி ஆழம் பார்த்திருக்கின்றன? மிதிலைச் செல்வி, மயிலுடைச் சாயலாள் மீது இலங்கைநாதன் காதல் கொண்டானே, அந்தக் காதல் உள்ளிருக்கிறதோ என்று ஒவ்வொரு அணுவாகப் புகுந்து பார்த்தனவா அந்த அம்புகள்? அதனால்தான், இடைவெளி விடாமல், இழைத்து இழைத்துப் பார்த்துள்ளனவா? துளைத்தனவா? இல்லையெனில்லை.

தான் எண்ணி எண்ணி இறும்பூதடைந்த எழுதவொண்ணாத் திருமேனி துளைக்கப்பட்டுவிட்டது என்று நினைக்கவோ, சொல்லவோ மண்டோதரியால் முடியவில்லை. ஆகவே, வரதனின் புனித வாளி ‘தடவியது’ என்கிறாள்.

வெள்ளெருக்கஞ் சடைமுடியான் வெற்பெடுத்த

திருமேனி மேலும் கீழும்

எள்ளிருக்கும் இடனின்றி உயிரிருக்கும்

இடந்நாடி இழைத்தவாறோ?

கள்ளிருக்கும் மலர்க்கூந்தல் சானகியை

மனச்சிறையில் கரந்த காதல்

உள்ளிருக்கும் எனக்கருதி உடல்புகுந்து

தடவியதோ ஒருவன் வாளி?

(யுத்த - இராவணன் வதை - 237)

கடவுளுக்குத்தான் 'திருமேனி' என்ற கூறுவது வழக்கம். மண்டோதரியைப் பொறுத்தவரையில் இராவணனும், இல்லை, "இராவணன்தான் திருமேனியுடையான்!" அதுவும் சாதாரணத் திருமேனியா? செஞ்சடைக் கடவுளாம் சிவபெருமானின் கையைங்கிரியையே தூக்கிய திருமேனியல்லவா! 'அந்தத் திருமேனி, இன்று ஒருமேனி என்று கூறமுடியாதபடி பற்பல விடங்களில் அம்பு துளைக்கப்பட்டுள்ளதே'!

'திருமேனி' என்றும் 'அம்பு தடவியது' என்றும் கணவன் மீது தனக்கு இருக்கும் காதலை மட்டுமா வெளிப்படுத்துகிறாள் மண்டோதரி.

எத்தனை எத்தனை செய்திகளை அழகைக்கிடையிலும் அழகாக வெளியிட்டுவிடுகிறாள் தெரியுமா? என்ன சொல்கிறாள்?

சானகி - கார்கூந்தல் சானகி.

மலர் சூடிய கார்கூந்தல் சானகி.

அந்த மலர் கூட தேன் சொட்டும் மலர்.

கள்ளிருக்கும் மலர் - தேன் சொரியும் மலர் என்றால் அது புத்தம் புது மலராகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

என்றைக்கும் வாடாத, எப்பொழுதும் தேன்சொட்டும் புதுமலர் சூடும் மங்கலத்தோடு மலர்க்கூந்தல் சானகி வாழவேண்டும் என்கிற மறைமுக வாழ்த்து.

தன்னுடைய பூவும் பொட்டும் மறைவதற்கு யார் முக்கிய காரணமோ அவளையே மலர்க்கூந்தலோடு மங்கலமாக வாழச்சொல்லக்கூடிய மனம், எத்தனை பெரிய மனமாக இருக்கவேண்டும்!

தனக்கு ஒரு கண் போனாலும், பிறருக்கு இரண்டு கண்களும் போகவேண்டும் என்று நினைப்பது இன்றைய சமுதாயச் சூழல். ஆனால், தன் விழியிழந்து திகைக்கும் போதுங்கூட, மொழி மாறினாள் இல்லையே மண்டோதரி.

மானுடவன் ஊற்றம்

வரமும் உரமும் அழிந்து, வீரமும் சாரமும் ஒழிந்து, இராவணன் இறந்துபட்டதற்குக் காரணம் ஒரேயொரு அம்புதானா?

தனக்கு நிகர் யாருமில்லையென்னும் ஆணவம், அந்த ஆணவம் தந்த துணிவு, அந்தத் துணிவினால் செய்த தவறு. தவறு என்பதை உணராமல், மனிதரைத் துச்சமாக நினைத்த தன்முனைப்பு- இவையனைத்தும் சேர்ந்தன்றோ அம்புக்குள் நுழைந்து கொண்டன.

போரில் தோற்று

வீரம்போய், உரம்குறைந்து, வரம்குறைந்து,

வீழ்ந்தானே! வேறே! கெட்டேன்!

ஓர் அம்போ, உயிர்ப் பருகிற்று, இராவணனை?

மானுடவன் ஊற்றம் ஈதோ!

(யுத்த-இராவணன் வதை 238)

மாரனார் தனி இலக்கு

இராவணன் இறந்தான் என்பதில் மண்டோதரிக்குத் துயரந்தான்! இருப்பினும் துயரத்தை மீறிய அவளின் சிந்தனைத் தெளிவு நம்மை வியப்படையச் செய்கிறது. இத்தனைத் தெளிவு அவளுக்குள் வரவேண்டுமென்றால், எத்தனை நாட்களாய் இவற்றையெல்லாம் அவள் எண்ணி எண்ணி மறுகியிருந்திருக்க வேண்டும்.

மன்மதனால் நாளும் மலரம்பு எய்யப்பெற்ற இலக்கல்லவா இராவணன். தோள்வலியும், வாள்வலியும் கண்டு

மட்டுமா மன்மதன் அம்பு செலுத்தினான்? பற்பல பலங்கள் பொருத்தப்பெற்ற இராவணனிடத்தில், பிறன்மனை நயக்கும் பலவீனம் இருப்பதைக் கண்டு, அதைச் சாதகமாக்கி மலரம்புகள் எய்தானா மன்மதன்? இல்லை. இப்படியெல்லாம் மலரம்புகளை மன்மதன் எய்ததனாலேயே இராவணன் பலவீனப்பட்டானா?

மண்டோதரியின் ஒரு கருத்துக்குள் எத்தனை கேள்விகள் தொக்கி நிற்கின்றன!

கண்புக்க வேழ வில்லால்,
நாரநாள் மலர்க்கணையால், நாள் எல்லாம்
தோள் எல்லாம், நைய எய்யும்
மாரனார்தனி இலக்கை மனித்தனார்
அழித்தனரே, வரத்தினாலே!

(யுத்த - இராவணன் வதை - 242)

மண்டோதரியின் இந்த அழுகைக்குள், மனித குலத்திற்கும் எத்தனை எத்தனை பாடங்கள் பொதிந்துகிடக்கின்றன.

எல்லையின்றிக் காமத்துள் அமிழ்பவன் கட்டாயம் அக்காமத்தாலேயே அழிவான் என்பது நீதி.

உருவும் வடிவும் கண்டு எள்ளி நகையாடி, தன்னைவிட வலு பொருந்தியவர் யாருமில்லை என்று ஆணவப்படுபவன் தான் எதிர்பாராத விதத்தில், சிறியவர் என்று யாரை எண்ணினானோ அவராலேயே அழிக்கப்படுவான் என்பது நியதி.

நீதியும் நியதியும் உணர்த்துவதாய் அமைந்துவிடுகிறது மண்டோதரியின் மொழி. அதனால்தான் மாரனாரின் தனி இலக்காய், பெண்மீது மோகம் கொண்ட பேதையாய் தன் நாதன் இருந்தான் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்கிறாள் அவள். மன்மதனுக்கு ஒரேயொரு தன்னந்தனி இலக்காய் இராவணன் இருந்துவிட்டான்போலும், அன்றியும், இராவணன் மீது அம்பு

எய்யத் தொடங்கியபின், மற்றவரையெல்லாம் மறந்து அரக்கத்தலைவனிடம் மட்டுமே தன் கவனத்தை அந்த அருவத்தானும் வைத்திருந்தான் போலும். அதனால்தான், யாரும் கண்பார்வையில் கூடத்தவறாகத் தீண்டத்துணியாத சீதையை மண்ணோடும் பெயர்த்துவரத் துணிந்தானோ நிருதர்தலைவன்!

எத்தனையோ விதங்களில் வரங்கேட்ட இராவணன், மனிதவுருவில் தனக்குக்கேடுவரும் என்று எண்ணினான் இல்லை. தன்னைவிடச் சிறிய வடிவம், குறைந்த வலு என்று மானுடத்தைத் தப்புக்கணக்குப்போட்டுவிட்டான். வெறும் உருவிலேயும், நிறைய வலு என்பதிலேயும் இல்லை உண்மை பலமென்பது! நேர்மையும் சீர்மையும் தாமே பலங்கள். எத்தகைய பெரிய உருவமும் அழியும். ஆனால், சீர்மிக்க சிறிய உருவம்கூட சிறப்பாய் வாழும்.

மன்மதனின் மலரம்புகள் என்னவோ, முதலில் நோக்குங்கால், மேன்மையானவையாய்த் தெரியும். ஆனால் அவை மெல்லமெல்ல, உள்ளத் திண்மையைக் குறைத்து. உயிர்த் திறமையைக் குலைத்து, கூர் அம்புகளும் போர் அம்புகளும் அவசரமாக நுழைவதற்கான அகலப்பாதையைத் திறந்து விடுகின்றனவே! இதுதானே இன்றும், இராவணன் இறந்து பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குப்பின்னும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்கட்டத்திலும் உண்மை.

இந்த உண்மையை உள்ளத்தில் தைக்க உரைக்கிறாள் மண்டோதரி.

அதுதான், 'மாரனார் தனி இலக்கை மனித்தனார் அழித்தனரே!'

வாய்திறந்து அழுதாள்

மரங்களும் மலைகளும் உருக, இராவணன் மீது விழுந்து அழுகிறாளே, மண்டோதரி அவளென்ன எதுவும் தெரியாதவளா, ஏதும் புரியாதவளா?

இப்போது அழுகிறாளே, இத்தனை நாட்கள் கணவனைத் திருத்தும் முயற்சியை அவள் எடுத்தாளா என்ற ஐயம் எழலாம்.

இராவணனிடம் அவள் நல்முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்க வேண்டும். அவன் அதற்கெல்லாம் இணங்காதவனாக இருக்க, இவள் வாய்மூடி மௌனியாக அமிழ்ந்து போயிருக்கவேண்டும். இப்போது விளைவுகள் இலங்கேஸ்வரனை வளைத்துவிட்டன என்றவுடன் அவளின் அடக்கப்பட்ட உணர்வுகள் பொங்கி எழுகின்றன. அதனால்தான், இதுவரை வாய் மூடி அடக்கப்பட்டிருந்த அவள், இத்தருணத்தில், திருமேனி தீண்டி வாய்திறந்து இரங்கினாள்.

அன்புத்தாய்

முன்னர் இருமுறையும் மண்டோதரி அழுது புலம்பினாள். ஒன்று அக்ககுமாரன் மாண்டவுடன் அழுதாள்; இரண்டு இந்திரசித்தன் இறந்தவுடன் கதறினாள்.

சீதை அசோகவனத்தில் சிறையிருப்பதைக் கண்டுவிட்டு பஞ்சசேனாபதிகளையும் அழித்துவிட்ட அனுமனுடன் பொருத எழுந்தான் இராவணன் மகன்களுள் ஒருவனான அக்ககுமாரன். அனுமனால் அழிக்கப்பட்டுவிட்டான் அந்த இளவல். அவன் மரணம் கேட்டு அரக்கிமாரெல்லாம் அழுது அரற்றினர்.

தன் நீண்ட குழல் புழுதியில் புரள, இராவணவேந்தன் காலடிகளில் விழுந்து கதறினாள் மண்டோதரி. நிருதர் வீட்டு நித்திலச்செல்வன், இலங்கேஸ்வரன் இல்ல இளையகுமாரன் மாருதியுடன் செய்த மற்போரில் மடிந்தான் என்பதுதான், கம்பகாவியத்தில் மண்டோதரி அழுகிற முதல் அழுகை.

அழும் தாய்

கம்பனுடைய இராமகாதையைப் பொறுத்தவரையில் நான்கு இடங்களில் வருவாள் மண்டோதரி. நான்கில் மூன்று;

அவள் அழுவதாகக் காணப்படுகிற அவல நேரங்கள். ஆயினும், அழுகையிலும் கூட பழுதில்லாதாளாக, தொழுது ஏற்கத்தக்காளாக மண்டோதரி மிளிர்கிறாள்.

அக்கருமாரன் அழிவில் அலைவுற்றுப் போகிறான்
அயன் மகன் மகன் மகன் அடியின் வீழ்ந்தனள்
மயன் மகள்; வயிறு அலைத்து அலறி மாழ்கினாள்.

(யுத்த-அக்கருமாரன் வதைப்படலம்-48)

அடுத்தது அவளை இந்திரசித்தன் இறப்பின் போதுதான் சந்திக்கிறோம். அப்போதும் அழுகிறாள்.

அலறும் தாய்

மகவின் மரணச்செய்தி கேட்டு மார்பில் அடித்துக் கொள்ளும் மாண்புறு தாயாகக் களம் புகுகிறாள்.

கருங்குழல் கற்றைப் பாரம் கால்தொட, கமலப்பூவால்
குரும்பையைப் புடைக்கின்றாள் போல் கைகளால்
முலைமேல் கொட்டி

அருங்கலச்சுமை தாங்க, 'அகல் அல்குல் அன்றி, சற்றே
மருங்குலும் உண்டு உண்டு' என்ன, - மயன் மகள் - மறுகி வந்தாள்.

(யுத்த-இராவணன்சோகப்படலம் - 45)

தலைக்கு மேலே தூக்கிய கைகள். தீ மிதித்தாற்போன்று தவித்துத் தடுமாறும், பாசமும் நேசமும் பொங்கிய உள்ளம். குறிவைத்த வேடனின் கூர்மிக்க அம்பு உயிரைக் குடிக்கும் தருணத்தில், துடித்துத்துவண்டு, உருண்டு புரண்டு, மலைப்பாங்கின் மீது விழுமே மயில், அதைப்போல இந்திரசித்தன் என்னும் மலைமீது அந்தத்தாய்மயில் தத்தளித்து விழுந்தது.

'வளர்பிறையாய் வளர்கின்ற காலத்தே, வில்லாற்றலால் இந்திரனை வென்றவனல்லவா; அதனால்தானே, அவன்

இந்திரசித்தன்! தன் மகன், இந்திரனை வெல்லக் காண்பது தாய் செய்த தவமல்லவா; அதே மகன், தலையின்றி வெற்றுடலாய்த் தரணி மீது கிடப்பதைக் காண்பது, அதனினும் பெருந்தவமா?

மகன் மாண்டு கிடப்பதைக்காண்பதே சோகம். அதுவும் மேரு நிகர்த்த மகன், மேதினியில் வீழ்ந்து கிடப்பதைக்காண்பது பெருஞ்சோகம் உலககெலாம் வெல்லக்கூடிய வீரமகன், தலையில்லா உடலாய்த் தளர்ந்து கிடப்பதைக் காண்பது மிகப்பெருஞ்சோகம்.

மரணித்த மகனின் முகத்தைப் பார்த்தாவது அழலாம்; அந்தப்பேறுகூட மண்டோதரி பெற்றாளில்லை.

தலை இலா ஆக்கை காண எத்தவம் செய்தேன்! அந்தோ!

நிலை இலா வாழ்வை இன்னும் நினைவெனோ, நினைவு

இலாதேன்?

(யுத்த-இராவணன் சோக - 47)

யாக்கை நிலையாமையைப் புரிந்துகொள்ள இப்படியா ஒரு வாய்ப்பு வரவேண்டும்! நிலையற்ற வாழ்வின் நிச்சய மின்மையை, மகன் தலையை இழந்தா ஒரு மங்கை உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்; என்னே கொடுமை! என்னே கொடுமை!!

'முளரிஅன்ன நின்முகம் கண்டிலாதேன், உய்வெனோ?'

அயிர்க்கும் தாய்

மகன் இறந்துவிட்டான்; மகனின் விளையாடல்களையெல்லாம் சொல்லிச்சொல்லிப் புலம்புகிறாள் தாய்.

சின்னப்பிள்ளையாய் இருக்கும்போது, அவன் கோலெடுத்து ஆடுவான்; பந்தெடுத்து அடிப்பான்; ஓடி ஒளிவான்; கண்பொத்திச் சிரிப்பான்.

பொம்மை வைத்து விளையாடுவான்.

பிள்ளை இறந்தபின், அந்தப்பிள்ளை வைத்தாடிய பாவையை மடியில் கிடத்திக்கதறும் தாய்போல், முகம் இல்லா மகனுடலை மடியில் போட்டு மறுகிறாள் மண்டோதரி.

இவன் வைத்து விளையாடிய பொம்மை என்ன தெரியுமா?

தரையில் தவழ்கின்ற நாட்களில் சிங்கக்குட்டிகள் இரண்டுதாம் இவனின் பொம்மைகள்; அவற்றை மோத வைத்து வேடிக்கைப்பார்ப்பது அவனது வழக்கம். அவற்றுக்குக் கோபம் வரச்செய்து மோதவிடுவது அவனது விளையாட்டு.

தாள்அரிச்சதங்கை ஆர்ப்பத் தவழ்கின்ற பருவம்தன்னில்
கோள்அரி இரண்டு பற்றிக் கொணர்ந்தனை; கொணர்ந்து கோபம்
முனறப் பொருத்தி, மாட முன்றிலில் முறையின்ஓடி
மீள அரு விளையாட்டு இன்னம் காண்பெனோ விதியிலாதேன்!

(யுத்த-இராவணன் சோக - 49)

சிங்கங்களையே வைத்து விளையாடிய சிங்கக்குட்டியவன். அவன் வீரத்தில், விலங்குகள்கூட விளையாட்டுப் பாவையாயின. சிங்கத்தை வைத்து விளையாடினான், சரி! அவை சோர்ந்து போனால், என்ன செய்வான்? இருக்கவே இருக்கிறது, விண்ணில் நீந்தும் வெண்திங்கள்.

'நிலா நிலா ஓடி வா' என்றழைப்பான்; நெருங்கிவரும் நிலவைக்கைகளில் ஏந்திச் சிரிப்பான்; அவன் தோளில் தலை சாய்த்து நிலவு கண்ணீர் உகுக்கும்; தன் மீதிருக்கும் மறுவைக் காட்டிக் கண்ணீர் வடிக்கும். அந்தக் களங்கத்தைப் பார்த்து விட்டு மேகநாதன் சொல்வானாம்; 'கவலைப்படாதே, வெண்ணிலவே! அதுவொரு முயல். அந்த முயலை எடுத்து விடுகிறேன் உன் களங்கம் காணாமல் போகும்' என்பானாம். அப்படி முயலென்று மதியின்கறையைப் பற்றப் போனவனா, இன்று பற்றின்றிக் கிடக்கிறான்?

அம்புலி! அம்ம வா! என்று அழைத்தலும், அமர் வெஸ்திங்கள்
இம்பர் வந்தானை அஞ்சல் என இரு கரத்தின் ஏந்தி
வம்புறும் மறுவைப் பற்றி, 'முயல்' என வாங்கும் வண்ணம்
எம் பெருங் களிநே! காண, ஏசற்றேன்; எழுந்திராயோ!

(புத்த-இராவணன்சோக - 50)

சிங்கத்திடமே சிரித்து விளையாடிய தங்கமகனா, இப்போது
துவண்டு கிடக்கிறான். நிலவின் கண்ணீரையே துடைக்க
முயன்றவன், இப்போது தாயின் கண்ணீரைத் துடைக்க
மாட்டானா?

மகன் இறந்தே கிடந்தாலும்கூட, உறங்குகிறான் என்று
எண்ணிக் கொள்வதுதானே தாய்மையின் வழக்கம்.

இந்திசித்தன் உறங்குகிறானாம். போர் முடித்த பின் சற்றே
ஓய்வெடுத்து உறங்குகிறானா? உடல் வலி காட்டியவன்
உடல்வலி நீங்க உறங்குகிறானா?

அவன் மயக்கத்தில் உறங்குகிறானாம். என்ன மயக்கம்?
பெண்கள் யாவரும் அவன் பேரழகு கண்டு காதல் கொண்டதால்,
கண்ட மயக்கத்தில் உறங்குகிறானாம்.

இயக்கியர், அரக்கிமார்கள், விஞ்சையர், ஏழைமாதர்,
முயல்கறை படியாத் திங்கள் முகத்தியர், முழுதும் நினை
மயக்கிய முயக்கம் தன்னால், மலர் அணை அமளிமீதே
அயர்த்தனை உறங்குவாயோ?

(புத்த-இராவணன்சோக - 51)

வல்லவனுக்கு வல்லவனாய் நிற்கும் மகனை ஒருவன்
கொல்ல முடிந்தது என்பதே அந்தத்தாய் நெஞ்சைச் சுடுகிறது.
மும்மூர்த்திகளைக் கூட வெல்லக்கூடிய மகன். இன்று
வெல்லப்பட்டானா? எவ்வாறு ஒரு மலையை மடு உதைத்து
விட்டதா? சிகரத்தைச் சின்ன அணு சிதைத்துவிட்டதா?

முக்கணான் முதலினோரே உலகு ஒரு முன்றினோடும்
 புக்க போர் எல்லாம் வென்று நின்ற என் புதல்வன் போலாம்;
 மக்களில் ஒருவன் கொல்ல, மாள்பவன்? மானமேரு
 உக்கிட, அணு ஒன்று ஓடி உதைத்தது போலும் அம்மா!

(யுத்த-இராவணன்சோக - 52)

வந்திருப்பவன் மானுடச்சட்டை போர்த்த மாவீரன் என்பது மண்டோதரிக்குத் தெரியாதா, என்ன? வில்லையுன்றிய கையொடும் வெய்துயிர்ப்பொடும் உடன் வந்த இளையவன் இலக்குவன், மனிதமாய் வந்த புனிதம் என்பது அவளுக்குப் புரியாதா, என்ன?

தெரிந்தாலும், புரிந்தாலும் தாய்மை துடிக்கிறது; மகன் தோல்வி யறியாதவன்; புக்க போரில் எல்லாம் சிக்கலின்றி வென்று நின்றவன்; முத்தேவரையும் மூவுலகத்தையும் கூட வென்றவன்; இன்றோ இலக்குவன் என்ற மனிதனாலா மாண்டு போனான்?

பன்னிப் பன்னிப் புலம்புகிறாள் அந்தத்தாய்; மகனை, மேரு நிகர்த்த மகனின் பிள்ளைப்பருவத்தை, அள்ளக்குறையா அவனின் விளையாட்டுகளை, சொல்லவொண்ணாச் சுடர்மிகு வீரத்தைச் சொல்லி சொல்லிக் கதறுகிறாள். *

மகன் இறந்துபோனான் என்பது அவளின் சோகம். ஆயின், அதற்குள் எவ்வளவு ஆழம் புதைந்திருக்கவேண்டும். இறந்தவன், சண்டையில் திணறுகிற சாதாரண மகனல்ல; சிங்கங்களுக்கே சண்டைமூட்டிப் பார்த்தவன்; மும்மூர்த்திகளையும் வெல்லும் முறைமை கொண்டவன்; இறந்தவன்; அலைச்சல் சிந்தனைகளின் ஆணவக்காரன் அல்லன்; நிலவின் குறையைக்கூட நீக்க நினைத்தவன்; இறந்தவன், தன்னுடைய அதர்மத்தால் முடிந்தவன் அல்லன்; தந்தையின் ஆசைக்காக, தான் அழிந்தவன்!

★ வங்க மொழியில் மதுசூதன் தத் என்பார் இயற்றிய “மேகநாதவதம்” என்கிற காவியத்தில், இந்திரசித்தன் இறப்பின் போது மண்டோதரி கதறுவதை உள்ளம் உருகி அடிக்கடிப் படிப்பாராம் சுவாமி விவேகானந்தர்.

மற்றொருத்தியைக் கணவன் நினைக்கிறான் என்பது வேதனையென்றால், அந்த இன்னொருத்திக்கான போரில் தன் மகனை பலி கொடுப்பதென்பது எவ்வளவு கொடுமை! தந்தை பிறன்மனை நயப்பதற்காக, மகன் மடிவது நியாயமா? அதை ஒரு தாய் கண்டு வாழ்வதும் தர்மமா?

இந்திரசித்தன் இறப்பு இராவணனையும் கலங்கடிக்கிறது. ஆனால், அது இந்திரசித்தன் என்கிற இளையவீரனுக்காக சோகம் என்பதைவிட, 'தன் மகன் இறந்தான்' என்கிற ஆணவச்சிதைவு.

தலையற்று வீழ்ந்து கிடந்த இந்திரசித்தன் உடலை எடுத்து வருகிறான் இராவணன். அந்த உடல்மீது விழுந்து அரற்றுகிறாள் மண்டோதரி. அருகில் நிற்கிறான் இலங்கேஸ்வரன் என்று தெரிந்து அவளின் கதறல் ஒலிக்கிறது.

'ஐயகோ! என் மகன் மட்டுமா இறந்தான். யார்க்கும் கிடைக்க இயலாத என் மகன் இறந்தான். அதே மனிதர்களால் அரக்கர் சேனை முழுதுமன்றோ முடிந்துவிட்டது. நெருப்பிடை வைத்த பஞ்சாய் நெகிழ்ந்து போயிற்றே நிருதர் கூட்டம்'

'சீதையென்ன அமுதா? இல்லையில்லை. அவள் அமுதால் ஆக்கப்பட்ட நஞ்சு. இராமார்க்கும் ரகு குலத்திற்கும் அமுதானவள். அரக்கர்கெல்லாம் நஞ்சாகி நசிக்க வைத்து விட்டாளே!'

சீதையென்கிற அமுதால் செய்த நஞ்சினால், ஐயோ, அஞ்சினேன், எம்மகன் மட்டுமா அழிந்தான்; என் அன்பு மகனின் அருமைத்தந்தை இலங்கைவேந்தனுமல்லவா இப்படி அழியப் போகிறான்.

தெரிந்து கதறுகிறாள் - இராவணனுக்குத் தெரியவேண்டிக் கதறுகிறாள். உணர்ந்து கதறுகிறாள். உணர்த்த கதறுகிறாள்.

பஞ்சு எரி உற்றது என்ன அரக்கர்தம் பரவை எல்லாம்
 வெஞ்சின மனிதர் கொல்ல விளிந்ததே; மீண்டது இல்லை;
 அஞ்சினேன் அஞ்சினேன்; அச்சிதை என்று அமுதால் செய்த
 நஞ்சினால், இலங்கைவேந்தன் நாளை இத்தகையன் அன்றோ?

(யுத்த-இராவணன்சோக - 53)

ஒரு அன்றாட நிகழ்வைச்சற்று சிந்திப்போம். மகனுக்குச் சின்னதாக அடிபட்டுவிட்டால், கணவனைப்பார்த்து கவனமாக இருக்கச் சொல்வதுதான் ஒரு மனைவியின் வழக்கம். அதுவே கணவனுக்கு அடிபட்டுவிட்டால், மகனிடம் கவனம் திரும்பும், மகன் இறந்துவிட்டால் கணவனைக்கட்டிக் கொண்டும், கணவன் இறந்து விட்டால் மகனைப் பிடித்துக் கொண்டும் பெண் அமுவாள்.

ஆனால், மகன் இறந்தவுடன் மணாளனும் இறப்பான் என்று வருமுன் தெரிவிக்கிற மண்டோதரியைக் காண்கையில் மனம் மயங்கத்தான் செய்கிறது.

காரணம் - செய்யாத தவறுக்காகத் தனயன் அழியும் போது தவறு செய்திருக்கும் தந்தை விளையறுக்க வேண்டி வருமே என்கிற அவளின் அச்சம்.

‘அஞ்சினேன் அஞ்சினேன்’ என்று அலறுகிறாள்; கெஞ்சிய போதெல்லாம் கிட்டி வராமல், இன்று விஞ்சிப்போன விதியின் செய்கையில் நெஞ்சு பதைத்து நெடிதுயிர்த்து அஞ்சுகிறாள்.

ஆ. இராமாயணப் படிவங்களில்

இராவணன் மனைவி

இராமகாதை, பல்வேறு மொழிகளில் பல்வேறு இடங்களில் பல்வேறு வடிவங்களைப் பெற்றுள்ளது. மற்றைய ராமாயணங்களில் மண்டோதரி எவ்வாறு காட்டப்

பட்டிருக்கிறாள் என்பதை நோக்கும் போதுதான், கம்பன் காட்டுகிற மண்டோதரியை மிகத் துல்லியமாகப் புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

வான்மீகியின் வண்டாற்குழலி

வால்மீகியின் மண்டோதரி இராவணன் இறந்த செய்தி கேட்டு பிற ராக்ஷஸப் பெண்கள் புடைகுழ, இராவணனின் பிறமனைவியர் அடிதாங்க யுத்தகளத்திற்கு ஓடி வருகிறாள்; இராவணனுக்கு மிகுதியும் பிரியமாயிருப்பவளும் ஜேஷ்ட பத்தினியுமானவளும் பட்டமகிஷியுமான மண்டோதரி அவன் உடலைக் கண்டு அதன்மீது விழுந்து பலவாறு பன்னிப்பன்னிப் புலம்புகிறாள். அந்தப்புலம்பலில் கணவனை இழந்துவிட்ட கவலை இருக்கிறது. மகனும் மற்ற உறவினர்களும் மறைந்த பின்பு, தான் அனாதையாக நிற்கும் அவலம் இருக்கிறது; தன் கணவனின் தவறைச்சுட்டிக்காட்டும் நியாயம் இருக்கிறது; உலகாண்டவன் இப்படியொரு தவறு செய்தாயே என்று தட்டிக்கேட்கும் ஆதங்கம் இருக்கிறது; யாராயினும் தவறுக்குத் தண்டனை பெற வேண்டும் என்றுரைக்கும் நீதி இருக்கிறது; தன்னைவிட சீதை எவ்விதத்தில் உயர்ந்தவள் என்று சல்லாபிக்கும் பெண்மை இருக்கிறது; இராமனும் இலக்குவனும் வெறும் மனிதர்களில்லை என்று தெரிந்துரைக்கும் தீர்வு இருக்கிறது; கூடவே, சோகத்திலும் கண்ணியம் குறையாத சான்றாண்மை இருக்கிறது.

“ராக்ஷஸ ஸ்ரேஷ்டனே! மஹாகுரனாகிய உன்னை அடவிகளில் சுற்றித்திரியும் மனிதனா கொன்றான்? இது எவ்வாறு இயலும்?”

“மஹாபாக்ய முடையவனே! உனக்கு நான் இதை எத்தனை முறை சொன்னேன்? எவ்வளவு நாள் முன்பு சொன்னேன்? எப்படியெல்லாம் சொன்னேன்? இந்திரனைவிட, அக்னியைவிட, தருமதேவனை விட இராமன் உயர்ந்தவன். வெறும் மனிதனில்லை என்றேனே, கேட்டாயா?

ஜனஸ்தானத்தில் கரனை வதைத்தபோதே, இவன் காசுத்தன் என்றேனே, கேட்டாயா? காற்றும் புகமுடியாத இலங்கைக்குள், கவியொன்று அநுமன் வடிவில் அணுகிப்புகுந்தபோதே, இது காலத்தீர்ப்பு என்றேனே, கேட்டாயா? வானரங்கள் அணை கட்டியபோதே, இது விதியின் விளையாட்டு என்றேனே, கேட்டாயா?"

“மனம் போனபடியெல்லாம் பாபம் செய்த பலனே இது”

“இராமனைப் பகைக்காதே என்று சொல்லியும் கேட்காமல் போனாயே! எக்காரணம் பற்றி சீதையிடம் அபிலாஷை வைத்தாய்; அந்த அயுத்தமல்லவா இப்படியொரு மூலநாசத்தை விளைவித்து விட்டது; அவள் விருப்பமின்றியே அவளைத்தூக்கி வந்தாயே; உன் விருப்பம் நிறைவேறாமலேயே அவள் தவத்தால் எரிந்து போனாயே; அவளைச் சிறையிலடைத்தபோதே நீ எரிந்திருக்கவேண்டும்; ஆயின், உன் பலத்தால் இவ்வளவு நாட்கள் தள்ளினாய்; நல்லது செய்யுமவனுக்கு நன்மையே உண்டாகும். கெட்டது செய்யுமவனுக்குக் கெடுதியே உண்டாகும்.”

“சீதை குலத்திலும் ரூபத்திலும் வித்யா ஸாமர்த்தியத்திலும் என்னைக்காட்டிலும் மேம்பட்டவளன்று; ஆயினும், நீ மோகம் வைத்தாய்; உன் ம்ருத்யு சீதையின் வடிவிலல்லவா வந்தது. சீதை, இனி ராமனுடன் உல்லாசமாக இருப்பாள்; நானன்றோ உன்னைப்பிரிந்து தவிக்கிறேன்.”

“இந்திரசித்தன் இறந்தபோது பார்த்துக்கொண்டு உயிர்வாழ்ந்த நான் இப்படித் தவிக்கும்படி நேர்ந்ததே! என் கணவனான நீ இருந்துவிட்டால், எனக்கு எந்த மகனும், உறவுக்காரரும் அழிந்தாலும் பெரிதாகத் தெரியாது; ஆனால், நீ இல்லையெனில், தனிமை தவிப்பாய்த் தெரியும்.”

“எத்தனைப் பெண்டிரின் பதிகளைக் கொண்டு அவர்களை விதவைகளாக்கியிருப்பாய்; அவர்களின் சோகத்தின் சாபந்தான், இவ்வாறு சத்ரு வசம் சிக்கினாயா? கபட நாடகத்தில்தானே சீதையைக் கவர்ந்தாய். அது உன் நேர்மையின்மை தானே! உன் தம்பிகளும், நண்பர்களும், நல்லவர்களும் சொன்ன நல்வார்த்தைகளைக் கேட்காது வீழ்ந்தாயே!”

“இப்போதும் கூட நிலமடந்தையை ஏதோ உன் பிரியத்திற்கிடமானவளைப் போலக் கட்டிப்பிடித்துக் கிடக்கிறாயே; என்னிடம் ப்ரீதியில்லையா? என்னைப் பாராதும் பேசாதும் பதிலுரைக்காதும் வாளாவிருக்கிறாயே!”

இவ்வாறெல்லாம் கதறும் மண்டோதரி, இராவணன் உடல்மீது மூர்ச்சித்து விழுகிறாள். பிற பெண்டிரும் வீடணனும் சமாதானம் சொல்ல, இராவணனுக்கு ஈமக்கிரியைகளை வீடணன் செய்ய, மற்ற ராக்ஷஸ ஸ்திரிகளுடன் மண்டோதரி நகர் புகுந்தாள் என்பதாக வான்மீகம் உரைக்கும்.

மண்டோதரியின் அனைத்து உணர்ச்சிகளும் இராவணன் மரணத்தின்போது அவள் அழுத அழுகையிலே அடங்கி விடுகின்றன. ‘கணவனின் தவறை அவள் திருத்த முயன்றிருக்கிறாள்; முடியாதபோது கரம் பிசைந்திருக்கிறாள். சீதைக்கும் தனக்கும் ஒப்புமை செய்திருக்கிறாள். சிதைக்கப்பட்ட மனைவியாகச் சிதிலமடைந்திருக்கிறாள்; என்பதையெல்லாம் இந்தக் கதறலைக் கேட்கும்போது நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

மஹாகன்னிகை :

மகா வாக்கியங்களைப்படைத்து “வாக் - சமஸ்கிருதி” என்கிற சொல் பண்பாட்டைத் தொடங்கியவரான வால்மீகிமுனிவர், “மஹாகன்னிகைகள்” என்று மூவரை வகைப்படுத்துவார். இராமனால் தூயவளாகப்பட்ட அகலிகை,

இராமனுடைய ஆசிகளைப்பெற்ற தாரை - இவர்களோடு மண்டோதரி. இந்த மூவருமே மகரிஷியின் மஹாகன்னிகைகள். மண்டோதரியைத் தூய்மைப்படுத்தவும் வேண்டாம். அவளுக்கு ஆசிகளும் தேவையில்லை.

இராவணன் எவ்வளவுதான் தடம் மாறினாலும், தன் திறம் மாறாது அவளை நேசித்துப்பூசித்த நிலை தூயவள்;

சீதையின் கற்பை மிகுந்த மதிப்போடு நோக்கி, மைதிலியை மரியாதையோடு வணங்கிய மனம் தூயவள்;

இராமனின் உறுதியையும் அறத்தையும் பாராட்டி நியாயத்தை ஏற்றுக்கொண்ட மதி தூயவள்: - எனவே தூய்மையினும் தூயாளாய் நின்ற அவளுக்கு ஆசிகள்கூட அநாவசியமே!

இராவணனைக் குற்றம் சொல்லாமல் அதே சமயம், அவனின் ஆணவப்போக்கை மட்டும் கண்டிக்கிற காதல் மனையாளாகவே மண்டோதரியைப் படைக்கிறார் வால்மீகி.

அதேபோல் இராமனுக்கு மிகுந்த புகழாரங்களைச் சூட்டுபவளாகவும் மண்டோதரி இருக்கிறாள். அது அறத்திற்கு இவள் செலுத்தும் காணிக்கை!

“கொடிய விதியால் கொலைக்களப்பட்டாயே!” என்று இராவணன் உடல்மீது விழுந்து அவள் துடிக்கும்போது, அவளுடைய நடைமுறை ஞானத்தையும் சமநிலைகொண்ட உள்ளத்தையும் நம்மால் உணரமுடிகின்றது.

நிருதர் வேந்தனும் நிறைமிகு தேவியும் :

இராவணன் மண்டோதரி மீது அன்பு காட்டியதாக எந்த அடையாளமும் கம்பனிலும் சரி, வால்மீகியிலும் சரி, நமக்குக்கிடைப்பதில்லை. ஆனால், மண்டோதரி,

இலங்கேஸ்வரன் மட்டில்லாது நேசித்திருக்கிறாள். மனதார பூஜித்திருக்கிறாள். அவன் நன்மைக்காக முயற்சித்திருக்கிறாள் என்பதற்கான எத்தனையோ தடயங்கள் தென்படுகின்றன.

இராவணன் மனைவி

ஆதிகாவியத்திலும், வாங்கரும் பாதம் நான்கும் வகுத்த வால்மீகியென்பானின் விளக்கமாகவும் விரிநிலையாகவும் அமைகிற கம்பநாடகத்திலும் மண்டோதரியைப் பார்க்கும்போது மனம் துடிப்பதென்னவோ உண்மையே!

ஏன் தெரியுமா?

அவள் மயன் மகள்.

“தானவர்த் தலைவனான மயன் தன் தந்தை; அரக்கர் தலைவன் இராவணன் தன் கணவன்; தேவேந்திரனை வென்ற மேகநாதன் தன் மகன்”, என்று தான் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டதாக அவளே தெரிவிக்கிறாள்.

மயனுக்கு ஒரு அழகிய மகளிருப்பது தெரிந்ததும் ‘அவள் தனக்கு வேண்டும்’ என்று ஆசைப்படுகிறான் இராவணன். பிரம்மனையும் வாயுவையும், தேயுவையும், சகல தேவர்களையும் ஆட்டிப் படைக்கிறான் இராவணன் என்று தெரிந்த மயன் தனக்கு ‘ஒரு மாமனார் அந்தஸ்து கிடைத்தாலாவது தனக்கு அவமானம் நேராது’ என்று கணக்குப் போடுகிறான். விளைவு? மண்டோதரி, இராவணன் மனைவியாகிறாள்.

மகளின் மனதைப் பற்றிக் கவலைப்படாத தந்தை; மனைவியின் மனதைப் பற்றி எண்ணியே பார்க்காத கணவன் - இடையில் தன் மனச்சுமைகளைத் தான் மட்டுமே தனக்குள்ளேயே பரிமாறிக் கொள்ளவேண்டிய ஒரு கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்படுகிற மண்டோதரி.

நியாயத்தைக் கைக்கொண்டு, அந்தத் தலைமகளின் நிலைபற்றிச் சிந்தித்தால்தான், தன் வருத்தங்களை அவள் அழுது கூட அகற்றிக்கொண்டிருக்க முடியாது என்பது புரியும்.

அசோகவனத்தில் இராவணன் சீதையைச் சிறைப்படுத்தி, தன் இனத்தார் ஒவ்வொருவராக இழந்து கொண்டிருந்தபோது அவள் மனத்திலும் துயரம் மண்டியிருக்கும். அவள் சிந்தனையிலும் சீற்றம் சிலிர்த்திருக்கும்; அவள் எண்ணத்திலும் ஏக்கம் எழும்பியிருக்கும்.

அவள் அழ நினைத்திருந்தாலும் கூட யாரிடம் அழுதிருக்கமுடியும்? தந்தையிடமா? இராவணனுக்குப் பெண்பலவீனம் உண்டு என்று தெரிந்தபின்தானே மயன் மகளைக் கொடுத்தான்.

உற்றார் உறவினரிடமா? 'உன் புருஷன்தானே' என்றுதானே அவர்கள் இடிப்பார்கள்.

மற்றைய ராணியரிடமா? 'நீ தானே பிரதான மனைவி' என்றுதானே அவர்கள் துடிப்பார்கள்.

அவைக்களத்து ஆன்றோரிடமா? இராவணனின் ஆணவத்திற்கும், அகங்காரத்திற்கும் பயந்த அவர்கள், இவளை ஒரு பொருட்டாகவா நினைப்பார்கள்.

யாரிடம் அழுவாள்?

யாரிடம் முறையிடுவாள்?

பட்டமகிஷியாக இருந்த அவள், அரசன் செய்யும் தவறைக் கூட வெளியில் தெரியாது, அரியணையின் கௌரவத்தையும் அரசனின் அந்தஸ்தையும் கட்டிக்காக்க வேண்டிய கடமைக்குள் தள்ளப்பட்டிருந்தாளே தவிர, அரசிக்கும் ஒரு அகம் உண்டு என்பதையோ, அந்தக்

கிரீடத்திற்குப் பின்னாலும் உள்ளமும் எண்ணமும் உண்டு என்பதையோயாவரே உணரற்பாலர்?

விந்திய மலையாக நின்ற கணவனிடம் முட்டிப்பார்த்தாள், மோதிப்பார்த்தாள், அவன் காலடியில் கண்ணீர் சிந்திப் பார்த்தாள், அவனோ, தான் மலையென்ற மதர்ப்பில் நின்றானே தவிர, மலையை மலையாகவே உயரவைக்கத்தானே இந்த மகள் துடிக்கிறாள் என்று கிஞ்சித்தும் கொள்ளவில்லை.

மயன் மகள்

‘மயன் மகள்’ ‘மயன் மகள்’ என்று மட்டுமே அவளைச் சுட்டுகிறார்கம்பநாட்டாழ்வார். *

இவை தவிர, இறுதிப்போருக்குப் புறப்படுமுன்பாக சபதம் போடுகிற இராவணன் வாயிலாகவும், வேல் படையை வீடணன் மீது வீசுகிற இராவணனைப் பற்றிய செய்தியில் அவ்வேல்படை மயன் கொடுத்தது என்று குறிப்பிடுகையில் கவி வாயிலாகவும் “மண்டோதரி” குறிப்பிடப் படுகிறாள். அப்போதும் “மயன் மகள்” என்பதே குறிப்பாகும்.

அதிகாயன் மரணித்தபோது அழுகிற தானியமாலின் புலம்பலில் ‘இந்திரசித்தன்’ என்று குறிப்பிட ‘மண்டோதரி மகள்’ என்று சொல்வதாக வரும்போது மட்டுமே அந்தப்பெயர் குறிப்பிடப் படுகிறது.

* மண்டோதரி இடம்பெறும் இடங்கள் நான்கு. அக்கருமாரன் மரணித்தவுடன் இந்திரசித்தன் மரணித்தவுடன், இராவணன் மரணித்தவுடன் ஆகிய இம்மூன்றோடு முதன்முதலாக இலங்கைக்குள் சீதையைத் தேடுகின்ற அனுமனின் பார்வையில்.....இந்த நான்கு இடங்களிலேயும் அவனை .மயன் மகள். என்றே குறிப்பிடுவார்கம்பர்.

இந்திரசித்தனை இராவணி என்றழைக்கிற கம்பர், மண்டோதரியை இலங்கைவேந்தன் மனைவி என்றழைக்கவில்லை.

ஏன்? மண்டோதரி என்கிற மேன்மைக்கேற்ற மன்னவனாக, கண்ணியத்திற்கேற்ற கணவனாக இலங்கேஸ்வரன் இல்லை என்பதைக் கவி வாயிலாகக் காட்டுகிறாரா?

சுயநலச் சிந்தனையில் அந்தச் செம்மகளின் சீர்மையை மயன்சிதைத்து விட்டான் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்கிறாரா?

மைதிலியா? மண்டோதரியா?

இலங்கைக்குள் நுழைந்து சீதையைத் தேடும் அநுமன் மண்டோதரியை அரண்மனையுள் கண்டு வியப்பதான காட்சி, கம்பரிலும் உண்டு, வால்மீகியிலும் உண்டு.

இராவணனின் புஷ்பக விமானத்தைக்கண்டு, பின் அந்தப்புரத்தைக் கண்டு வருகிற, ஆஞ்சநேயன், மந்தோதரியைக் காண்பதாக வால்மீகியின் சுந்தரகாண்டத்து தலம ஸர்க்கம் தெரிவிக்கும்

“உத்தமஸ்தீவிம்ருதிதௌகந்தோத்தம நிஷேவிதௌ.

யக்ஷபந்தக கந்தர்வ தேவதாநவ ராவினௌ”

(வால்மீகி ஸுந்தரகாண்டம் - தலம : ஸர்க : 20)

“காசிதாடம்பரம் நாரீபுஜஸம்யோக பிடிதம்

க்ருத்வாகமலபத்ராக்ஷீப்ரஸீப்தாமதமோஹிதா”

(வால்மீகி ஸுந்தரகாண்டம் - தலம : ஸர்க : 45)

“கண்டனன், நளிர் திங்கள் மாய நந்திய வாள் முகத்து ஒரு தனி மயன்மகள் உறை மாடம்.” என்று இந்தச் செய்தியைச் செப்புகிறார் கம்பநாடர். எரி மணி விளக்கங்கள் எழில் கெடப் பொலிகின்ற தன்னது இன் ஒளி தழைப்புறத்துயில்வுறு தையலாக

விளங்குகிறாள் மயன்மகள். 'அன்னள் ஆகிய சானகி அவள்' என்றே நம்பி விடுகிறான் இராகவதூதன். 'இராமன் மனைவி, இலங்கைவேந்தன் அரண்மனையில், அந்தப்புரத்தில், மலரோடும், மலர்மிகு பஞ்சணையோடும் படுத்துறங்குகிறாளா' என்று அயிர்க்கிறான் அநுமன்.

"தன் அருந் தெய்வக்

கற்பு நீங்கிய கனங்குழை இவள் எனின்

காகுத்தன் புகழோடும்

பொற்பும், யானும், இவ்விலங்கையும் அரக்கரும்

பொன்றுதும் இன்று"

(சுந்தரகாண்டம் - ஊர்தேடுபடலம் - 200)

என்று கூட முடிவெடுத்து விடுகிறான்.

"சீதை இவ்வாறு இருப்பாளாயானால், இன்றே இந்நகரையும் இங்குள்ளோரையும் அழித்து யானும் அழிகிறேன்" என்று எண்ணுகிறான்.

சற்றே உற்றுப் பார்த்தவுடன், அநுமனின் ஐயம் நீங்குகிறது.

அழகின் அழகாக உறங்கினும் இவள் யார்?

"தான் இயக்கியோ? தானவர் தையலோ?"

வசையில் ஐயனாம் வள்ளல் இராமனின் மனைவியான மருங்கில் சீதை இவ்வாறு இருக்கமாட்டாள்.

இவள் அழகில் இலக்கணங்கள் இருந்தாலும், சில இடர்பாடுகளும் உள்ளன. இவள் கூந்தலில் மலரிருப்பினும், அம்மலரினும் வாட்டம் உண்டு. எனவே இவள் சீதையாக இருப்பதற்கான வாய்ப்பு இல்லை.

அனுமனின் அன்பு உள்ளம், அவசர அவசரமாக ஆய்வு செய்கிறது.

மானுயர்த் திரு வடிவினள் அவள்; இவள்

மாறு கொன் டனள்;

கான் உயர்ந்த தார் இராமன் மேல்நோக்கிய

காதல் காரிகையார்க்கு

மீன் உயர்ந்தவன் மருங்குதான் மீனோமோ?

நினைத்தது மிகை

(சுந். காண். ஊர்தேடுபடலம் - 201)

என்றான்.

மண்டோதரியின் தூக்கத்தில் சில மாற்றங்கள் அவளுக்கு வரவிருக்கும் துன்பத்தைப் பறை சாற்றுகின்றன.

மலர்க்கருங் குழல் சோர்ந்து, வாய்வெரீஇ, சில

மாற்றங்கள் பறைகின்றாள்

உலக்கும் இங்கு இவள் கணவனும்; அழிவும், இவ்

வியன் நகர்க்கு உளது!

(ஊர்தேடு படலம் - 202)

ஆராய்ந்து தெளிகிற ஆஞ்சநேயன் ஒரு ஆய்வு முடிவுக்கு வந்துவிட்டாலும் நமக்கு இன்னொரு கேள்வி பிறக்கிறது.

மலர் கருகியதால் அவள் மைதிலி அல்லள் என்னும் முடிவுக்கு வாயுமைந்தன் வரப்பெற்றான், சரி! ஆனால், முகமும் பொலிவும் அழகும் அருளும் பொருந்திய அவளைக்கண்டு, அவளே சீதையென்னும் நம்பிக்கைக்கு, மறைகள் உணர்ந்த மாண்புறு அனுமனே வந்துவிடுவானென்றால், அத்தகு சிறப்புடையவளாகவன்றோ மண்டோதரி இருந்திருக்க வேண்டும்.

மைதிலிக்கு நிகராக மண்டோதரி இருந்தாள் என்னின் அந்தமயன்மகள் எத்துணை உயர்ந்தவள்?

இந்த எண்ணம் நமக்கு மட்டுமா வருகிறது?

கைலாயத் தலைவி, பரமேஸ்வரன் தாள்பற்றிய பார்வதியம்மையாருக்கும் இப்படித் தோன்றியதாம்.

“மந்தோதரி ஒரு ராக்ஷஸியன்றோ? அவள் எப்படி சீதைக் கொப்பாவாள்? அவளைக் கண்டு சீதையென்று சந்தேகம் கொண்டு வாயுபுத்திரன் சஞ்சலமடைந்தது எவ்வாறு?” என்று பார்வதி பரமேஸ்வரனிடம் கேட்க, அதற்கு விடையிறுத்தார் கைலைநாதர்.

“எவ்வாறு சீதையானவள் விஷ்ணுவின் அம்சமோ, அவ்வாறு மந்தோதரியும் மகாவிஷ்ணுவால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அவரின் அம்சமே. எனவேதான், இருவருக்கும் ஒப்புமை காண முடிகிறது.”

மண்டோதரியை தெய்வாம்சம் நிறைவிக்கும் இத்தகு நிகழ்ச்சியொன்று ஆனந்த ராமாயணத்தில் அமைக்கப் பட்டுள்ளது.

இராவணனுடைய தாய், ஒரு சிவலிங்கம் வைத்துப் பூசித்து வந்தாள். ஒருநாள், அந்தலிங்கம், ஆதிசேடனது ஸ்வாசம் வழியாகப் பாதாளலோகம் போய்விட்டது. விசனத்தில் ஆழ்ந்த அந்தத்தாய், வல்லமை பொருந்திய தன் மகனைப் பார்த்து பரமசிவனிடம் சென்று ஒரு ஆத்மலிங்கம் பெற்றுவரப் பணிக்கிறாள். சாமகானம் சிறப்புறப் பொழியும் அந்தவீணை வித்தகனோ, சம்புதேவரிடம் சென்று காம்போதியால் குளிர்வித்து, வரம் வேண்டுகிறான். தாய் கேட்டதை மட்டுமே தான் கேட்கவில்லை அந்தத்தனயன். சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்கிற அந்த சல்லாபி, இரு வரங்களை இறைஞ்சுகிறான். தாய் பூசிக்க ஆத்மலிங்கம் அருள வேண்டுகிறான். அடுத்து, இறையனாரின் வாமபாகத்திலிருக்கும் பெண்ணை வரமாக்கி, அவள் தனக்கு வேண்டும் என்கிறான்.

கேட்டதைக் கொடுப்பவரல்லவா கைலைநாதர். இரண்டையும் யாசித்தவனுக்குத் தருகிறார். ஆயின், செல்லும் வழியில் எங்கு ஆத்மலிங்கத்தைக் கீழே வைத்தாலும் அங்கேயே அது ஸ்திரமாகிவிடும் என்றும் ஆணையிடுகிறார்.

இராவணன் லிங்கமும் இமவான் மகளும் கொண்டு போகையில், எதிரே ஒரு அந்தணர் தோன்றுகிறார். அவர் அந்தணர் உருக்கொண்டு போந்த மகாவிஷ்ணுமாவார்.

இராவணன் அவ்வழி வருமுன்னர், மாகவிஷ்ணு, தன் சரீரம் முழுதும் பூசியிருந்த சந்தனத்தைத் திரட்டிப் பெண்ணாக்கினார். பொன்னென ஒளிர்ந்த அந்தப் பெண்ணுக்கு 'மந்தோதரி' எனப்பெயரிட்டார். அப்பெண்ணை மயனிடம் கொடுத்து அவனுலகாம் பாதாள லோகத்தில் பாதுகாக்கச் சொன்னார்.

பின், அவ்வழிவந்த இலங்கேஸ்வரனை எதிர் கொண்டார்.

'இது பரமசிவன் பத்தினி', என்று மார் தட்டினான் மன்னன்.

“அட மூடா! பரமசிவன் தன் பத்தினியைப் பாதாளவுலகில் ஒளித்தன்றோ வைத்துள்ளார். இன்னொரு பெண்ணை இமவான் மகளென்று காட்டி உன்னை ஏமாற்றிவிட்டார்”, என்று அவனைச் சலனப்படவைத்தார் சத்யநாதர். “பூவுலகிலும் ஸ்வர்க்கத்திலும் பார்வதியை நீ தேடுவாய்; பாதாளவுலகில் நீ தேடமாட்டாய் என்றுதான் இப்படிச் செய்தார்”, என்று மேலும் மயக்கினார். ஆணவத்தின் பாற்பட்ட இராவணன், தனக்கு மீறி எந்த ரகஸ்யமும் நிற்காது என்கிற நினைப்பில் மீண்டும் கைலைக்குச் சென்று, “நீரே இப்பெண்ணை வைத்துக் கொள்ளும்; நான் அங்கிருப்பவளை அழைத்துக் கொள்கிறேன்”, என்று பார்வதியைப் பரமசிவனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டு ஓடினான்.

செல்லும் வழியில், மீண்டும் அதே அந்தணரைச் சந்திக்கும் நிலையில், சில கடன்களைக் கழிக்கவேண்டி, ஆத்மலிங்கத்தை அவர் கையில் கொடுத்துப்போனான். ஒரு முகூர்த்தம் அவன் மீண்டு வராததால், அந்தணரும் ஆத்மலிங்கத்தை மேற்குக் கடற்கரையில் வைத்துத் தன்னிடம் சென்றார். திரும்பி வந்த இராவணன், பூமியில் வேருன்றிப்போன லிங்கத்தை அசைக்க முயன்று தோற்றான். லிங்கத்தின் மேல்பாகம் செவி போலவும், அந்த துவாரத்தில் செவிக்கறை போன்றும் காணப்பட்டது. உலகின் செவி போல் கண்ணுறப் பெற்றதால் அவ்விடம் அப்போது முதல் கோகர்ண ஷேத்திரம் என்றானது.

லிங்கத்தை இழந்த இராவணன், பாதாளலோகம் சென்று மயன் மகளாக இருந்த மந்தோதரியைக் கண்டான். இடைசிறுத்தவள். எனவே, 'மந்தோதரி' என்னும் பெயரே பொருத்தமுறக் கொண்டவள் என்று எண்ணி, அவளை அழைத்துக் கொண்டு இலங்கை அடைந்தான்.

நீண்ட இந்தக் கதையைப் பார்வதிக்குப் பரமேஸ்வரன் கூறுவதாக ஆனந்தராமாயணம் விவரிக்கிறது. இதனால்தான், சீதைக்கொப்பாக மண்டோதரி விளங்கினாளாம்.

தெய்வாம்சம் பொருந்தியவளாக அவள் இருந்ததற்குக் காரணம், இயற்கைமீறிய இத்தகு நிகழ்வு என்று பக்தி மூலக்கூறுகள் மிக்குமேவிய ஆனந்தராமாயணம் கூறினாலும், திண்ணிய நேர்மையோடும் திறல்மிகு தெளிவோடும் அவள் இராவணன் மீதமுது பற்பலவுரைக்கும்போதே, அவள் ஆன்மபலம் மிக்கவள் எனதைக் கம்பனைக் கற்போர் உணர்ந்து விடமுடியும்.

துளஸீயின் தூயவன்

மானஸ ஸாகரத்தில் நுழைந்து பக்திப்பெருக்கோடும் பரவசத்தோடும் ராம கதையைப் பேசுகிற துளஸீதாசரின்

ஸ்ரீராமசரிதமானஸம்! இலங்கைக்குள் நுழைந்த அனுமன் மண்டோதரியைக் கண்டதாகக் கூறவில்லையெனினும், அவளின் உயர்வை வேறுவிதமாக விரித்துரைக்கிறது.

கடல் கடந்து அணைகட்டி ஸ்ரீராமரின் சேனை வந்துவிட்ட செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட மண்டோதரி, தன் நாதனின் கைப்பற்றி தன் அந்தப்புரம் அழைத்துச் செல்கிறாள்.

“கர் கஹி பதிஹி பவன் நிஜ ஆனி!

போலி பரம் மனோஹர் பானி!!”

(ஸ்ரீராம சரிதமானஸம்-லங்கா காண்டம் - 5-2)

இனிய சொற்களால் இங்கிதம் உரைக்கிறாள். அவன் பாதங்களில் தன் சிரம் பதிக்கிறாள்.

“ஆங்காரம் கொள்ளாது கேளும். ஆருயிர் நாதரே! திண்மையாலோ திறமையாலோ ஒருவரை வெல்லமுடியும் என்றால்தான். ஒருவரைப் பகைக்க வேண்டும். மதுகைடவரைத் தீர்த்தவர். ஹிரணியகசிபுவை, ஹிரண்யாக்ஷத்தை ஒழித்தவர். மகாபலியைத்திணறடித்தவர். இப்போது பூபாரம் தீர்க்க பூமி வந்தார். காலமும் கணக்கும் நீத்த காரணனை, விதியின் வித்தகனை, ஆன்ம ஆதாரத்தைத் தாங்கள் எதிர்ப்பது நியாயமில்லையே!”

“தங்களுக்குத் தேவைகள் ஏதும் இனி உண்டோ? தேவர்களை, அரக்கர்களை, உயிருள்ளவற்றை, உயிரற்ற வற்றையாவும் வென்றுவிட்டீர்; இனியென்னவுமக்கு? வாழ்வின் நான்காவது நிலையானபின், ஒரு அரசன் கானகம் செல்வது உசிதம் என்றல்லவா மறைகள் மொழிகின்றன. கோசல நாடுடை வள்ளல், முனிவரும் தேவரும் மும்மை சார்ந்து நாடும் முழுமுதற்பொருள், உமக்கு உண்மையருள தானே நாடித் தான் வந்தடைந்தான் அருள்கூர்ந்து நான் கூறுவதைக்கேளும்; அவன் சரணம் பற்றினால் உம்புகழ் மூவுலகும் பல்கிப் பெருகும்.” என்று மெய்ப்பொருள் உண்மையை மெல்லச்சொல்கிறாள்.

“அவன்தெய்வம்”, என்று அவள் கண்ணீரோடும் கவலையோடும் கூற, யாதும் உணராதவனாக இலங்கேஸ்வரன், தன் பெருமை மட்டுமே மீண்டும் உரைப்பான்.

“தப் ராவண் மயசுதா உடாயி!

கனஹ வாக் கல் நிஜ ப்ரபுதாயி!”

(லங்கா காண்டம் - 7-1)

தற்பெருமை பேசி அவன் போனதும், வரவிருக்கிற மரணம் மட்டுமே அவன் தலையை திசை திருப்பி விட்டதென்பதை உணர்கிறாள் அந்த உத்தமி.

தன் வலியும், துணைவலியும், மாற்றான் வலியும் தெரிந்தபின்னரே போரிடவேண்டும் என்கிற வள்ளுவப் பேராசானின் வாய்மொழியின் விளக்கத்தை மண்டோதரியின் கெஞ்சலில் காணமுடிகிறதல்லவா!

மந்திரியாக உரைக்கிறாள்; மனைவியாக உரைக்கிறாள்; மாமுனியாக உரைக்கிறாள்!

மனைவியென்னும் மந்திரி

இராமன், தன் நண்பர்களுடன் மந்திராலோசனை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறான். தெற்குப் புறத்தில் மேகங்கள் புடைசூழ்ந்து மின்னல் பாய்வது போல் தெரிகிறது. அதை வீடணனுக்குக் காட்டுகிறான் காசுத்தன்.

மேகமோ மின்னலோ இல்லையாம் அவை, வீடணின் விளக்கம் வருகிறது. இலங்கையின் மலையுச்சியில், ஓர் அரங்கில் அமர்ந்து இசைநடன நிகழ்ச்சியைக் கண்டுகளித்துக் கொண்டிருக்கிறான் இராவணன். அவன் சிரத்தின் மீது சுழலும் கொற்றக் குடையன்றோ மேகம் போல திரண்டு தோன்றுகிறது. அரசி மண்டோதரியின் காதோடும் குழைகள் மின்னலாய் ஒளிர்கின்றன.

இது கேட்ட இராமன், இராவணனின் ஆணவத்தை அகக்கண்ணில் நோக்குகிறான், வில்லெடுக்கிறான் வேந்தன். அம்பு தொடுக்கிறான். கோதண்டம் அனுப்பிய கணை. இராவணனின் கொற்றக் குடையையும், முடியையும், மண்டோதரியின் குழைகளையும் நிலத்தில் வீழ்த்துகிறது.

மண்டோதரியின் மனதை நமக்கு மிளிர்த்திக்காட்ட இந்நிகழ்ச்சியை மேலும் மலர்த்துகிறார் துளஸீதாசர்.

“ராவண் ஸபா ஸன்ஸக் ஸப் தேக்கி மஹா ரஸபங்க்”. இலங்கைவேந்தன் அவை கலங்கித் தவிக்கிறது. பூகம்பம் இல்லை; புயல் இல்லை; ஆயுதமோ அம்போ இல்லை. இருப்பினும் என்ன நடந்ததென்று எல்லோரும் வியக்கிறார்கள். பத்துத்தலை வேந்தன், இதைப்பார்த்து நகைக்கிறான். கீரிடம் விழுந்தால் கேடு வந்துவிடுமா? என்று கேட்கிறான்.

ஆயின், வரக்கூடிய விசனத்தை உணர்ந்து விடுகிறாள் அவன் மனைவி. கரம் குவித்து சிரம் தாழ்த்தி தசமுகனிடம் தண்மை கூறுகிறாள். தங்களின் பிடிவாதத்தை வீசிடுங்கள்; வந்திருப்பவன் வேதநாயகன்; மும்மூர்த்திகளும் முழுமைபெறும் மூலமுதல்வன்; மானுடவடிவில் வந்த மாமாயன்; அவன் பதம் பற்றுங்கள் என்று உண்மை நாடுகிறாள்; ‘ரகுவீரனின் பதத்தில் ப்ரீதி கொள்ளுங்கள்’ என்று மென்மையாய்ச் சாடுகிறாள்.

‘பெண் புத்தி பின் புத்தி’ என்று அவளைக் கேலிபேசிக் கணைக்கிறான் நிருதர் கோமான்.

எதிர்கொள்ள வந்துவிட்ட காலன். கணவனின் புத்தியை பேதலிக்க வைத்துவிட்டான் என்கிற கட்டாயத் தீர்மானம் கொள்கிறாள் அந்தக் காரிகை!

ஆயிரம் ஆயிரம் எடுத்துரைத்தும் அருமை நாயகன் உண்மை உணரவில்லை என்பது அவளைப் புண்படுத்துகிறது.

புண்ணான அந்தப் பெண்மை, தன் மணாளன் மண்ணாகக் கூடாது என்று மனம் விழைகிறது.

உண்மை உரைக்கிறாள் - உணரப்படவில்லை!

மென்மை உரைக்கிறாள் - மேற்கொள்ளப்படவில்லை!

திண்மை உரைக்கிறாள் - தெரிந்துகொள்ளப்படவில்லை!

ஆசை உரைக்கிறாள்; அர்த்தம் உரைக்கிறாள்; ஆன்மசுத்தி உரைக்கிறாள். அன்பு உரைக்கிறாள்; பண்பு உரைக்கிறாள்; எதுவுமே புரிந்துகொள்ளப்பட வில்லையென்னும் போது மெதுவாக மனமுடைந்து முடங்கிப் போகிறாள்.

மீண்டும் பிரஹஸ்தனின் மரணத்தின்போது, உற்றது உரைக்கிறாள். அக்குமாரனும், பிரஹஸ்தனும் இறந்தபின்னும் இராவணன் தவற்றினைத் திருத்திக்கொள்ளாதது நீதியல்ல என்று சாத்திரம் சாற்றுகிறாள். அனுமன், அங்கதன் போன்ற மாபெரும் வீரர்களைத் தூதுவர்களாக அனுப்பி ஆட்கொள்ளும் முயற்சியன்றோ அந்த தெய்வம் செய்தது; அதனையுணராமல் ஆணவ அகங்காரங்களின் பாற்பட்டு நிற்பது மரணம் செய்யும் மயக்கம்; என்று ஞானம் நவில்கிறாள்.

இராவணனா கேட்பவன்? அவளை முட்டாள் என்கிறான். அவளின் சொற்கணைகள் அம்புகளாகி நெஞ்சைத் துளைத்தாலும் கூட, கர்வத்தைக் கைக்கொண்டு அச்சத்தை அகற்றினான், என்று விளக்குகிறார் துளஸீ.

கணவனைக் காக்கும் காரிகை

அசோகவனத்தில், சோக சாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கும் ஜானகியிடம், கோலாகலமாக வந்து மாயச்சொற்கள் பேசிப் பார்க்கிறான் இராவணன்.

அவன்வரும்போது அவனுடன் பல மாதர் சூழ்ந்து வருகின்றனர்; அவர்களுள் மண்டோதரியும் வருகிறாள்.

இராமனைக் குறித்து நீச வார்த்தைகளையும் மோசவார்த்தைகளையும் பேசுகிற இராவணன், இராம இலக்குவர்கள் அழிவர் என்றும், தான் எல்லாவிதச் செல்வங்களையும் சீதைக்குக் கொடுப்பதாகவும் கூறுகிறான்.

இத்தகையதொரு காட்சி ராமசரிதமானஸம், ஆனந்த ராமாயணம், அத்யாத்மராமாயணம் மற்றும் சமண ராமாயணங்கள் பலவற்றிலும் காணப்படுகிறது.

“பவதீலங்காயாம் த்ரிதசவனக்லானி ரசிராத்
ஸராமோபி ஸ்தர்தாநயுதி புரதெ லக்ஷ்மணஸக:
ததா யாஸ்யத்யுச்சைர் விபதமனுஜெனாத்ரஜுடில:
ஜயமூராம ஸ்யோன்ந மம பஹீதோஷாத்ரதுபவேத்”

என்று சொல்லி இலங்கையிலும் மற்ற இடங்களிலும் உள்ள தேவர்கள் முகங்கள் வாட்டமுறும்படியாக இராமலக்குவர்கள் யுத்தத்தில் தோற்றுப்போவர் என்றும், தான் வெல்லப் போவதாகவும் உரைக்கிறான். ஆனந்தராமாயணத்து தசானன். மேலும், காடுகளில் தபஸ்வியாக ஏகாங்கியாகத் திரிகிற இராமனை மறந்துவிட்டு, பராக்ரமசாலியாகவும் பலமுள்ளவனாகவும், செல்வந்தனாகவும் உள்ள தன்னை அடைந்தால், மண்டோதரி முதலான தன் அரசிகள் யாவரையும் சீதையின் பணிப்பெண்களாகும்படிச் செய்வதாயும் கூறுகிறான்.

மானஸ இராவணன் ஒருபடிமேல் போகிறான். சீதை ஒரேயொரு கடைக்கண் பார்வை வீசிவிட்டால் கூடப் போதும்; மண்டோதரி முதலானோரைக் கைப்பாவைகளாய்த் தருவதாய்ச் சூளுரைக்கிறான்.

கஹ் ராவணு - “ஸுனு ஸுமுகி ஸ யானி:

மண்டோதரி ஆதி ஸப்ராணி

தவ் அனுசரண்களுள் பன் மோரா

ஏக்பார் பிதிலோகு மம ஓரா”

(ஸ்ரீராமசரிதமானஸம் - சுந்தரகாண்டம் - 8-2)

கேட்டதும் துடிக்கிறாள் மிதிலைச் செல்வி. தகாத சொற்கள் சொன்ன தசமுகனை, தசரதன் மருகி, சீறிப்பாய்ந்து கடிகிறாள். இராமனின் வீரம் பற்றியும், அம்புகள் பற்றியும் யாதொன்றும் அறியாத அற்பப்பதராக அவன் இருப்பதைச் சுட்டித் திட்டுகிறாள். சீதையின் சுடுமொழி கேட்டுப் பரிதவிக்கும் அந்தப்பாவி, வெகுளி தலைக்கேற அவளை வெட்டி வீழ்த்த வாளெடுத்துப் பாய்கிறான்.

பாயும்அவனைப் பாய்ந்து தடுக்கிறாள் மண்டோதரி. மயன் மகள் நன்மை சொல்கிறாள்; நீதிசொல்கிறாள். ‘அழகான பெண்கள் பலரிருக்க, வாடித் துரும்பாய் வதைந்து கிடக்கும் மைதிலி ஏன்? விட்டுவிடும்’, என்று சமாதானப்படுத்துகிறாள். “பெண்ணைக் கொல்லுதல் பெரும் பாவம் தரும்”, என்று சாந்தப்படுத்துகிறாள்.

மண்டோதரியின் சொற்கள் கோபம் தணிவிக்க, அரக்கிமாரைப்பார்த்து சீதையைத் தன்வழிக்குத் திருப்பச் சொல்லி இடம் நீங்குகிறான் இராவணன்.

இந்தத்தருணத்தில் மண்டோதரியின் நிலையைச்சற்றே சிந்திப்பது அவசியம்.

இலங்கேஸ்வரன் சீதையிடம் உவர்மொழிகள் பேசும்போது உடனிருக்கவேண்டிய கட்டாயம் அவளுக்கு; ‘மண்டோதரியைக் கைப்பாவை ஆக்குவேன்’ என்கிற அவனின் கர்வமான சொற்களுக்கு அவளுமேசாட்சி; அதைக்கேட்டு வாளாவிருக்கவேண்டிய வடிவில்லா அவஸ்தை; சீதையிடம் காமவார்த்தைகள் பேசுவதையும் கேட்டிருந்து, உடனேயே சீதையின் அவமதிப்பால் கோபமுறுபவனை சமாதானப்படுத்தும் சூழல்-’இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்பு’ என்பார்களே, அது

எப்படித் தவிக்குமோ, அதைவிட அதிகமாக வன்றோ மண்டோதரி தவித்திருக்க வேண்டும். இலங்கைநாதன் சொல்கேட்டு எவ்வளவு துடித்திருப்பாளோ; ஆயின், அவள் முகமோ, கண்களோ அந்தத்துடிப்புகளை வெளிக்காட்ட முடிந்திருக்காது. அவன் கோபத்தைத் தணிக்கும்போது தத்தளித்திருப்பாள்; ஆயின், அவனைத் தணிவிப்பது முக்கியமேயன்றி, அவளின் உணர்வுகளுக்கு அப்போது இடம் இருந்திருக்காது. இராவணனே குறைத்துப் பேசுவதைக்கேட்ட மற்றையர் அவளை எவ்வளவு இழித்தும் பழித்தும் இடித்திருப்பார்கள்.

கம்பனில் இராவணன் சீதையிடம் சென்று உரைநிகழ்த்தும் போது மண்டோதரி உடனில்லை; வான்மீகத்தில், அவள் உடனிருந்தாளா இல்லையா என்பது தெரியவில்லையாயினும் இராவணனைச் சமாதானப் படுத்துபவள்தானியமாலினி ஆகிவிடுறாள். இருந்தபோதிலும், இவ்வாறு ஒரு கட்டம், எந்தப்பெண்ணின் வாழ்வில் வந்திருப்பினும், அது பெருந்த சோகத்திற்கு மட்டுமல்ல, மிகுந்த சோதனைக்கும் உரியது என்பதை உணரவேண்டும்; அந்தச் சோதனையில் சத்தியசோதனை நடத்தி சரித்திரமாகியிருக்கிறாள் மண்டோதரி என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

கன்னடம் நாட்டும் கவின்மங்கை

மண்டோதரியின் பொறுமையும், தன்னையே புடம்போட்டுக் கொள்ளும் மேன்மையும், கன்னடத்தில் இராமனுடைய கதையை யாத்துக்கொடுத்த நாகசந்திரர்*

★ பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சமண புராண மரபை அடியொட்டி இராமகதையை எழுதுகிறார் நாகசந்திரர். 4-ம் நூற்றாண்டில் எழுந்த விமலகுரியின் ப்ராகிருத மொழி பெளமசரியமும் (பத்மசரிதம் என்பது பெளமசரியத்தின் மற்றொரு பெயர்) 10-ம் நூற்றாண்டில் எழுந்த ரவிசேனரின் சமஸ்கிருத பத்மபுராணமும் நாகசந்திரரின் இராமதகையில் நிறையவே தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

உள்ளத்தை உருக்கியிருக்க வேண்டும். சமண முறையான பௌமசரிய மரபை அடியொட்டித் தன்னுடைய ராமகதையை வழி நடத்துகிறார் ஆசிரியர். மண்டோதரி இராவணனிடம் அன்பு மிகுந்தவள்; அது மட்டுமன்றி, அவனிடம் மதிப்பு பூண்டவள். அவள் மைதிலி மீது விருப்பு கொண்டுவிட்டான் என்றவுடனே அசோகவனத்தில் இருக்கும் சீதையை அணுகுகிறாள். இராவணனுக்காகப் பரிந்து பேசி அவள் மனதை மாற்ற உருக்கமிகு முயற்சிகளை மேற்கொள்கிறாள். தன்னிடம் ஒரு சொந்த சகோதரி போல நடந்து கொள்ளும் மண்டோதரியிடம் மைதிலிக்கும் மதிப்பேற்படுகிறது. அவள் பேசியதற்காகக் கோபப்படாமல், ஒரு குலப்பெண் இவ்வாறு இன்னொரு பெண்ணைக் கணவனின் விருப்பம் கருதிக்கூட அணுகுவது அபத்தம் என்று திருத்துகிறாள் தருமத்தின் தலைவி.

நெருப்பு யக்ஞத்தில் அவளின் துடிப்பு

இந்திரசித்தன் இறந்தபின், தன் பலத்தையும் வலுவையும் சேகரித்துக்கொண்டு, இராமனை எதிர்க்க நினைக்கிற இராவணன், ஒரு நெருப்பு யக்ஞம் செய்யத் தொடங்குவதானதொரு செய்தி, சில இராமாயணங்களில் விரித்துரைக்கப்படுகிறது.

ஒரு குகைக்குள் நுழைந்துகொண்டு, குகைக்கு வெளியே காவல் வைத்து விட்டு, சதுர் சாஸ்திரங்களையும் பரப்பி, சத்ரு நாசம் குறித்து ஆபிசாரஹோமம் செய்யத் தொடங்குகிறான் தசமுகன். அவன் செய்யும் ஹோமப்புகை மேலெழும்பி விண் மறைப்பதைக் கண்ணுற்ற வீடணன், அதன் உண்மையுணர்ந்து, ஹோமத்தை உடனடியாகக் கலைக்கவில்லையெனில் இராவணனை அழித்திடல் அரிது என்னும் செய்தியை இராமனுக்குத் தெரிவிக்கிறான். வீடணன் சொற்கேட்டு நடக்க வானர வீரர்களுக்கு இராமன் ஆணையிட, அங்கதன் தலைமையிலான குழு இலங்கை நகர்புகுந்து, குகை நுழைந்து யக்ஞத்தைக் கிளர்த்த முயல்கிறது.

தியானத்திலமர்ந்திருந்த தசமுகனை எப்படியும் எழுப்ப முடியவில்லை. தட்டினால், குத்தினால், அடித்தால், உதைத்தால் எவ்வாறும் அவன் கவனத்தைக் கலைக்கமுடியவில்லை. வழிதேடிய அங்கதன், வழியொன்று காண்கிறான்.

இராவணன் மனைவி மண்டோதரியின் அந்தப்புரம் நுழைந்து, அவள் கூந்தல் பற்றியிழுத்து, ஆடையைக் குலைத்து, மேகலை நழுவித் கீழாடை கழல அழும் அவளை இழுத்துக்கொண்டு இலங்கை நாதன் இருந்த இடம் அடைந்தான் அங்கதன்.

கதறினாள்; கதறித்துடித்தாள்; துடித்துச் சிதறினாள் அந்த அபலை. “மனைவியை இன்னொரு கை தொட்டு இழுத்து ஆடையைக் குலைத்து அவமானப்படுத்துவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாயே!” என்ற அவளின் அழுகுரல் இராவணனை தியானத்திலிருந்து எழுப்பியது; அவனின் யக்கும் கலைந்தது; வானரங்கள் நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் நீங்கியோடின.

மண்டோதரிக்கு அவமானம் இழைக்கப்படும் இந்தக்காட்சி அத்யாத்ராமாயணத்திலும், ஆனந்த ராமாயணத்திலும் விரிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. பாதாளஹோமம் செய்கிற இராவணனிடம் அங்கதன் மண்டோதரியை இழுத்துப்போவது தெலுங்கு ரங்கநாத ராமாயணத்திலும் உண்டு.

செங்கம் என்னும் ஊரிலுள்ள அர்ச்சுனசாரதி* திருக்கோயிலில் இருக்கும் இராமாயண ஓவியங்களில் இந்த நிகழ்வு தெளிவாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. தளவாய் நாயக்கரால் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் கட்டப்பட்டதாகக் கருதப்படும் இவ்வாலயத்தின் முகப்பு மண்டபக் கூரையில்

*அர்ச்சுனசாரதி (கோயில் என்று செல்லமாக அழைக்கப்பெறும் ஸ்ரீவேணுகோபால பார்த்தசாரதி பெருமான் திருக்கோயில்)

இராமாயண ஓவியங்கள் உள்ளன. இலக்குவன்-இந்திரசித்தன் போர், நிகும்பலை யாகம், இந்திரசித்தன் மரணம் ஆகியவற்றோடு கூட இராவணனின் பாதாளஹோமம், அனுமனும் அங்கதனும் பிற வானரங்களும் அவன் தியானத்தைக் கலைக்க முயன்று முடியாதது, மண்டோதரியை இழுத்துவரும் அங்கதன் அவளை அடித்து உதைப்பது, அவள் கூந்தலைப் பற்றியிழுப்பது, தன் ராணியின் அழகுரலால் எழுந்திருக்கும் இராவணன் என்று காட்சிகள் கண்ணுறப்பெறுகின்றன. தெலுங்கிலும் தமிழிலும் இந்த ஓவியங்களுக்கான விளக்கங்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இதே போன்றுதொரு காட்சி, பண்டைய வடமொழி இராமநாடகமான 'க்ருதராவணன்' என்பதிலும் கூறப்பட்டுள்ளதாக வல்லுநர்கள் விளக்குகிறார்கள்.

மண்டோதரி அவமதிக்கப்பட்டாள் என்பதோடு நம் சிந்தனை நின்றுவிடவில்லை. ஆனால், அதன்பின் அவள் எப்படி நடந்து கொள்கிறாள்?

தான் அவமதிக்கப்பட்டவுடன் பழிக்குப்பழி வாங்கும் உணர்வு யாருக்கும் ஏற்படும்; அதுவும் ஒரு பெண்ணுக்கு, ஒரு அரசிக்கு 'அது ஏற்பட்டால்' அந்த வஞ்சம் தீர்க்கும் உரிமையை எளிதாக நியாயப்படுத்தியும் விடலாம்.

ஆயின், மண்டோதரி ஒரு சாதாரணப் பெண்ணுமல்லள். சராசரி பெண்ணுமல்லள். மெய்மையுணர்ந்து மேன்மை உரைப்பவள் அன்றோ!

தன் சொந்த அவமானத்தை ஒதுக்கிவிட்டு, அந்தத்துயரத் தருணத்திலும் நீதிவழுவாது நினைத்துப் பார்க்கிறாள். சீதைக்கு நேர்ந்து கொண்டிருக்கும் கொடுமையை அசை போடுகிறாள்.

"சீதையை விட்டுவிடுங்கள். இலங்கைக்கு வீடணனை அரசனாக்குங்கள்; நாம் கானகம் சென்று தவம் புரியத்

தொடங்குவோம்; இப்போது இதம் கேளுங்கள்", என்று விருப்பு வெறுப்புகளை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு சமநிலையோடு சமர்ப்பிக்கிறாள்.

கம்பனிலும் வான்மீகியிலும் இந்தக் காட்சியைக் காணமுடியவில்லை யென்றாலும் கூட, இதுவரை நாம் பார்த்திருக்கக் கூடிய மண்டோதரியின் குணத்திற்கு மேலும் மேன்மை சேர்ப்பதாகவே இதுவும் அமைகிறது.

சீதைக்குத் தாய்

சீதையை முதன்மைப்படுத்திப் பெருமை சேர்க்கிற ராமாயணங்கள் பலவற்றில், மண்டோதரியை சீதையின் தாயாக மொழிந்திருப்பதைக் காணலாம்.

மண்டோதரிக்கும் இராவணனுக்கும் ஒரு பெண்மகவு பிறக்கிறது. அந்தப் பெண்ணால் இராவணன் குலநாசம் அடைவான் என்கிற சாபமிருப்பதால், அந்தக் குழந்தையை ஒரு பெட்டியில் வைத்து வீடணனிடம் (அல்லது வேறு ஒருவரிடம்) கொடுக்கிற மண்டோதரி, நாவலந்தீவான பாரதத்திற்குச் சென்று அந்தப் பெட்டியை மண்ணுக்கடியில் புதைத்துவிடச் சொல்கிறாள். அப்படிப் புதைக்கப்பட்ட பெட்டியை, ஏர் உழும்போது விதேக நாட்டினர் கண்டுபிடித்து விதேக மன்னன் ஜனகனிடம் கொடுக்க, பெட்டியிலிருக்கும் பெண்ணைத் தன் மகளாக வளர்க்கிறான் ஜனகன். வைதேகியாக வளர்கிற அந்தப் பெண், பின்னர் இராவணன் முடிவுக்குக் காரணமாகிறாள்.

இந்த அடிப்படைக் கதையில், சிற்சில மாறுதல்கள் இராமாயணத்துக்கு இராமாயணம் காணப்படுகின்றன.

"இந்தப் பெண் குழந்தை ஆபத்தானவள். எனவே பெட்டியைக்கடலில் விட்டுவிடு" என்று மண்டோதரி வீடணனிடம் சொன்னதாகவும், பெட்டியைக் கொண்டு சென்றவன் வீடணனல்லன். ஒரு வேலைக்காரன் எனவும்,

கொண்டு சென்றவன் கொண்டு போய் ஜனகனிடம் கொடுத்ததாகவும், யாகம் நடத்திய இராவணன் கொடுத்த வேதப்பொருளைப் பருகியதால் மண்டோதரி வயிற்றில் சீதை உதித்தாள் எனவும் ஆங்காங்கு மாறுதல்கள் உள்ளன.

சமண ராமகதைகள் பலவற்றில் சீதை மண்டோதரியின் புதல்வியேயாவாள். குறிப்பாக நூற்றாண்டு சமஸ்கிருதத்தில் குணபத்திரர் எழுதிய திகம்பரமரபு உத்தரபுராணத்திலும் * ஜாதகக் கதைகளிலும் இவ்வுறவு கையாளப்பட்டுள்ளது.

காஷ்மீர ராமாயணங்களான ** சங்கமராமாயணம், பிரகாச ராமாயணம், விஷ்ணு பிரதாப ராமாயணம், சர்ம ராமாயணம், அமர ராமாயணம் ஆகியவற்றிலும் மண்டோதரியே,

* ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் குணபத்திரரால் ஸமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பெற்றது உத்தரபுராணம். அப்புதராமாயணத்தையும் ஜாதகக்கதைகளையும் அடிக்கொண்டு இவர் காப்பியம் படைத்திருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது.

** இராமாயணங்களான காஷ்மீர மொழியில் பல இராமாயணங்கள் உள்ளன.

சங்கராமாயணம் - முதல் காஷ்மீரே ராமாயணம் - கி.பி. 1843-ம் ஆண்டுவாக்கில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் - சாரதாலியியில் எழுதப்பட்டது. பிரகாசராமாயணம் - கி.பி. 1846-ல் எழுதப்பட்டது - மிகப்பிரபலமானது.

விஷ்ணு பிரதாபராமாயணம் - கி.பி. 1913-ல் விஷ்ணு கௌல் அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

சர்மராமாயணம் - நீலகண்ட சர்மாவால் கி.பி. 1919 முதல் 1926க்குள் எழுதப்பட்டது - ராமசரிதமானஸத்தை அடியொட்டியது.

அமரராமாயணம் - கி.பி. 1940-ல் அமர்நாத்தால் எழுதப்பட்டது.

மைதிலியின் மெய்யன்னையாவாள். பதினாறாம் நூற்றாண்டில், அஸ்ஸாமிய மொழியில், ராமகதையைப் பாடல்களாக்கினார் துர்காவரகாயஸ்தர். "ஓஜா-பாலி" என்ற முறையில் ஒரு தலைவர் பாட, தொண்டர்கள் தொடர்ந்து பாடும் வகையில் அமைந்துள்ள இந்த கீத ராமாயணத்திலும், சீதை மண்டோதரியின் மகளேயாவாள்.

சங்கதாஸ கனியினுடைய வாசுதேவஹிந்தி ராமாயணத்தின் படியும் மயன்மகளான மண்டோதரியின் முதல் மகள் குடும்ப அழிவுக்குக் காரணமாவாள் என்பதனால் பெற்றோரால் புறந்தள்ளப்படுகிறாள்.

தேவர்களுக்காக வால்மீகி எழுதியதாகக் கருதப்படுவது அத்புத ராமாயணம். மகாலட்சுமியால் மனம் புண்படுத்தப்படுகிற நாரதர்சாபம் கொடுக்க, அதன் விளைவாக பூமியில் பிறக்கும் லட்சுமி, மண்டோதரியைத் தன் தாயாகத் தேர்ந்தெடுக்கிறாள்.

தேவிபாகவதத்தின் ரமோபாக்யானத்திலும் மண்டோதரியின் மகள்தான் சீதை.

தெலுங்கு மொழிப் பகுதிகளில் இருக்கக் கூடிய நாட்டுப்புறப் பாடல்களிலும் இதையொட்டிய தழுவல்கள் உள்ளன.

"மகாவிஷ்ணுவை விட்டுப்பிரிந்த மகாலட்சுமி, இலங்கையிலுள்ள தாமரைக் குளத்தில் நுழைந்து ஒரு மலருக்குள் அமர்ந்து விடுகிறாள். அங்கு வருகின்ற இராவணன், அம்மலரைக்கொய்து தன் மனைவிக்காக எடுத்துச் செல்கிறான். மலருக்குள்ளிருந்து அசரீரி ஒன்று கேட்கிறது. பயந்துபோய் மண்டோதரியிடம் அதைக் கொடுக்க, அவள் உன்னிப்பாகப் பார்த்து உள்ளே ஒரு குழந்தையிருப்பதைக் காண்கிறாள். சோதிடர்களிடம் கலந்தாலோசிக்கும் மண்டோதரி. அக்குழந்தையால் கேடுவரும் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு

வீடணனை அழைக்கிறாள். அக்குழந்தை ஆதிலட்சுமியின் அவதாரம், இராமனை மணக்கப்போகின்றவள் என்பதைத் தன் மைத்துனனிடம் கூறிப் பெட்டியில் வைத்துப்பிள்ளையைப் புறமிடச் சொல்கிறாள்.”

சீதையின் பிறப்பை இப்படிச் செப்புகிறது “சாந்த கோவிந்த நாமமுலு” என்னும் பாடல்.

சீதையை இராவணனின் மகள் என்கிற ஒரு கோட்பாடு. வால்மீகியின் ஒரு சாயலிலிருந்து பெறப்பட்டிருக்க வேண்டும். கிருதயுகத்தில், குஸத்வஜன் மகளான வேதவதியிடம் முறைகேடாக நடந்து கொள்கிறான் இராவணன். அவள் நெருப்பில் குதித்து இறக்கிறாள்.

“ஏஷா வேதவதிநாம பூர்வமஸித் கிருதயுகே:

த்ரேதாயுகமனுப்ரப்யாவதார்த்தம் தஸ்ய ராக்ஷஸ:

உத்பன்ன மைதிலாகுலஜனகஸ்ய மஹாத்மன:”

(வால்மீகி - VII -17-38, 39)

இராவணனை மீண்டும் பிறந்து கொல்வதாகச் சூளுரைத்து வேதவதி, த்ரேதாயுகத்தில் சீதையாகப் பிறந்தாள் என்பார் வால்மீகி; ஆனால் எப்படியுமெந்தது சீதையின் தோற்றம் என்று வால்மீகி விரித்துச் சொல்லவில்லை.

ஊகத்திற்கு இடம் கொடுக்கிற இந்த இடம், பலருடைய எண்ணங்களைத் தூண்டியிருக்க வேண்டும். சீதையை பூமியில் தோற்றுவித்தால் யாருடைய மகளாகப் பிறப்பிக்கலாம் என்று யோசிக்கிறார்கள் - யாருக்கு அந்தத் தகுதியிருக்க முடியும்? யார் அப்பேறு பெறமுடியும்? மண்டோதரியை விட மேன்மைமிக்கவர் யாருமிருக்கமுடியாது என்பதனால், சீதை மண்டோதரி மகளானாள் போலும்!

இன்னொன்றையும் ஆழ்ந்து கவனிக்கவேண்டும். கணவனுடைய நன்மைக்காக பெற்ற குழந்தையை விட்டு

விடுகிற துணியும், தியாகமும் மண்டோதரிக்கு மட்டுமே கைக்கூடும் என்றும் இந்த ஆசிரியர்கள் எண்ணியிருக்க வேண்டும். பெற்ற மகளையே காழறுகிற மனோதத்துவ மீறலை இராவணன் செய்தான் என்றும், அறந்தவறினான் என்றும் கூறவந்த அதே வேளையில் அந்தக் கொடியவனின் மனைவியைக் கொடுமையின் சாயல் படியாதவளாகவும், மேன்மை மிகக் கொண்டவளாகவும் படைக்கப் படைப்பாளிகள் முயன்றிருக்கிறார்கள்.

மண்டோதரி என்கிற பொறுமைத் தேவதை அந்த அளவு காவியகர்த்தர்களின் சிந்தனைகளைச் சீர்படுத்தியிருக்க வேண்டும் என்றால், சமுதாய மக்களின் மனங்களை அவளின் நினைவு மேம்படுத்தியிருந்தால் மட்டுமே அது முடியும்.

மன்கேமா? மதியா?

"ஃபாலக் ஃபாலம்"* என்கிற லாவோஸ் நாட்டு

இராமாயணத்தில், மண்டோதரி "மந்தோ" என்றே அழைக்கப்படுகிறாள். முனிவர் ஒருவர் தவளையொன்றைப் பிடித்து மாயச்சொற்களால் அழகிய பெண்ணாக்க, அதன்மூலம் உருவானவள் மந்தோ என்பதாக ஒரு கிளைக் கதை அங்குள்ளது.

★ லாவோஸ் நாட்டு வியன்டியான் என்னும் பிரதேசங்களில் வழங்கப்படுகிறது. கி.பி. 1850 வாக்கில் புத்தகோஷாசாரியரால் எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது. அதற்கு முன்னரே வாய்வழிக் காவியமாக வழங்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்றும் எண்ணப்படுகிறது. (ஃபாலக் ஃபாலம் - அன்புக்குரிய லக்ஷ்மணா, அன்புக்குரிய ராமா) PHA LAK PHA LAY. லாவோஸ் நாட்டு அரசவைப் பகுதிகளில் வழங்கப்படும், வால்மீகி மூலத்தைத் தழுவாத, க்வேதுவராஃபி KAVAY THURARPHI என்கிற இராமகதையிலும் சீதையின் தாய் மண்டோதரியேயாவாள்

மண்டுகம் என்னும் தவளையினின்று தோன்றியவள் மண்டோதரி என்கிற நமது நாட்டுப்புறக்கதைகளோடு ஒத்துப்போகிறது இது!*

நேபாள நாட்டின் ஆத்மராமாயணத்தில், ஞானத்தின் அடையாளமாகக் காணப்படுகிறாள் மண்டோதரி.

திபெத், லாவோஸ், இந்தோனேசியா மற்றும் மலேசியா ராமாயணக் கதைத் திரட்டுகளில் யாவும் மண்டோதரியின் மகளாகவே சீதை காட்டப்படுகிறாள் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

தூயவன் வில்லும் தொழுத தெய்வம்

இராமனது அம்பினைத் தடுத்து நிறத்தும் வல்லமை வாலிக்கு இருந்ததைக் கிட்கிந்தையில் கண்ணுறலாம். ஆனால், இராமனது அம்பு தானாக நின்று மரியாதை செலுத்துவது மண்டோதரிக்கு மட்டுமே என்பதாகப் படைக்கிறார் பிரேமானந்தர், என்கிற ஆசிரியர்.

இராமனின் கணைகள் கனன்று பாய்ந்தன

இலங்கைவேந்தன் ஒடினான்

கணைகள் துரத்தக்

கதறியோடினான்

தசமுகங்கள் கொண்டவனால் கணைகளின்

திசையைக்காணக் கூட முடியவில்லை.

பாவாத்மாவைத் துரத்துகிற யமதூதர்கள் போல்

பத்துத் தலையணைத் துரத்தும் புண்ணியக்கணைகள்

★ 'மண்டுக' என்றால் தவளை என்கிற பொருளிலிருந்து இக்கிளைக்கதைகள் தோன்றி இருக்கவேண்டும்.

அத்தாணி மண்டபம், அரச பூந்தோட்டம்,
குகை, குறுகிய பரண், மேல்மாடங்கள், மேட்டுச் சந்துகள்,
எங்கும் ஓடினான், இடமும் தேடினான்,
ஏறிப்பாய்ந்து.....

இறங்கி மீண்டும்.....

எழுந்து ஓடி.....

மூச்சிழுக்க

முற்றமுழுதும் வியர்வை நனைக்க

“யார் என்னை ஆதரிப்பார்? ஐயகோ!”

மகனும், மருகனும்,

செவிலியரும்,

உற்றவராய் நின்ற சுற்றத்தவரும்

பதவி நாட்களில்

பரிவாய் நடந்தவரும்

கதவுகளைக் கடிதுழுடி காற்றாய்ப் பறந்தார்.

சொந்த மக்களும்

சார்ந்து அமைச்சம் சார்புடை நட்பும்

அவனைக் கண்டதும்

முகம் திருப்பி முக்காடிட்டனர்.

கணைகள் மட்டும்

கட்டாயமாய்த் துரத்த....

ஏழலகும், ஏழுகடலும், நீவாய் நின்ற திட்டுநிலங்களிலும்

எங்கு போகினும்

அனுசுத் தொடர்ந்த அந்தக் கணைகள்

இடிந்துபோன இலங்கை வேந்தன்

நல்லமனைவி நின்ற இடம் தனை நாடி...

‘காப்பாற்று, மண்டோதரி!’.....

அந்த ஆவணவக்காரன் அவலமாய் அலறினான்.

.....

மண்டோதரியைக் கண்ட மகத்துவக் கணைகள் அவள்

வாயிலேயே நின்று வணக்கம் செய்தன.

மெல்ல நிமிர்ந்து மெதுவாய்க் கேட்டாள்:

“மைதிலி கேள்வன் மாபெரும் ஆற்றல்
மண்டினாயா மன்னவனே?”

இராவணனைத் துரத்திய இராகவன் கணைகள் யாருக்கும் கட்டுப்படாமல் மண்டோதரிக்குக் கட்டுப்பட்டதாக இந்த எழில்மிகு காட்சியில் எடுத்துக்கூறுகிறார். யுத்தகாண்டத்தை மட்டுமே “ராம-யக்கும்” என்னும் குஜராத்தி மொழி நூலாக்கித் தரும் பிரேமானந்தர்.

“ராவண - மண்டோதரி சம்வாத்” என்று ஸ்ரீதர், லாவண்ய முனி, ஷாமல் ஆகியோர் குஜராத்தியில் பற்பல விதமாக மண்டோதரியின் பெருமைகளைப் பேசியுள்ளனர். இருப்பினும் பிரேமானந்தரின் படைப்பு அவற்றிலெல்லாம் பண்பு சிறக்கிறது.

மெய்மை தெரிந்து, மேன்மை புரிந்து வருகின்ற விளைவுகளின் பிரிவுகளையும் தீர்க்கமாக உணர்ந்து, தன் கண்ணியம் குறையாது சோகத்தை எதிர்கொள்ளச் சொல்லொணாத் துணிவுடன் நிற்கும் மண்டோதரியைக் கண்டு வரதனின்கணைகளே வணங்கின என்றால், அந்த வித்தகியின் திறம்கண்டு கைபிசைகிறான் காகுத்தன் என்பதுதானே பொருள். எவனை அழிப்பதற்காக அவதாரம் எடுத்தானோ, அவனை அழிக்கத் தயங்குவது மண்டோதரி அவன் மனைவியென்பதாலன்றோ? மண்டோதரிக்காகத் தன் அவதார நோக்கத்தை மாற்றிக்கொள்ளக்கூடக் கடல்வண்ணன் தயாராகவிருக்கிறான் என்றால் மண்டோதரியின் மகிமையை என்னென்பது!.

இ. மண்டோதரி என்னும் மாண்புறு மங்கை

உயிரும் நீங்கினாள்

இராவணன் இறந்த கிடக்கும் போர்களத்தில் வந்து அவனுடல்மீது விழுந்து அழுகிற மண்டோதரி என்ன ஆகிறாள்?

துளஸியின் மானஸத்திலும், வால்மீகியின் ஆதி காவியத்திலும், அத்யாத்மராமாயணத்திலும், வீடணன் சமாதானப் படுத்த மண்டோதரியும் மற்றைய அரக்க மாதர்களும் நகருக்குள் மீண்டும் சென்றுவிடுகிறார்கள்.

ஆனால், கம்ப காவியத்தில் மண்டோதரி என்ன செய்கிறாள்?

கணவனின் உடலைத் தழுவுகிறாள்.

ஏக்கமுடன் அவன் முகம் பார்க்கிறாள்.

அவள் பார்த்துப் பார்த்துப் பெருமிதமுடன் கண்ட அவனின் பெருந்தோளை, அவனின் பரந்த மார்பை அளவிலா அன்புடன் ஆரத் தழுவுகிறாள்.

அவனைச் செல்லமாக அழைக்கிறாள்.

உயிர்ப்புடன் அழைத்தவள், அவன் மீதே விழுந்து ஆவி பிரிகிறாள்.

ஏங்கி எழுந்து, அவன்

பொன்தழைத்த பொரு அரு மார்பினைத்

தன் தழைக் கைகளால் தழுவி, தனி

நின்று அழைத்து உயிர்த்தாள், உயிர் நீங்கினாள்

(புத்தகாண்டம்-இராவணன் வதைப்படலம் - 243)

என்பார் கம்பர்.

கணவனுடன் மனைவி தனித்திருக்கும் தருணங்களில், அன்பின் மிகுதியால் எத்தகு பெயர் சொல்லித்தன் மணாளனை அழைப்பாளோ. அத்தகு பெயரால் இலங்கைவேந்தனை அழைத்து அவனுடல்மீது விழுந்து தானும் உயிர் நீங்கினாளாம் மண்டோதரி.

கொண்டவன் உயிரோடிருக்கும்போது கொண்டிருக்க வேண்டிய உரிமையை, அவன் உயிரும் உணர்வும் நீங்கிக் கிடக்குங்கால் கொள்ளவேண்டிய பரிதாபகரமானச் சூழல்! அவள் அன்போடு நெருங்கி ஆயிரம் பேசியபோதெல்லாம் ஆத்திரம் மிக்கு அச்சுறுத்திய அவன், இன்று ஆதரவின்றி வீழ்ந்து கிடக்கையில், அவனை அணைத்துக் கொள்ளவேண்டிய அவலநிலையில் அவள்!

வாழ்வில் அவனோடு சேர்ந்து, இணைந்து அவளால் வாழ முடிந்ததா?

மிகப்பெரிய கேள்விக்குறிதான்!

வாழ்வில் அவர்களை எது பிரித்தது?

மணக்கயிறு இணைத்திருந்தாலும், பட்டமகிஷி என்னும் பதவியிருந்தாலும், மனமும் மகிழ்வும் இணையாத வாழ்வுதானே அவளுடைய வாழ்வு?

எது பிரித்தது?

இராவணனின் ஆணவமா? அகங்காரமா? பெண் மோகமா? பதவி மதர்ப்பா? தவ வலிமையா? எது? உன்னிப்பாகப் பார்த்தால், இவையாவுமே அவளிடமிருந்து இராவணனை அகற்றிவைத்த அவலங்கள்.

‘மயன் மகள்’ என்கிற அவளின் அந்தஸ்து, அங்கீகாரத்தைக் கொடுத்ததே தவிர, அவளுக்கொரு அந்தரங்கத்தைத் தந்ததாகத் தெரியவில்லை. ‘இராவணன் மனைவி’ என்கிற நிலை, அவளுக்குப் பிறரிடமிருந்து மதிப்பை ஒரு சிலகாலங்களில் பெற்றுக் கொடுத்திருக்கலாம். ஆனால், அவளுக்கான சுயமதிப்பையோ, கணவனின் அன்பு அணைப்பையோ வளர்த்துக் கொடுத்ததாகத் தெரியவில்லை.

காதலின் சிலிர்ப்பில் அவனோடு சேர முடியாத அவள், கடைசி உயிர்ப்பில் சேருகிறாள் போலும்; அதுதான் ..தனி நின்றழைத்து உயிர்த்தாள்; உயிர் நீங்கினாள்!

தருமகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே
தருமகந்த தெப்பேர் மற்றுஅப்பேர் - தருமகந்தது
எவ்வண்ணம் சிந்தித்து இமையாதிருப்பரே
அவ்வண்ணம்,

என்று ஆண்டவனுக்கு, ஆழியானுக்குச் சொல்வார் பொய்கையாழ்வார். எண்ணிப் பார்க்கின், மண்டோதரிக்கும் இது சாலப்பொருந்தும். தான் உகந்த இராவணன் உருவை, தான் உகந்த அவன் பெயரை, தான் உகந்த அவன் வடிவை, போர்க்களத்தே வாழ்நாளும், வரபலமும், பெருந்தவமும், புயவலியும் இழந்து வீழ்ந்து கிடக்கும் வண்ணத்திலேயே திருமேனியாய், தனிப்பெயராய், பெருவடிவாய்க்கண்டு அவனுடன் இரண்டறக் கலக்கிறாள் இலங்கைத் தலைவி. கணவனுடன் உயிர் நீங்கிய அத்தலைமகளின் கற்பினுக்கு உலகமே வணக்கம் செய்ததாம். எப்படித்தெரியுமா?

வான மங்கையர் விஞ்சையர், மற்றும் அத்

தான மங்கையரும், தவப் பாலவர்,

ஆன மங்கையரும், அருங் கற்புடை

மான மங்கையர் தாமும் வழத்தினார்

(யுத்த - இராவணன் வதை - 244)

திருவாசகம் போற்றும் திறம்

வாழ்வில் செல்வம் வரும்; சுகம் வரும்; சுற்றம் வரும்; போகம் வரும்; பற்று வரும்; மங்கையர் உறவு வரும் - இவற்றின் எல்லைகளை உணராது இவற்றையே தொல்லைகளாய் மாற்றிக்கொண்டால், அது எத்தனை பெரியவனையும் பாதாளத்தில் தள்ளிவிடும்.

“மாடும் சுற்றமும் மற்றுள போகமும் மற்றையர் தம்மோடும் கூடி அங்கு உள குணங்களால் ஏறுண்டு குலாவியேதிரிய” என்பாரே மாணிக்கவாசகர். அது போன்று தள்ள வேண்டியவற்றையே கொண்டுத் தள்ளாடிச் சரிந்தவன் இராவணன்.

“உற்றாரை யான்வேண்டேன்; ஊர்வேண்டேன்; பேர்வேண்டேன்; கற்றாரை யான் வேண்டேன்; கற்பனவும் இனிஅமையும்” என்று பற்றற்று நின்று, குற்றாலத்து அமர்ந்து உறையும் கூத்தனின் குரை கழலைமட்டும் கசிந்துருகிக் கேட்டாரே அந்த மணிவாசகப்பெருமான். தென்பாண்டி நாடனாம் தில்லையுட் கூத்தனாம் எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவனாம் மெய்ப்பொருளாம் சிவப் பரம்பொருளைக் கூவச் சொல்லிக் குயிலை அழைத்தார். பெருந்துறை பிரானின் பெருமையைப் பாட அழைத்தார்; அந்தப் பெருந்துறை பிரானுக்கு எது பெருமை தெரியுமா?

மாணிக்கவாசகர் மொழிந்தார்: - “அவன் மண்டோதரிக்கு அருளியவன்!”

ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகாதாரைக்கூடத் தன்னுடையத் திருவாசகத்திற்கு உருகவைத்த மணிவாசகரையே உருக வைத்தவன் மண்டோதரி.

ஏந்தரும் ஏழுலகேத்த எவ்வுருவும் தன்னுருவாய்

ஆர்கலிகுழ் தென்னிலங்கை அழகமர்வண்டோதரிக்குப்

பேர்அருள் இன்பம் அளித்த பெருந்துறைமேய பிரானைச்

சீரியவாயாற்குயிலே! தென்பாண்டி நாடனைக் கூவாய்!

(திருவாசகம் - குயிற்பத்து - 2)

என்பது மணிவாசகப்பெருமானின் குயிற்பத்து.

தெளிவோடு தெய்வபக்தியும் மிக்கவன் மண்டோதரி என்பதற்கு ஞானவடிவாகி ஞானஸ்வரூபத்தோடு இணைந்த மணிவாசகர் சாட்சி சொல்கிறார்.

இந்த இடத்தில், அத்யாமத்ராமாயணத்தின் ஒரு அழகுக் காட்சியை எண்ணிடத்தோன்றுகிறது. இந்திரசித்தன் இறந்த பின்னால், தன்னுடைய இறுதிப்போரைத் தொடங்குவதற்கு முன், நெருப்புயக்கும் செய்கிறானல்லவா இராவணன். அந்த நெருப்பு யக்ஞத்தைக் கலைக்க, மண்டோதரியின் சிரம்பற்றியிழுக்கிறானல்லவா அங்கதன். அதைத் தொடர்ந்து மண்டோதரி இராவணனிடம்பேசுகிறாள். வந்திருக்கும் இராமன், முன்னிருந்த யுகங்களில் என்னென்ன அவதாரங்கள் எடுத்தான் என்பதை, வைவசுவதமனுவைக்காக்க மீனமாய், பொன்மலை தாங்கிய ஆமையாய், உலகம் உந்நிய வராகமாய், பிரஹ்மலாதனுக்காக நரசிம்மமாய், நாராயணன் நல்லவதாரங்கள் நல்கியதை, இப்போது தன் கணவனை, குழந்தைகளை, குலத்தை மூலநாசம் பெற முடித்திடத்தான் கோதண்டராமனாய் கோமளத்தான் வந்துள்ளான் என்பதை, இந்த நேரத்திலாவது சீதையை விட்டுவிட்டால் சீர்மை கிட்டும் என்பதை கானகம் சென்று தவம் செய்யலாம் என்பதை, படிப்படியாய்ச் சொல்கிறாள்.

அவற்றையெல்லாம் கேட்டுவிட்டு இராவணன் மீண்டும் உறைக்கிறான்; "என் தம்பியும், பிள்ளைகளும், உற்றாரும் உறவினரும் இறந்துபட்டபின் நான் மட்டும் கானகம் சென்று தவம் செய்து பிழைத்துக் கொள்வது நியாயமா? ஸ்ரீமகா விஷ்ணுதான் ரகுசுவத் தோன்றலாய்த் தோன்றியுள்ளான் என்பது தெரிந்துதானே நான் சீதையை அபகரித்து வந்தேன். இராகவன் அம்பால் நற்கதி அடைய இதனினும் ஒரு நல்லுபாயம் உண்டோ, என் அன்பே?"

மண்டோதரியின் மகத்துவம், திருக்கோளூர்ப் பெண் பிள்ளைக்கும் தெரிந்திருந்தது போலும். அதுதான் அவள் உரைத்தாளாம்:-

"அந்தரங்கம் சொன்னேனோ திரிசடையைப் போலே
அவன் தெய்வம் என்றேனோ மண்டோதரியைப் போலே"

மங்கல மங்கை

இராவணன் விந்திய மலையென்றும் மேருமலையென்றும் சிறப்பிப்பது வழக்கம். புவியியல் படிவுகளின் படியும், அறிவியல்படியும், விந்தியமும் மேருவும் இன்று உருவில் சிறுத்து வலுவில் குறுகி, இதோ இவைதாம், இவையாகத்தாம் இருக்கமுடியும், என்று ஏதோவொரு பொம்மை அடையாளம் மட்டுமே காட்டப்பெறுகின்றன.

இராவணன் விந்தியம் என்றால், மண்டோதரியை என்னென்பது?

எழுத்தாளர் ஆர்.கே. நாராயணனைப் பொறுத்தவரை, இராவணன் தன் வாழ்வில் செய்திருக்கக்கூடிய ஒரே நல்ல செயல், மண்டோதரியை மணந்ததுதான்!*

உலகப்புகழ் பெற்ற ஓவியம் மோனாலிஸா. ஒப்புமையற்ற எழில்மிக்க புன்னகை, மோனாலிஸாவின் புன்னகை என்று கூறுவதுண்டு. மோனாலிஸாப் புன்னகை, தன் காதலிக்கு இருக்கவேண்டுமென விழையும் காதலர்கள் பலருண்டு. ஆயின், உற்றுநோக்கிடின் அந்த மோனாலிஸாவின் முறுவலில் மகிழ்ச்சியைவிட மெலிதான சோகம் இழையோடுவதைக் காணலாம். தன்னுள்ளத்தின் சோகத்தை மறைத்துக்கொண்டு, அகத்தையே அழகுத்திரையாக்கிப் புறவுலகிற்கு ஒரு புன்முறுவலைக் காட்டும் பெண்மையின் சோகத்தை, மண்டோதரியின் முகத்தை நம் மனத்திரையில் விரிக்க முயலும்போதும் சந்திக்க முடிகின்றது.

இராவணன் விந்தியமென்றால், மண்டோதரி என்ன? விந்தியம் உயரம் குன்றலாம்; மலை மடுவாகலாம்.

★ “காட்ஸ், டெமன்ஸ் அண்ட் அதர்ஸ்” (Gods, Demons and others) என்கிற நூலிலிருந்து.

எத்தனை எத்தனைப் புதுமைகளும் நவீனங்களும் கலந்தாலும் இந்த மண்ணின் மங்கலம் காக்கும் மஞ்சளன்றோ மண்டோதரி.

பற்றும் துறந்த பெண்மை

“ததா பரமஹம்ஸநாம் முனிநாம் அமலாத்மநாம்
பக்தி யோக விதாநார்த்தம் கதம் பஸ்யேம ஹி ஸ்திரியா!”

என்று குந்திதேவி ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடம் கேட்டதாக ஸ்ரீமத் பாகவதம் காட்டும். பரமஹம்ஸர்களாகவும், முனிவர்களாகவும், மனம் தூயவர்களாகவும் உள்ளவர்களுக்கும் பக்தி சிறந்தவர்களுக்குமே முழுமையாகப் புலராத பரம்பொருளைப் பெண்கள் எப்படி மொத்தமாய் முழுமையாய்ப் புரியமுடியும்? என்பதான ஐயம்எழுகிறதாம் குந்திதேவிக்கு, பெண்மையின் கள்ள மற்ற உள்ளத்திற்குக் கட்டாயம் புரிபடும் கடவுள்தன்மை என்பதைச்சொல்லாமல் சொல்கிற மறைமுகச்சந்தேகம் அது!

யதா யதாஹி தர்மஸ்ய க்ளானிர் பவதி பாரத அப்யுத்தாநாம்
அதர்மஸ்ய ததாத்மாநம் ஸ்ரஜாம்யஹம்!

எப்போதெல்லாம் தர்மநெறிகள் குறைந்து அதர்மங்கள் அதிகப்படுகின்றதோ அப்போதெல்லாம் இறைமை இறங்கிவரும்என்பதற்கொப்ப, இராவணனின் ஆளுகையில் அதர்மங்கள் அதிகரித்து தர்மங்கள் குறைந்தவுடன் இறைமை இராமன் வடிவில் இலங்கைக்குள் நுழைந்தது. இதனைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டாள் மண்டோதரி.

அதா விஸ்வேஸா விஸ்வாத்மன்
விஸ்வமூர்த்தி ஸ்வகேஸி மே
ஸ்தேஹ பாசம் இமம் சிந்ததி
அர்தம் பாண்டுக விருஷ்ணிக

என்று மீண்டும் கேட்பாள் குந்தி. பாண்டு குலத்தினின்றும் விருஷ்ணி குலத்தினின்றும் தனக்குள்ள பந்தபாசத்தை

நீக்கிவிடும்படிக் கோருகிறாள். பந்த பாசமும் பற்றும் நீங்கியவுடன் இறைவன் மீதான பக்தியும் சிந்தையும் கூடும் என்பதாக குந்திதேவியின் சிந்தாந்தம்.

மண்டோதரியை இப்போது, இந்தப் பின்புலத்தில் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

குடும்பத்தின் மீதும் குலத்தின்மீதும் பற்றோ பாசமோ வைத்திருந்தாளா மண்டோதரி?

இராவணனின் குணத்தையும் செயல்களையும் பார்த்தால், மண்டோதரியின் பாசமும் பற்றும் முன்னரே இறுகியிருந்திருக்க வேண்டும்.

இராவணனின் கொடுஞ்செயலால் மண்டோதரி பெற்ற மகன் அக்ககுமாரன், அநுமனால் அழிக்கப்படுகிறான். மகன் மரணச் செய்திகேட்டுக் கணவனின் காலடியில் வந்து வீழ்ந்து கதறுகிறாள் அந்தத்தாய். அவளின் ஓலம் நம் காதில் விழுகின்றது. அவளின் மனம்துடித்திருக்கவேண்டும் என்பது புரிகின்றதே தவிர அவள் என்ன எண்ணினாள் என்பதற்கான தடயம் இல்லை. ஒரு மகன்இறந்தாலும், இன்னொரு மகனும் கணவனும் இருக்கிறார்கள் என்கிற தைரியம் அவளுக்கு இருந்திருக்க வேண்டும்.

இராவணனின் தீச்செயல் தொடரத் தொடர, மண்டோதரியின் மனம் சிறிது சிறிதாகச் சிதைவுபடுகிறது.

அடுத்து, மேகநாதன் மறைகிறான். அதுவரை நிலைமை கருதியும் சூழல் கருதியும் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்த தாய்மையின் உணர்வுகள் கட்டுடைத்துப் பிரவாகிக்கின்றன. இலங்கையும் அரக்கர்குலமும் சிக்குண்டு கிடக்கும் சோகம் முழுமையாய் மனதைக் கவ்வ பொங்கிப்பாய்கிறது அவளின் அழகை. இது நாள் வரைக் கணவனை வெளிப்படையாகவோ

பிறர் எதிரிலோ கடிந்துபேசிராத அவன், உணர்ச்சிவேகத்தில், வரவிருக்கும் தீமையை முன்மொழிகிறான்.

மகனின் பிள்ளைமை விளையாட்டை நினைந்து நினைந்து புலம்பிகிறவரை அவளின் தாய்மை முன்னிற்கிறது. பாலனாய்த் தன்மகனை நினைக்கிற தாயின் கண்களில், பயனின்றிக் கிடக்கும் அவனின் இளமைப் பேரெழில் தெரிகிறது. உடனே அவன் இளமையின் சிறப்பால் பெற்ற மனைவியர் நினவும் வருகிறது. அவன் தோளின் அழகு, ஆற்றலை நினைவுபடுத்துகிறது; அவன் இந்திரனை வென்றவன் என்பது சிந்தையில் உதிக்கிறது. மாமேருவாய் நின்றவன் மனிதரால் வீழ்ந்தான் என்பது உறைக்கிறது. தொடர்ந்து, அதன் காரணங்கள், இராவணன் கடுஞ்செயல் யாவும் உணர்வில் நெருடுகின்றன. இவை நினைவில் தட்டத்தட்ட, உள்ளிருந்த மனைவி எட்டிப் பார்க்கிறாள். 'ஐயகோ! கணவனின் நிலையென்ன?', என்று கதறுகிறாள்.

தாய், மனைவி ஆகிய இரண்டு நிலைகளும் சிந்தனையைச் சுழற்ற, இன்னமும் ஆழத்தில், அகத்தில் நிறைந்து கிடக்கும் நியாயவுணர்வும் மெதுவாய் எட்டிப்பார்க்கிறது.

இலங்கேஸ்வரன் என்கிற நிருதர்வேந்தனின் பட்டமகிஷி வெளிப்படுகிறாள்.

'மகன் இறந்தான்' என்கிற புத்ரசோகத்தை, 'இலங்கை வேந்தனின்துணை அழிந்து விட்டதே', என்கிற அரசசோகம் விஞ்சுகிறது.

அவளின் அழகை நம் காதில்படப்பட, அது தாய்மையின் ஓலமாகித்தொடங்கி, மனைவியின் கதறலாகத் தொடர்ந்து, முடிவில் அரசியின் அவலமாக வெடித்துச் சிதறுவதை உணரமுடியும்.

படிப்படியான இந்த மனமாற்றங்களில், மண்டோதரியின் பற்றும் பாசமும் அறுந்து, நியாயத்தின் பதைப்பும் நேர்மையின் பரிதவிப்பும் மட்டுமே மிச்சமிருப்பதையும் கண்ணுரலாம்.

“நாளை இலங்கை வேந்தன் இத்தகையனன்றோ?”, என்கிற வேதனை வெடிப்பில், அந்த “நாளை” வராமலேயிருந்து விடலாகாதா என்கிற நப்பாசை நிறையவேவுள்ளது; சீதையை இனியாகிலும் விட்டுவிட்டால், அந்த நாளையென்பது நன்னாள் ஆகிடுமே என்கிற அவாவுள்ளது; “அஞ்சினேன், அஞ்சினேன்” என்கிற அழுகையின், அந்த அச்சம் பொய்யாகி விடக்கூடாதா என்கிற ஆசையுமல்லவா உள்ளது!.

தன் மரணத்திற்குப் பிறகாவது சீதையை விட்டுவிட்டு மனிதரைச் சரண்புகச் சொல்லி, இராவணனிடம் இந்திரசித்தன் சொல்லிப் போனது, ‘தாய்’ என்ற முறையிலும், ‘அரசி’ என்ற முறையிலும் ஏற்கெனவே மண்டோதரிக்குத் தெரிந்துதான் இருக்கவேண்டும். அதை லேசாகக் கணவனுக்கு நினைவுபடுத்துகிற செயல்தான் ‘நாளை இந்நிலை’ என்கிற அவளின் அவலமொழி.

அக்கன் மாய்ந்தான்; அதிகாயன் பட்டான்; கும்பகருணன் கெட்டான்; படைத்தலைவரும் மூலபலபடையும் முடிந்தனர். இருந்த நம்பிக்கையாம் இந்திரசித்தனும் இறந்தான்; எஞ்சி நிற்பவன் இலங்கேஸ்வரன் ஒருவனே என்னும் நிலையில் பற்றற்றுப், போன பக்குவ நிலையும், வருவது உணரும் தீர்க்கதரிசனமும் அவளிடம் கைவரப்பெற்றுவிடுகின்றன. சீதையின் கற்பும் தசரத குமாரர்களின் திறலும் வெல்லும் என்பதை தெற்றெனத் தெரிந்து விடுகிறாள்.

முற்றும் தெளிந்த மேன்மை

போர்களத்தே இராவணன் வீழ்ந்தப்பட்ட போது, அவனிடம் சீதைமீது கொண்ட காமமும் காதலும் இல்லை.

வீழ்ந்த அவனின் பத்து முகங்களும், செயல் அடங்க, மயல் அடங்க, வாழ்ந்த நாளினும் மும்மடங்கு பொலிந்த முகங்களாகவே இருந்தன.

அவ்வளவு ஏன்? இறுதிப் போருக்குப் புறப்படுமுன்பே அவனிடம் சீதையை மனச்சிறையில் கொண்ட மையல் இல்லை. "ஒன்று, சீதை மங்கலம் இழக்கவேண்டும்; அல்லது மயன்மகள் மங்கலமிழந்து உழல வேண்டும். இன்று இரண்டில் ஒன்று ஆக்குவென்," என்றுதான் சபதமிட்டுப் புறப்படுகிறான்.

எப்படி இது ஏற்பட்டது? சீதையைப் புறக்கணிக்கும் மாற்றம் எப்படி ஏற்பட்டது?

மேகநாதன் இறந்தவுடன், "மகனை இந்நிலைக்கு ஆளாக்கிவிட்டோமே!" என்கிற சுயபச்சாதாபம்தான் இராவணனிடம் மிகுகின்றது.

ஆனால், அந்த சுயபச்சாதாபம் எப்படிக் காமத்தையும், காதலையும் அழித்தது?

முன்னதாக அதிகாயன் இறந்தபோது, அதிகாயனின் தாய் தானியமாலினி, கணவன் கால்பற்றிக் கதறுகிறாள். உதிரம் கொட்டும் கண்களோடு ஓடி வந்தவள், "இந்திரனுக்கும் தோற்காத மகனைப் பெற்றேன். இன்று அவனை மனிதனின் வில்லுக்கு உணவாகத் தந்தேன்; ஐயோ! வீரம் மீட்டாயோ? தோள் ஆற்றல் மெலிந்தாயோ? என் கண்மணியைக் காட்டாயோ? என்று கேட்கிறாள். "காமத்தைப் பெரும்பிடிப்பாய்ப் பற்றிக் கொண்டவனே, இனியும் நீ பிழைப்பாயா? சீதையால் வருவ இன்னும் சிலவேயோ? கும்பகர்ணனைக் கொல்வித்து, அதிகாயனைக் கொல்வித்து, நீ மட்டும் அரசு ஆள்கிறாயா?" என்று கடுமையான சொற்களால் இலங்கை வேந்தனைக் கலங்கடிக்கிறாள்.

தன் சோகத்தில் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டுச் சூடாகவேயும் ஒரு சொல் சொல்லிவிடுகிறாள். எல்லோரும் இறந்த பின்னால் இனி மீதமிருப்பது மண்டோதரியின் மகனான மேகநாதன் என்பதை நினைப்பிக்கிறாள்.

மக்கள் இனி நின்று ஊன், மண்டோதரி மகனே;

திக்கு விசயம், இனி, ஒருகால் செய்யாயோ?

(யுத்த - அதிகாயன் வதை - 270)

இராவணன் தோள்களைப் பற்றியுலுக்கி, அவன் உணர்வுகளை உலைத்து, அறிவை அடித்துக்கேட்கும் தானியமாலினியின் இந்த கோபக்கதறலோடு ஒப்பிடும்போது, மேகநாதன் இறப்பின்போது அழும் மண்டோதரியின் கதறலில் குத்தலும் கொந்தளிப்பும் குறைவாகவேயுள்ளன.

தானியமாலினி தட்டிக்கேட்பது போல் மண்டோதரி கேட்கவில்லை. அதுபோல் மிரட்டவில்லை, விரட்டவில்லை.

ஆனாலும், மண்டோதரியின் சோகத்தில் ஒரு மிகப்பெரும் மடைமாற்றம் நிகழ்ந்து விடுகிறது.

தானியமாலினி கதறலால் குற்றவுணர்வுக்குள் தள்ளப்படுகிறான் இராவணன். இந்திரசித்தன் மரணத்தைக்கண்டு அவனுடலைத் தாங்கிவரும்போதும் இந்தக் குற்றவுணர்வு அப்படியே இருக்கிறது; கூடவே தம்பியையும், மகன்களையும் இப்படி பலி வாங்கிவிட்டோமே', என்கிற சுயபச்சாதாபமும் சேர்ந்து கொள்கிறது. 'நினைத்ததை நடத்திய தன் சொந்த பராக்கிரமம் சோர்ந்து விட்டதே!' என்கிற அகங்காரக் குழப்பமும் இருக்கிறது. ஆனால் இவற்றோடும் கூட, சீதைமீது கொண்ட மையலும் அப்படியே இருக்கிறது.

சினத்தொடும் கொற்றம் முற்றி இந்திரன் செல்வம்மேவி
நினைத்தது முடித்து நின்றேன், நேரிழை ஒருத்தி நீரால்,
எனக்கு நீ செயத்தக்க கடனெலாம், ஏங்கி ஏங்கி
உனக்கு நான் செய்வதானேன்!

(யுத்த - இராவணன் சோகப்படலம் - 39)

என்று அழும்போது ஆணவச்சிதைவு தெரிகிறதேயன்றியும், காதல் அழிவு தெரியவில்லை.

ஆனால்.....

மண்டோதரி வந்து மகனைப்பார்த்து அழுது .இந்தச் சீதையால் நாளை இராவணனுக்கும் இந்நிலைமையன்றோ!. என்று கூக்குரலிட்டவுடன்.. அதுவரை மண்டிக் கிடந்த காதல், உருத்தெரியாமல் குன்றிவிடுகிறது. 'இத்துயர்நமர்கட்கு எல்லாம் சீதையால் புகுந்தது', என்று வாளெடுத்து அவளை வெட்டப் புறப்பட்டுவிடுகிறான் அரக்கர் கோமான். மகோதரன் தடுக்க அவன் சினம் தணிகிறது. காதலாக அதுவரை இருந்தது, கடுஞ்சினமாக அப்போதைக்கப்போதே மாறியது. மண்டோதரியின் சொற்கள் செய்த சீரமைப்பு! அவள் குத்தவில்லை; கொந்தளிக்கவில்லை; குறைகூறவில்லை; குற்றம் சொல்லவில்லை; ஆனால், 'நாளை இதுதானே நிலை' என்று அவள் சொன்ன ஒரு சொல்லிலேயே, தான் அதுவரை செய்த அத்தனை தவறும் அழிய, கொண்ட கூடாக் காதல் மாய, மனமாற்றம் செய்யப்பட்டுவிடுகிறான் இராவணன்.

மயிலுடைச் சாயலாளை மனச்சிறையில் கரந்த காதல் வெயில்முன் பனியாய் உருகியோடிட, அம்புதேடியும் அகப்படாமல், மரணத்தில் முகம் பொலிய மாண்டு போயினன்.

மண்டோதரியின் நாகரிகச் சொற்கள்தாம் அவனை மடைமாற்றம்செய்தவை என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமிருக்க முடியாது.

வாழ்ந்த நாட்களில் திருத்தமுடியாத கணவனை, வாழ்வின் விளிம்பில் நிற்கும்போது வந்த அவளின் வார்த்தைகள் மாற்றி விடுகின்றன.

மற்றைய இராமாயணங்களுக்கும் கம்பனின் இராமாவதாரதிற்கும் ஒரு வேறுபாடு உண்டு. வான்மீகம்

உட்பட்ட பற்பல இராமாயணங்களில், கணவனைத் திருத்த பற்பல தருணங்களில் பல்வேறு முயற்சிகள் மேற்கொண்டு இங்கிதம் உரைப்பவளாகக் காட்டப்படுகிறாள் மண்டோதரி. ஆயின், கம்பனில், இராவணனுக்கு இதம் உரைக்கும் மண்டோதரியைக் காணமுடியவில்லை; மாறாக, மிகுந்த துயர்மிகு கட்டங்களில், திருப்புமுனைகளில், சோகச்சித்திரமாக மட்டுமே அவளைக் காண்கிறோம். கணவனை மாற்ற முயலும் மனைவிதான், இயற்கை நியதி, ஆயின், மண்டோதரி இதைப் பலமுறை முயன்று, இறுதியில் இறுகிப்போயிருந்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிற கம்பர், பக்குவநிலையில், துயரங்களைத் தனக்குள்ளேயே புதைத்துக்கொண்டு, உறுதிப்பாட்டுடன் நிற்கிற உத்தமப் பெண்மையை மண்டோதரி வாயிலாக நமக்குக் காட்டுகிறார். சராசரி நிலைகளிலிருந்து உயர்ந்து வாழ்வின் அக்னிப்ரவேசத்தில் புடம் போடப்பட்ட கற்பின் கனலியாக அவள் மிளர்கிறாள்.

அழகமர் அணங்கு :

ஆதிகாவியத்தில் அழகுக்குச் சிறந்தவளாக மண்டோதரி படைக்கப்பட்டுள்ளாள்.

நுணுகிப்புருந்து அவளின் பன்முக ஞானத்தை நெருங்கிப் பார்க்கும்போதுதான், வெறும்ரூப அழகு மட்டுமல்லாது, குண அழகு, சொல்லழகு, சிந்தை அழகு என்று அவள் அழகுகளின் உறைவிடமாகவே விளங்குவது புரியும். அவளுக்கு அழகுகள் அணிகலன்களா? அவளே அழகுகளின் அணிகலனா? அவள்தானே "அழகமர் வண்டோதரி!"

☆☆☆☆☆☆☆☆

:தான்யமாலி:

தமிழாகரர்

முனைவர். பழ. முத்தப்பன், எம்.ஏ, பிஎச்.டி.,

முதல்வர்,

கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி,

மேலைச்சிவபுரி.

கதை கூறும் கவிஞன் குரலுக்குக் கதைப் பாத்திரங்கள் சிறந்த வாயில்களாக அமைகின்றன. கதைப் பாத்திரங்களைப் பல்வேறு நோக்கில் படைத்த கதைப் படைப்பாளன் மறக்கப் பெற்றாலும் கதைப் பாத்திரங்கள் மறக்கப் படுவதில்லை. பாத்திரங்கள் காலங் காலமாகச் சமுதாயத்தின் நின்று உலவுகின்றன. பெயர் சொன்னாலே பாத்திரம், அதன் குணம் உணரப் பெற்று விடுகிறது. கம்பர் காவியத்தின் கதைப் பாத்திரங்கள் சமுதாயப் பாத்திரங்களாகவே பெருமை பெற்றுத் திகழ்கின்றன. தலைமை என்றும், எதிர்மை என்றும், துணைமை என்றும் காவியப் பாத்திரங்கள் கம்ப காவியத்தில் முதன்மை பெறுகின்றன. இத்தகைய பாத்திரங்கள் தவிரப் பின்புலப் பாத்திரங்கள் என்று தனியாகவோ தொகையாகவோ அமைந்து இராமாயணத்தில் இன்றியமையாத இடம் பெற்றிருப்பவரும் உண்டு.

தலைமைப் பாத்திரங்களுக்குத் துணையாக அமையும் சிறு பாத்திரங்கள் துணைமை என்ற கட்டுக்கள் அடைக்கப் பெற்றிருந்தாலும் - காப்பிய ஒட்டத்திற்கு அச்சாணியாக விளங்குவதும் உண்டு. அச்சிறுபாத்திரங்கள் காப்பியக் கட்டுக் கோப்பிற்குத் தவிர்க்க இயலாத நிலையில் தேவைப்பட்டு - உயிர்நாடியாக விளங்குவதும் உண்டு. ஒரு காட்சியில் இடம்பெறல், வந்து செல்லல், ஒரு சில சொற்களே பேசுதல் எனச் சுருக்க நிலையில் அமையும் அச்சிறு பாத்திரங்கள் காப்பியத்திருப்புமையங்களுக்கு உரியவையாக அமைதலும் உண்டு.

இராமனின் வில்லாற்றலைச் சோதித்த பரசுராமர், சீதைக்குத் தண்டகவனம் புகுமுன் பல்லணிகள் அணிவித்த அத்திரிமுனிவர், அவர் மனைவி அனுசூயை, இராமனைப் போற்றிப் பாடும் இந்திரன், இராமனுக்குப் படைக்கலம் வழங்கிய அகத்தியன், நாகபாசம் நீக்கிய கருடன் இத்தகையவை போன்ற சிறு பாத்திரங்கள் ஓரளவே பேசி - சிறியளவிலேயே காட்சி தந்து - சிறு பொழுதே நின்றாலும் என்றும் நினைவு கொள்ளக் கூடிய பாத்திரங்களாகவே

உலவுகின்றன. இத்தகைய பாத்திர வரிசையில் தான்யமாலியும் ஒருவராவார்.

யுத்த காண்டத்தில் 17-வது படலம் அதிகாயன் வதைப்படலம். இப்படலத்தின் இறுதியில் இடம்பெறும் பாத்திரம் தான்யமாலி. தான்யமாலி என்ற சொல் தாந்யமாலினி என்பதன் சிதைவு என்பார் வை.மு. கோபாலகிருஷ்ணன். 'தாந்யமாலிநீ என்ற வடமொழிப் பெயரைத் தான்யமாலி என்று தமிழோசைபொருந்த ஆசிரியர்திரித்து வழங்கிய திறம் நோக்கத் தக்கது' என்று பாராட்டும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பு.

அதிகாயன் தாய் தான்யமாலி. இராவணன் மனைவி. அதாவது முதன்மைப் பாத்திரமான எதிர்நிலைத் தலைவனின் மனைவி. மற்றொரு மனைவியான மயன்மகளாம் மண்டோதரிக்கு ஒப்ப இணைத்துப் பார்க்க வேண்டிய பாத்திரம். ஆயின் இப்பாத்திரத்தை - இவ்வொரு படலத்தின் எட்டுப் பாடல்களில் மட்டும் உலவ விட்டுள்ளார் கம்பர். இருப்பினும் குறைந்த பாடல்களால் அறிமுகப் படுத்தப்பெறும் இப்பாத்திரத்தை - சாதாரணமாக ஒதுக்கிவிட முடியாது.

இப்பெண்ணரசியின் வடிவத்தை அவலத்தின் வடிவாகத்தான் காப்பிய ஆசிரியர் படைத்துள்ளார். காதல் மனைவியாகவோ, அழகு நங்கையாகவோ படைத்துக்காட்ட வில்லை. மகனை இழந்த அவலத்தில் கணவன்முன் - நீதி கேட்கும் அவலப்பெண்ணாகப் படைத்துள்ளார்.

“மலைக் குவட்டு இடி வீழ்ந்தென்ன வளைகளோடு ஆரம் ஏங்க முலைக் குவட்டு எற்றும் கையாள்; முழை திறந்தென்ன வாயானாள்”

(அதி. வதை - 266)

என்ற வரிகளில் அரக்கர் குல அவலப் பெண்ணின் வருணனையைக் காணமுடிகிறது. இருப்பினும் அப்பாத்திரத்தின் வருணனைக்கு ஒரு வண்ணமாக,

“அருந்துயர் வெள்ளத்து

ஆழ்ந்தனள்; புலம்பலுற்றாள், அழக்கண்டும் அறிந்திலாதாள்”

(அதி. வதை - 277)

என்ற வரி அமைந்துள்ளது. இவ்வரியில் அழக்கண்டும் அறிந்திலாதாள் என்ற விறி கம்பரின் இயல்பான உத்திகளில் ஒன்றாகும். கம்பர் பாத்திரங்களைச் சிறப்பிக்க எண்ணும்போது ‘என்றனன் கோசல நாடுடை வள்ளல்’, ‘கோயில் எய்தினான் குன்று அன கொள்கையான்’. ‘தன்கிளைக்கு இறுதி காட்டுவான்’ ‘தீயவை யாவினும் சிறந்த தீயான்’ என்பன போன்ற தொடர்களைப் பயன்படுத்துவது போல் தானியமாலி ‘அழக்கண்டும் அறிந்திலாதாள்’ என்று கம்பரால் அழைக்கப் பெறுகிறாள்.

‘தன் முன்னே பிறர் துயர மிகுதியால் அழுதலைப் பார்த்தும் அறியாதவளாகியவள்’ என உரையாசிரியர்கள் இத்தொடர் விளிக்குப் பொருள் எழுதியுள்ளனர். வை. மு. கோ தன் சிறப்புரையில், ‘இலங்கையில் அழவேண்டிய அவசியம் இல்லாமையால் அழுவதைக் கண்டும் அறியாதவள் என்றார்’ என்று எழுதியுள்ளார். எனவே உரையாசிரியர்கள் எண்ணமெல்லாம் - தானியமாலி அழுகையையே பார்த்தறியாதவள் என்பதுதான். ஆயின் அழக்கண்டும் என்ற உம்மையை நோக்கிப் பிறர் அழுவதைக் கண்டவளே தவிரத் தான் அழுது அறியாதவள் என்று பொருள் கொண்டால் இயல்பான பொருளாக அமையும். எனவே இத்தொடருக்கு அழுகைச் சுவையை இதுவரை அனுபவித்திராத தானியமாலி - இப்பொழுது மகன் அதிகாயன் இலக்குவனால் அழிக்கப் பெற்றதைப் பார்த்துத் தன் துயர மிகுதியால் அழுது புலம்பலுற்றாள் என்று கூறப் பெற்றதாகக் கொள்வது ஏற்புடையதாகும். உரையாசிரியர் கூற்றை ஏற்றால் - இலங்கையில் இதுவரை அழுகை ஒலியே கேட்கவில்லை என்ற பொருளோ - தானியமாலி தன் இடத்தைத் தவிர வேறு எவ்விடத்தையும் அறியாத பேதையள் என்றோ பொருள் அமையும்.

இதற்குமுன் இலங்கையில் அழகைக்குரல் உறுதியாக ஒலித்திருக்கும். ஏனென்றால் இப்படலத்திற்கு முன்னே கும்பகர்ணன் வதை அமைந்துள்ளது. கும்பகர்ணன் இறந்தமை கேட்டு இலங்கைவருந்தியிராதா? - அரக்க மக்கள் அழுதிருக்க மாட்டார்களா? எனவே தானியமாலி பிறர் அழுவதை மட்டுமே பார்த்திருந்தவள் - இப்பொழுது அதிகாயன் வதையால் அழுகையின் சுவையை உணர்ந்தாள் எனக் கொள்ளல் நன்றாம்.

இவ்வாறு அவலக் காட்சியில் அறிமுகமாகும் தானியமாலி - ஐந்து பாடல்களில் தன் கணவனை நோக்கி நீதி கேட்கும் வீரமங்கையாகப் படைக்கப் பெற்றமையும் - மிகவும் உணர்ந்து பாராட்டத்தக்க பகுதியாகும். இடித்துரைக்கும் அமைச்சர்போல கும்பன் போன்ற ஆண்மைப் பாத்திரங்கள் இராவணன் அவையில் இருந்ததைப்போல அந்தப்புரத்தில் தானியமாலி என்ற பெண்மைப் பாத்திரமும் இராவணன் ஆட்சியில் இருந்திருக்கிறது. உரிமை மனைவியாகிய மண்டோதரி காட்டாத வீர உணர்வைக் கணவன்முன் காட்டும் பாத்திரமாகத் தானியமாலி கம்பரால் படைக்கப் பெற்றிருக்கிறாள். இன்னும் ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் இராவணனைத் தட்டிக் கேட்கவேதான் தானியமாலி படைக்கப் பெற்றிருக்கிறாளோ என்ற தனிச் சிந்தனையும் எழுகிறது.

அதிகாயன் பெருமையை வீடணன் குறிப்பிடும்போது அவனுடைய பழம் பிறப்பு வரலாற்றை இராமனிடம் கூறுகிறானே அன்றித் தானியமாலி - இராவணன் திருமணச் சிறப்பையோ அவர்களின் திருமகன் அதிகாயன் என்னும் செய்தியையோ குறிப்பிடவில்லை. இலங்கையின் செய்திகள் இடம்பெறும் வேறு எந்த இடத்திலும் தானியமாலி பற்றிய குறிப்பு எதுவும் காணப் பெறவில்லை. எனவே இராவணன் குடும்ப வாழ்வில் இடம் பெற்றவள் தானியமாலி என்பதைவிட - இராவணனிடம் முறையீடு செய்தவள் என்ற அமைப்பில் தான் தானியமாலி காட்சி தருகிறாள். இறந்தான் மகன் என்று கேள்விப் பட்டவுடன் மகன் உடலைத் தேடிச் செல்லாது இராவணன் முன்

சென்று, 'வீழ்ந்தனள் அரக்கன் தாள் மேல்' என்ற அளவில் தானியமாலி காட்டப் பெறுகிறாள்.

ஆனால் இந்திரசித்தை இழந்த துயரத்தில் மண்டோதரியைக் காட்டும் கம்பர் இந்திரசித்தின் உடல்மீது வீழ்ந்து அரற்றும் பெண்ணாக அவளைக் காட்டுகிறார். இராவணனைப் பார்த்து ஏதும் பேசியதாக அவளைக் காட்டவில்லை. ஆனால் தானியமாலியோ இராவணனைப் பார்த்துப் பேசுபவளாக மட்டுமே காட்டப் பெற்றிருக்கிறாள். இராவணனுக்கு உரிய மனைவியர் இருவரும் - அவரவர் மகனை இழந்து அவலம்உற்றவர்கள் என்றாலும் அவலத்தின் நிலையில் இருவரும் இவ்வாறு வேறுபட்டிருப்பதை எண்ணுதல் வேண்டும்.

மண்டோதரி தன் துயரத்தை எல்லாம் இந்திரசித்தின் உடலைப் பார்த்துப் புலம்பித் தீர்க்கிறாள். இறுதியில்,

'சீதை என்ற அமுதால் செய்த நஞ்சினால் இலங்கை வேந்தன் நாளை இத்தகையன் அன்றோ' என்று மட்டும் கூறுகிறாள். ஆனால் தானியமாலியோ,

'அக்கன் உலந்தான் அதிகாயன்தான் பட்டான்
மிக்க திறத்து உள்ளார்கள் எல்லோரும் விடினார்
மக்களில் இன்று உள்ளான் மண்டோதரி மகனே'

'மேதை ஆய்க் காமம் பிடிப்பாய் பிழைப்பாயோ?'

'உம்பி உணர்வுடையான் சொன்ன உரைகளைய்
நம்பி குலக்கிழவன் கூறும் நலம் ஓராய்
கும்ப கர்ணனையும் கொல்வித்து என் கோமகனை
அம்புக்கு இரையாக்கி ஆண்டாய் அரசுஐய!'

என்றெல்லாம் இராவணனை இடித்துரைப்பவளாகத் தானியமாலி காட்டப்பெற்றுள்ளாள்.

இப்பகுதிமூலம் தானியமாலி சொல்வளம் மிக்கவள் என்பதும் புலப்படுகிறது. இராவணனை இடித்துரைக்கும் பொழுதும் - இராவணனுடைய புதல்வர்களை நினைவுகூர்ந்து அக்கன், அதிகாயன் இருவரைத் தொலைத்த இராவணன், மண்டோதரி மகனை மட்டும் கொண்டு எவ்வாறு போரில் வெற்றி பெறமுடியும் என இடித்துரைத்து; வரப்போகும் தோல்வியை நினைவூட்டும் சொல்லாட்சி உடையவளாகக் காட்சி தருகிறாள். அதுமட்டுமல்ல அவனுடைய சகோதரர்களில் அறம் மிக்கவனையும், நன்றியில் மிக்கவனையும் நினைவூட்டிக் கடந்த காலத்தைச் சுட்டி எதிர்காலத்தில் யாரை வைத்து அரசாள்வாய் எனக் கேட்கும் திறமும், துணிவும் கொண்டவளாகவும் காட்சி தருகிறாள்.

மண்டோதரியின் அவலக்குரலில் இத்துணியைக் காணமுடியவில்லை. பெரும்பாலும் இந்திரசித்தின் இளமைக்கால வீரமே அவளின் அழகுரலில் பாராட்டப் பெறுகிறது. கணவனிடத்து எதிர் நின்று பேசும் ஆற்றலை அவளிடம் காண முடியவில்லை. ஆனால் தானியமாலியோ இராவணனின் உடன் உறந்து, அவனைச் சூழ்ந்து நின்று நடந்த நிகழ்ச்சிகளை அறிந்தவளாகவும் காட்டப் பெறுகிறாள். நீதி கேட்கும் பெண்ணாக உருவகிக்கப் பெற்றுள்ளாள்.

இரு பெண்டிரின் அவலக் குரல்கள் ஒரு இடத்தில் ஒன்றாக - ஒரே தாளத்தில் ஒலிக்கின்றன. அதாவது தத்தம் புதல்வர்கள் ஒரு மானிடனால் கொல்லப்படுவதா என்ற எண்ணத்தில் இருவரும் ஒத்து விளங்குகிறார்கள். இராவணன் மன எழுச்சிகூட அதுதானே. தேவாதி தேவர்களை வெல்லும் ஆற்றல் பெற்றவரம் பெற்ற 'தான்' இரு மானிடர்க்கு அஞ்சுவதா என்றுதானே பேசுகிறான்.

..மானிடர் இருவரை வணங்கி மற்றும் அக்
கூலுடைக் குரங்கையும் கும்பிட்டு உய்தொழில்
ஊனுனுடை உம்பிக்கும் உனக்குமே கடன்
யான் அது புரிகிலேன்..

(கும். வதை - 92)

என்று கும்பனிடம் இராவணன் கூறுவது அவன் அடிமனத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதாகும். எனவே அவனுடைய வாழ்வுக்குரிய மனைவியர் இருவருக்கும் அவ்வுணர்வு இல்லாமலா போகும். எனவே தான் தானியமாலி,

‘மந்திரத் தோள் என்மகனை மாட்டா மனிதன்தான்
உந்து சிலைப் பகழிக்கு உண்ணக் கொடுத்தேனே’

(ஆதி. வதை - 270)

என்று பேசிடவும், மண்டோதரி,

‘புக்க போர் எல்லாம் வென்று நின்ற என்புதல்வன் பேர்லாம்
மக்களில் ஒருவன் கொல்ல மாள்பவன்?’

(இராவணன் சோகப்படலம் - 52)

எனப் பேசுகிறாள்.

இறுதியில் மகனை இழந்த ஆதரவற்ற - ஆற்றுப்படுத்த இயலாத பெண்ணவளாகத் தானியமாலி கம்பரால்,

‘என்று பலப்பலவும் பன்னி எடுத்துரைத்து
கன்றுபடப் பிழைத்த தாய்போலக் கவல்வாள்’

எனக் காட்டப்பெறுவதும் நினைவுகூறத் தக்கது.

இத்தகைய கருத்துக்களால் சிறு பாத்திர அமைப்பில் தானியமாலி இடம்பெற்றாலும் - துணிவுடையவளாகவும், கணவனை எதிர் கொள்பவளாகவும், ஆற்ற இயலாத தாயாகவும் காட்சி தந்து சிந்தனைக்கு விருந்தாக அமைவதைக் கம்ப காவியத்தில் உணரமுடிகிறது.

தாரை

டாக்டர். பூ. சொல்விளங்கும்பெருமாள், எம்.ஏ.,

செயலாளர், கம்பன்கழகம்,

(பாத்திமாகல்லூரி முன்)

9, அண்ணா நகர்,

மதுரை-18.

காலில் நெருஞ்சிமுள் குத்தி விட்டதே என்செய்ய என்று
கேட்ட ஒருவருக்குப் புலவர் ஒருவர்,

‘பத்துரதன் புத்திரனின் மித்திரனின் சத்துருவின்
பத்தினியின் கால் வாங்கித் தேய்’

எனப் பதிலிறுத்தார்.

தசரதமன்னனின் மகனான, இராமபிரானின் நண்பனான, சுக்ரீவனின் எதிரியான, வாலியின் பத்தினியான, தாரையின் கால் குறைத்து (‘தாரை’யின் கால்(ா) குறைந்தால் ‘தரை’) அதாவது தரையில் தேய்த்துவிடு என்பது அப்பாடற் பகுதியின் பொருள்.

தசரதனுடனும் இராமபிரானுடனும் தொடர்பு படுத்திப் புலவர்களால் எண்ணத்தக்க உயர்வுடையவள் தாரை எனலாம்.

ஒவ்வொரு பாத்திரமும் கம்பராமாயணத்தில் தனித்தன்மை பெற்று விளங்குவது; பெரிய பாத்திரம் சிறிய பாத்திரம் என்று வேற்றுமை பாராட்டாது எல்லாம் அழகுற அமைவது இப்பாரகாவிய மேன்மை. மூக்கில் அணியும் மூக்குத்தி அளவால் சிறியதாக இருப்பினும் இருக்கும் இடத்தால் ஏற்றமும், தோற்றமும் பெறுவது போன்று தாரையும் ஒளிபெறுகிறாள்.

வாலிக்கும் சுக்ரீவனுக்கும் பகை. போர் மூண்டு விட்டது. உருமை எனும் மனைவிக்காக மானம் காக்கப் போரிடும் சுக்ரீவன் தோற்போம் எனத் தெரிந்தும் வாலியுடன் மோதுகிறான். இராமபிரானின் நட்புக் கிடைத்ததும் புதுப்புறப்பலத்துடன் மீண்டும் மோத வருகிறான்.

உயிருக்கு அஞ்சி ஓடிய சுக்ரீவன், வலிய வந்து வாலியுடன் மோத வருகிறான் என்றால் ஏதோ ஒரு புதுப் பெரும்பலத்துடன் தான் வருகிறான் என்பதை வாலி அறியவில்லை; தாரை அறிகிறாள்.

வீட்டில் முடங்கிக் கிடக்கும் பேதையல்லள்தாரை. போர் செய்ய வலிய சுக்ரீவன் அழைத்ததும் எள்ளி நகையாடிய வாலி துள்ளி எழுகிறான். ஞாலமும், காலமும், ஆலமும் ஒத்த கனல்கண் வாலி புறப்பட்டதும்,

‘ஆயிடைத்தாரையென்றமுதில் தோன்றிய,
வேயிடைத் தோளினாள் இடைவிலக்கினாள்’ (248)

சினத்தின் சிகரத்தில் நின்ற அவளது கண்ணிலிருந்து வந்த, ‘தீயிடைத் தன்னெடுங் கூந்தல் தீகின்றாள்’. பின்னால் வாலியின் அழிவு வரும் என்பதைத் தாரையின் கூந்தல் தீய்ந்ததன் வாயிலாகக் குறிப்பாகக் காட்டுகிறார்.

அழகு :

தாரை உடலாலும் உள்ளத்தாலும் நல்லழகுடையவள் என்பதைக்கம்பர் வாய்ப்புக் கிடைக்கும்போதெல்லாம் கூறிச் செல்கிறார்.

‘அமுதில் தோன்றிய வேயிடைத் தோளினாள்’ எனத் தாரை பேசப்பெறுகின்றாள்.

வாலி கடலில் தோன்றிய ஆலம் ஒத்திருந்தான்(247) அவனே கடைந்த கடலில் தோன்றிய ஆலகாலம் போன்று தோன்றிய வாலிக்குப் பின்னால் தோன்றிய தாரையை ஆல காலத்தின் பின் தோன்றிய அமுது என்று தாரையைப் பேசுகின்றார்.

மூங்கிலிடம் பெற்ற தோளினைப் பெற்றவள் தாரை.

தாரை, ‘மலைக்குல மயில்’ (249) சாயலில் மயில் போன்ற தாரை குரலினிமையில் குயில் போன்றவளாகின்றாள். ‘மயிலியற் குயின்மொழி’ என அவளை வாலி கூறுகின்றான். சுக்ரீவனுடன் போரிடச் செல்ல வேண்டாம் என ‘இடைவிலக்கினாள்’

அல்லவா? நின் சாயலுக்கும் மொழி இனிமைக்கும் இது ஏற்றதோ எனக் கூறுவான் போன்று அவளது மொழி இனிமையை வாலி புகழ்கின்றான்.

‘வேயங்குழல் விளரி நல்யாழ்
வீணை என்றினைய நாண்’ (384)

இனிமையான குரல் உடையவள் தாரை. மலைவளர் வேயிடம் தோளினைப் பெற்றவள் அந்த வேயின் குழலிடமும் யாழிடமும் வீணையிடமும் குரலைப் பெற்றுள்ளாள்.

‘இசையினும் இனிய சொல்லாள்’ (601)

எனப் புகழ்ந்துரைக்கப்படும் சொல்லினிமை உடையவள் அவள்.

நறுமணமிக்க கூந்தலைப் பெற்ற (262, 595) தாரை, ‘வேல்விழி’ (382) யுடையாள். ‘வெங்கதிர் விசும்பின் தோன்றும் மின்’ (383) எனக் கூறத்தக்க ஒளிபொருந்திய அழகினையுடையவள் தாரை.

எதிரது அறிவு :

தாரையின் உலகியலறிவும், அரசியலறிவும் வியத்தற்குரியன. ‘முன்பெல்லாம் வாலியின் தோள்வலிக்குத் தோற்று ஓடிய சுக்ரீவன், திடீரெனப் பெருவலிமையைப் பெற்றுவிடவில்லை. ஆனால், மீண்டும் வலியவந்து உன்னைப்போர் செய்ய அழைக்கிறான் என்றால் மிக்க வலிமையுடைய பெருந்துணையைக் கொண்டேயாம், எனச் சிந்தித்துக் கூறுகிறாள்.

“கொற்றவ! நின் பெருங் குவவுத் தோள் வலிக்கு
இற்றனன் முன்னைநாள், ஈடுஉண்டு ஏகினான்;
பெற்றிலன் பெருந்திறல் பெயர்த்தும் போர் செயற்கு
உற்றது, நெடுந்துணை உடைமையா யென்றான்” (250)

எதிர்த்தவர் பலத்தில் பாதியைப் பெற்றிடும் வரம் உள்ள காரணத்தால் வாலி இவ்வாறெல்லாம் ஆழமாகச் சிந்திக்கவில்லை. தன் பலம் தன் அறிவை மயக்கி விட்டது.

கடலினைத் தயிரெனக் கடைந்து அவர்க்கு அமுதம் தந்த. (253) ஆற்றல் இருப்பதாலும், "மூன்றென முற்றிய... பேருலகு.... தோன்றினும் தோற்று அவை தொலையும்" (251) என நம்பும் அளவிற்குப் புயபலம் இருப்பதாலும் வாலி தாரையின் பேச்சைக் கேட்கவில்லை. 'தையல் சொற் கேளேல்' என்ற எண்ணம் இருப்பதால் அவளுக்கு வாலி, 'தையல் கேட்டியால்' (251) என வேண்டுகிறான்.

மட்டுமன்றி,

..பேதையர் எதிர்குவர் எனினும் பெற்றுடை

ஊதிய வரங்களும் உரமும் உள்ளதிற்

பாதியும் என்னதால் பகைப்ப ஏதுங்ஙனம்.. (255)

எனக் கூறுகிறான்.

வரங்களையும், கரங்களால் வீழ்த்தும் உரன் கொண்ட இராமன் உனது உயிரைக் கொள்வதற்குச் சுகரீவனின் உடன் வந்துள்ளான் என நெருங்கிய அன்பினர் சொன்னார்கள் என்கிறாள்.

"இன்னுயிர் நட்பமைந்து இராமன் என்பவன்

உன்னுயிர் கோடலுக்கு உடன் வந்தான் எனத்

துன்னிய அன்பினார் சொல்லினார் என்றான்" (256)

தாரையின் அரசியல் அறிவு இப்பாடலில் மிகத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. சிறிது சிறிதாகக் கணவனுக்கு, சுகரீவனின் புதுத் தைரியத்தின் பின்னணியைப் புலப்படுத்துகின்றாள்.

வாலி இராமனைப் பற்றித்தெரிந்திருக்கிறானேயன்றி, அவன் தம்தம்பிக்குத் துணையாக வந்தான் எனத் தெரிந்திருக்கவில்லை. நெருங்கிய நண்பினர் தாரையிடம் கூறியிருந்த இச்செய்தியை வாலியிடம் கூறினாரில்லை ஏன்? தாரை யாரிடமும் எளிமையிற் பழகும் இயல்பும், இனிய பண்பும் உமையவள். ஆனால், உண்மை தெரியாமல், ..பிழைத்தனை பாவி உன் பெண்மையால் என்றான்.. (257) வாலி.

உண்மைதெரிந்த பெண்மையைப் பிழை இழைத்தவன், 'பிழைத்தனை பாவி', எனப் பிறழக் கூறினான்.

இராமனைப் பற்றி வாலி, உயர்ந்த எண்ணம் கொண்டிருந்தான். அதனால் தான், 'தருமமே தவிர்க்குமோ தன்னைத்தானரோ' (258), 'போற்றனை. இன்னன புகறல் பாலையோ' (259) 'புண்றொழிற் குரங்கொடு புணரும் நட்பனோ; (260) 'அம்பிடை தொடுக்குமோ அருளின் ஆழியான்' (261) என்றெல்லாம் பல வாறாகப் பேசினான். தாரை மறுத்துரைக்க அஞ்சினான். நெருங்கிய நண்பர்கள் கூட வாலியிடம் நெருங்க அஞ்சினர். ஆனால், தாரையிடம் இராமன் பற்றிக் கூறியிருக்கின்றனர். பிறரோடு நட்புடன் எளிமையுடன் பழகும் இனிய இயல்பு தாரையிடம் இருந்ததால் தாம் அறிந்த நன்மை தீமைச் செய்திகளை அவளிடம் கூறினர்.

ஆனால் இராமனின் தொலைதூரச்சிறப்புகளைத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் வாலி, சுக்ரீவனிடம் அவன் கொண்டிருந்த அண்மைக்கால நட்பைப் பற்றித் தெரிந்திருக்கவில்லை. 'பிழைத்தனை பாவி உன்பெண்மையால்' என்று பழித்தவன் தன் ஆண்மையால் தெரிந்துகொண்ட உண்மை என்ன? ஏதும் இல்லை.

பெண் என்ற காரணத்தால் இச்சொல்லுக்கு நீ பிழைத்தாய் அல்லாவிட்டால் நீ செத்திருப்பாய் என்ற உட்பொருள் தொனித்ததும், 'பின்னுரை விளம்ப அஞ்சினான்', (262) உயிருக்கு அஞ்சியல்ல; வாலி கொண்ட கருத்தை அழித்துக்கூற

அஞ்சுகிறாள். ஒருவேளை வாலியின் கூற்றில் உண்மையிருக்கலா
மல்லவா?

ஆனால் வாலி கொலை செய்யப்பட்டபின், நீ போருக்கு
புறப்படும் முன்னதாக, சுக்ரீவனுக்குத் துணையாக இராமன்
போரிட வருகிறான் என்று சொன்னேனே நீ அதைக் கேளாமற்
போய் மாண்டனையே; அவன் அத்தகைய கொடும்செயல்
செய்யமாட்டான் எனக் கூறிச் சென்று மாண்டனையே, என்று
புலம்புகிறாள்.

‘சொற்றேன் முந்துற அன்ன சொற் கொளாய்
அற்றான் அன்னது செய்கலான் எனா
உற்றாய் உம்பியை ஊழ் காணும் நீ
இற்றாய் நானுனை என்று காண்கெனோ’ (394)

அறிவு நிறைந்த அமைச்சர்போல் அறிவுரை கூறினாள்
தாரை. அதை ஏற்காமல் அவளைப் பேதைப் பெண் என்று
ஒதுக்கிச் சென்றதால் தவறான விளைவு ஏற்பட்டது.

தெளிந்த சிந்தை :

தாரை கிட்கிந்தை மன்னனின் மனைவி என்னும்
பெயருக்கேற்ற தகுதியும் உடையவள்.

இராமனின் உதவிக்குச் சுக்ரீவன் படையோடு வருவேன்
எனக்குறித்த காலம் தாண்டி விட்டது. சுக்ரீவனோ
இயல்புக்கேற்ப மது மாதுகளில் மயங்கிக் காலந்தாழ்த்திக்
கிடந்தான்.

‘சேனையும் யானுற் தேடித் தேவியைத் தருவனென்று
மானவற்கு உரைத்த மாற்றம் மறந்தனன்’ (605)

சுக்ரீவன் கடமையை மறந்து கள்ளில் மிதந்து
உறங்கும்போது அங்கதன் சென்று, ‘இலக்குவன் வருகிறான்’,
எனக் கூறவும் உணர்ந்தான் இல்லை.

ஊழித்தீ போல் கனன்று வரும் இலக்குவனின் சினத்தைப்போக்க வல்லவர்தாரையே என உணர்ந்து அனுமனும் அங்கதனும் அவளது வளமனையை அடைந்தனர்.

சொல்லின் செல்வன் அனுமனே, இனிமேல் செய்யத்தக்கது யாது எனத் தாரையைக் கேட்கிறான். 'எய்தி மேற்செய்ததக்கது என்?' என்கிறான் அனுமன். அப்போது சுகர்வன் முதலியவர்கள் செய்த தவறுகளைக் கூறி அவர்களைப் பழிக்கிறான்.

“செய்திர்செய்தற் கருநெடுந்தீயன
நொய்தி லன்னவை நீக்கவும் நோக்கலிர்
உய்திர் போலும் உதவி கொன்றிர் எனா” (580)

செய்யத்தகாத காரியங்களை எளிதில் செய்துவிட்டீர், அச்செயல்களால் வரும் கேடுகளை விரைவில் போக்கிக் கொள்ளவும் வழி காணீர். செய்நன்றி கொன்றவர்களாகிவிட்டீர், எங்கே பிழைத்திடப் போகின்றீர்.

‘படைகூட்டி வாருங்கள் என இராமபிரான் கூறிய நாள் தவறிவிட்டால் உங்கள் வாழ்நாள் நிலைக்காது என நான் பலமுறை கூறியதை நீங்கள் கேட்கவில்லை; இப்போது சிக்கிக்கொண்டீர்’, என்று தாரை கூறுகிறாள்.

வாலியின் செல்வத்தைச் சுகர்வனுக்குக் கொடுத்தவருக்கு நீங்கள் செய்த நன்றிக்கடனும் கைமாறும் நன்றாக உள்ளது (581, 582) என்று இடித்துக் கூறுகிறாள்.

தாரை உணர்ச்சி வயப்படாது அறிவு வயப்பட்ட சிந்தனை உடையவள் அதனால்தான்,

‘வாலியார் உயிர்காலனும் வாங்கலிற்
கோலி வாலிய செல்வம் கொடுத்தவர்’ (582)

என இராமனைப் பற்றி நடுநிலையாக ஆய்ந்து சொல்கிறாள். தன் கணவனைக் கொன்றவன் என்ற கோபம் இப்போது இல்லை.

ஆனால், அருமருந்துபோல துன்பத்தைப் போக்கும் வில்பெற்ற இராமன் ஒரு வீரனுக்கு அடுக்காத காரியத்தை நினைத்து செய்துவிட்டார் என முன்பு கூறினாள்.

‘அருமந்து அற்றம் அகற்றும் வில்லியார்
ஒருமைந்தற்கும் அடாதது உன்னினார்’ (397)

அப்படி அவள்கூறியது வாலி இறந்தபோது அவன் உடம்பின் மீது கிடந்து அழுது புலம்பும்போது உணர்ச்சி வயப்பட்ட நிலையில் தாரை பேசியதையும் நன்மை தீமைகளை ஆய்ந்தபின் இப்போது பேசுவதற்கும் வேற்றுமை உண்டு. ஆகவே முன்னுக்குப் பின் முரணான சொல்லன்று இது.

சுகர்வன் முதலியோரின் அடாத செயல்களைச் சுட்டிக்காட்டித் தாரை கடிகிறாள்.

‘திறம்பினிர் மெய் சிதைத்தீர் உதவியை’ (584)

என்று கூறினாள்.

நீதியும் நேர்மையும் கூறுவதற்குத் தாரை அஞ்சவில்லை என்பதும் சிக்கலும் இக்கட்டும் வரும் காலத்தில் தீர்வு காட்டும் ஒளி விளக்காக தாரை திகழ்கிறாள் என்பதும் நன்கு விளங்குகின்றன.

அரசியல் நுட்பம் :

வெகுண்டு வந்த இலக்குவனது சீற்றத்தை அடக்குவதற்கும் அவனது எண்ணத்தை மடைமாற்றம் செய்யவும் தகுதியானவள்தாரைதான் என அனுமன் முதலியோர் கருதினர்.

‘சொன்ன தாரையைச் சுற்றினர் நின்றனர்
என்ன செய்குவது எய்தினன் என்றனர்’ (593)

இலக்குவன் சீற்றத்துடன் வீதியில் வந்து விட்டானே என்ன செய்வது என முன்னரே அறிவோடு எச்சரிக்கை செய்த தாரையைச் சுற்றி நின்று கவலை தெரிவித்தனர்.

அரசியல் துறையில் வாலிக்கும் அறிவுரை கூறிய ஆற்றல் நிறைந்தவள்தாரை. ஆதலின் இந்த இக்கட்டிலும் இவளால்தான் அறிவுரை நல்கிட முடியும் எனக் கருதி அங்கதன் முதலியோர் தாரையைச் ‘சுற்றினர் நின்றனர்’.

அந்த நொடியிலேயே தாரை முடிவு செய்கிறாள். வானரவீரர்கள் அனைவரையும் நோக்கி, நீரெலாம் அப்பால் அகலுங்கள், வீரனான இலக்குவனின் உள்ளக் கிடக்கையைக் கேட்டறிவேன்; என்று கூறிவிட்டு மற்ற பெண்களுடன் சென்றாள்.

‘நீரெலாம் அயல் நீங்குமின் நேர்ந்து யான்
வீரனுள்ளம் வினவுவல் என்றலும்.....
தாரை சென்றனள் தார் குழலாரோடும்’ (594)

பூ அணிந்த கூந்தலையுடைய பெண்களோடு தாரை சென்றாள் எனக்கம்பன் இங்குக் கூறியதில் ஒரு குறிப்பு உண்டு. தாரை பூ அணியா நிலையினள். இவளது இத்தோற்றமே இலக்குவன் எண்ணத்தை மாற்றுகிறது என்பதைக் குறிப்பால் காட்டுகிறான் கம்பன். அதே கம்பன் அடுத்த பாடலில் ‘விரைசெய்வார்குழல் தாரை’ என்கிறானே அது முரண் அல்லவா எனில் அஃதன்று. இயற்கையான மணம் நிறைந்த நிலையிலேயே இங்கே குறிப்பிட்டான்.

அரசர் வீதியைக் கடந்து புயலென வரும் இலக்குவன் வழியில் தாரை குறுக்கிட்டு நின்றாள். பெண்கள் சிலர் தம் வழியில் துடைப்படுகின்றனர் என இலக்குவன் தன் வழியை

மாற்றினான். மீண்டும் அவர்கள் அவன் வழியில் குறுக்கிட அம்மகளிரைப் பார்க்கவும் அஞ்சினான் அப்பருவரை யனைய தோளான். (598)

அப்போது இலக்குவன்தாமரை மலர் போன்ற முகத்தைச் சாய்த்துக் கொண்டு, தன் வில்லைத் தரையில் ஊன்றினான். மாமிமார்கள் கூட்டத்தில் மருமகன் வந்ததுபோல் கூசிநின்றான். தூயமனம் கொண்ட நெடுங்கண் உடைய தாரை அவனிடம் பேசினாள்.

“மாமியர்குழுவின் வந்தானாமென மைந்தன் நிற்ப.....

தாமன நெடுங்கண் தாரை நடுங்குவாள் இனைய சொன்னாள்”

(599)

அச்சமறியா வாலியின் மனைவிதான் தாரை; மற்றவர் குற்றங்குறைகளை வீரத்தோடு எடுத்துக் கூறியவள்தான்; இங்கு ஏன் நடுங்குகின்றாள். தன்னைச் சார்ந்தார் பக்கம் தவறு உள்ளது என்ற அற நடுக்கம் அது.

தாரை இலக்குவனிடம் பேசும் முறையில் அவளது தேர்ந்த அறிவும் உலகியலும் தோன்றுகின்றன. சினத்துடன் வந்த அவன் சீற்றத்தை அடக்க அவனைப் புகழ்ந்தாள். அவன் வந்த காரணம் என்ன எனத் தெரிந்தும் தெரியாதாள் போல் கேட்டாள். தன் தோற்றத்தால் அவன் மனதில் மாற்றம் வந்ததையும் அறிந்தாள். அதன்பின் அவன் கருத்தை அறிய அவனைப் பேசவிட்டுக்கேட்டாள். பின்னர், தான் பேசி அவனைச் சமாதானப் படுத்தினாள்.

இரும்பினைக் காய்ச்சிப் பருவம் ஏற்றிப்பின் நினைத்த உருவத்திற்குக் கொண்டு வருவதுபோல் இலக்குவனையும் அவன்போக்கில் விட்டு அமைதியடையச் செய்கிறாள். மிகதேர்ந்த அரசியல் நுட்ப அறிவைத் தாரையிடம் நாம் காண்கிறோம்.

யானை, குதிரை, தேர் காலாட்படையுடன் உலா வரவேண்டிய தசரதச் சக்கரவர்த்தி மகன், எத்துணையும் இன்றி காலால் நடந்து தனியாக வந்திருக்கிறாய், ஏழையராக இருக்கும் எங்கள் மனைக்கு நீ வந்ததால் வாழ்ந்தோம். மூவினைகளும் தீர்ந்தன. பிழைத்து உய்ந்தோம். இதனைவிடச் சிறந்த பேறு எங்களுக்கு உண்டோ என்று இலக்குவனைப் புகழ்ந்து கூறினாள்.

‘மைந்தநின் பாதம் கொண்டு எம்

மனைவரப் பெற்று வாழ்ந்தேம்

உய்ந்தனம் வினையும் தீர்ந்தேம்

உறுதிவேறு இதன்மேல் உண்டோ’ (600)

இலக்குவன் சுக்ரீவன் துணை நாடித் தம் துயர் தீர இங்கு வர, தாரையோ, இலக்குவன் வரப்பெற்றதால் அவன் திருவடிபட்டதால் இவ்வுலக மறுஉலக வாழ்வில் ஏற்றம் அடைந்ததாகக் கூறுகிறாள்.

ஐயா, நீ கடுமையாக வருவதைக் கண்டு, உன் சீற்றத்தின் காரணம் தெரியாது, உனது சேனை அஞ்சுகிறது. படையின் அச்சம் தீரும்வண்ணம் உன் மனக்கருத்தைக் கூறுவாய். இராமனின் திருவடி பிரியாத நீ அவனைப் பிரிந்து வந்த செய்தி யாது? என இனிமையாகக் கேட்டாள்.

‘வெய்தின் நீ வருதல் நோக்கி வெருவுறும் சேனை வீர

செய்திதான் உணர்கிலாது திருவுளம் தெரித்தி என்றாள்

ஐய நீ ஆழி வேந்தன் அடியினை பிரிகலாதாய்

எய்தியது என்னை என்றாள் இசையினும் இனிய சொல்லாள்.

(601)

‘நும்சேனை’ என வானரச் சேனையைத்தான் குறிக்கிறாள். ‘உன்கிளை எனது, என் காதற் சுற்றம் உன் சுற்றம் நீ என்னுயிர்த் துணைவன். (104) என இராமன் சுக்ரீவனிடம் தோழமை பூண்டு சொன்னான். அதுகொண்டு வானரச் சேனையை உன் சேனை என்கிறாள். இராமனின் இணை அடி பிரிகலாத நீ, இங்குத் தனியாக வந்துள்ளாய் என்றால் முக்கிய செய்தியாகவே இருக்கவேண்டும் அச்செய்தி யாது என்கிறாள்.

‘இசையினும் இனிய சொல்லான்’ எனத் தாரை குறிக்கப்பெறுகிறாள். கோபத்தில் வரும் இலக்குவன் கொடுஞ்சொல் கூற வாய்ப்புளது. அதனைக் குறைக்கவே இனிய இசையை வெளிப்படுத்திச் சமப்படுத்துகிறாள்.

தாய்மை :

தலை குனிந்தே நின்ற இலக்குவன் இசையினும் இனிய குரலில் கூறியவர் யாவர் எனத் தலை நிமிர்ந்து நோக்கினான், நைந்தான். முழுவெண் திங்கள் பகலில் வந்த பான்மைபோல் வெள்ளாடை உடுத்துவந்து தன்முன் நின்ற தாரையைப் பார்த்த இலக்குவன் தன் தாய்மார்களை நினைத்தான். அவர்களும் இத்தகைய கைம்மைக் கோலம் பூண்டு அல்லவா இருப்பார்கள் என்ற எண்ணம் தோன்ற துயரம் மேலிட இலக்குவன் இதயம் நைந்தான்.

‘ஏர்குலா முகத்தினாளை இறைமுக மெடுத்து நோக்கித்
தார்குலா மலங்கன் மார்பன் தாயரை நினைந்து நைந்தான்’

(602)

என்பார் கம்பர். கோபம் கண்ணை மறைக்கும் என்பார்; ஆனால் தாரையின் கைம்மைக் கோலம் தாயரை நினைப்பூட்டியது. மேலும் தாரையின் கோலத்திற்கு ஒருவகையில் தாமே காரணம் என்பதால் உள்ளம் நைந்தான். வாலியைக் கொன்றது நியாயமாக இருக்கலாம், அதற்காக இந்த ‘இசையினும் இனிய சொல்லாளை’, ‘முழுவெண் திங்கள் பகல்வந்த படிவம் போல்வாளை’, பொற்றோள் ‘தூமன நெடுங்கண்’ தாரையை இக்கோலத்திற்குக் கொண்டு வந்துவிட்டோமே என ‘நைந்தான்’.

தாரையின் கைம்மைத் தோற்றம் இலக்குவன் கண்ணில் நீரை வரவழைத்தது. மங்கல அணியின்றி, பிற அணி ஆபரணங்கள் பூணாது, நறுமணமிக்க மாலை அணியாது, குங்குமம், சந்தனம் போன்றவற்றை அணியாமல், உடம்பு மறையப்போர்த்திய தாரையைக் கண்ட இலக்குவனின் கண்கள் பனித்தன.

தன்னைப் பெற்ற தாயரும்இத்தன்மையான தோற்றம் பெற்றுத்தானே நிற்பர் என்று உள்ளம் வருந்தி நின்றான்; வாட்டம் பெற்று தாரையின் கேள்விக்கு விடை சொல்லாமல் நிற்கிறோமே என்ற உணர்வு வரப் பெற்றவனாகப் பேசினான்.

‘இனையராம் என்னை ஈன்ற இருவரும் என்னவெந்த
நினைவினான் அயர்ப்புச் சென்ற நெஞ்சினன் நெடிது

நின்றான்’ (604)

சுகர்வன் மீது வெகுண்டு வந்த இலக்குவன் இங்கு முற்றிலும் மாறான ஒரு மனநிலையில் நிற்கின்றான். அதற்குக் காரணம் தாரையின் தோற்றமும் பேச்சும் எனலாம். ஒருவாறு இயல்பு நிலைக்கு வந்தபின் தாரையிடம் தான் வந்த காரணம் பற்றிக்கூறுகிறான்.

மதிநுட்பம் :

சுகர்வன், தானும் தம்சேனையும் சேர்ந்து சீதையைத் தேடித் தருவோம் என இராமனிடம் கூறிவிட்டு மறந்து விட்டானே; அவனுடைய எண்ணத்தை அறிந்து விரைந்துவா என என்னை அனுப்பினான், என்ன நிகழ்ந்தது எனக்கேட்டான்.

தாரையைச் சாதாரணப் பெண் என்று இலக்குவன் கருதியிருந்தால் சுகர்வனின் செயல்பற்றிக்கேட்டிருக்க மாட்டான்.

‘சேனையும் யானும் தேடித் தேவியைத் தருவனென்று
மானவற்கு உரைத்த மாற்றம் மறந்தனன் அருக்கன் மைந்தன்
.....மேனிலை அனையான் செய்கை வினைந்தவா

விளம்பு கென்றான்’ (605)

இந்த இலக்குவ உரையில் சினம் இல்லை. செய்தி அறியும் ஆர்வமே இருந்தது. அதற்குக் காரணம் தாரையின் அமைதியும் மதிநுட்பமும் எனலாம்.

‘இலக்குவனே, சினங்கொள்ளாதே, சிறுவர்கள் தவறு செய்தால், பொறுப்பாய், தகுதி சான்ற உன்னையன்றி பொறுத்திடப் பிறர் யார் இருக்கின்றார். சுக்ரீவன் நீங்கள் செய்த உதவியை மறக்கவில்லை; உலகத்து நாடுகளுக்கெல்லாம் தூதர்களை அனுப்பியுள்ளான்; தூதர்கள் திரும்பி இன்னும் வராததால் காலம் தாழ்த்தினான். நீங்கள் செய்த நன்றிக்கு மறுநன்றி செய்ய முடியுமோ! என்றான்.

“சீறுவாய் அல்லைஐய! சிறியவர் தீமைசெய்தால்
ஆறுவாய் நீயலால் மற்று ஆருளர்; அயர்ந்தானல்லன்
வேறுவேறு உலகமெங்கும் தூதரை விடுத்த அவ்எல்லை
ஊறுமா நோக்கித் தாழ்த்தான் உதவி மாறு உதவி உண்டோ”

(606)

இராமனுக்கு நாடு கிடைக்காமற்போன போது இலக்குவன் சிற்றத்தின் எல்லைக்குச் சென்றான். அப்போது இராமன், ‘துனியேனும் முனிந்திலாதாய்’ என இலக்குவனை நோக்கிக் கூறி அவனது சிற்றத்தைத் தணிக்க முயன்றான். இங்கும் தாரை அவ்வாறே, ‘நீயலால் மற்றுயாருளர்’ என்று இனிதே கூறுகிறான்.

சுகரீவன் தன் கடமை மறந்து களித்துக் கிடக்கவில்லை; வெவ்வேறு நாடுகளுக்குத் தூதர்களை அனுப்பி அவர்களிடமிருந்து செய்தி வராததால் காலம் தாழ்த்தினான் என்று தாரை கூறுகிறான். பின்னர் அனுமனும் இதனையே,

‘மறந்திலன் கவியின் வேந்தன் வயப்படை வருவிப்பாரை
திறந்திறம் மேவி அன்னார் சேர்வது பார்த்துத் தாழ்த்தான்’

(616)

என இலக்குவனிடம் கூறுவான்.

கம்பராமாயணத்தில் சுக்ரீவன், ‘வேறுவேறு உலகமெங்கும் தூதரை விடுத்த’ செய்தி இல்லை. வான்மீகத்தில் உண்டு. சுக்ரீவன் நான் என்ற வீரன் மூலம் தூதரைக் கூட்டிய செய்தி அங்கக் கூறப்பெற்றது. கம்பராமாயணத்தில் இல்லை.

ஒருவேளை, சுக்ரீவன் செய்யாத ஒன்றைத் தாரை சொன்னால் அது பொய்யாகாதோ எனில் அரசநெறியில் 'வாய்மையிடத்த' சொற்கள் பொய்யாகா.

உறுதியாக சுக்ரீவன் தூதரை அனுப்பியிருப்பான். காரணம் தாரை, தம் கணவனைப் 'பொய்யுரையாத புண்ணியா' எனக்கூறிப் புலம்புகிறாள். கணவனிடம் உள்ள உயர்ந்த குணங்களைப் போற்றும் மனைவி அதனைக்கடைப்பிடிப்பாள். தனக்குப் பிடித்த நற்குணம் வாலியிடம் இருப்பதை உணர்ந்து கூறுகிறாள். ஆகவே தாரை கூற்று உண்மையே.

மேலும் அனுமன், மெய்ம்மையின் வேலி, அவனே, 'மறந்திலன் கவியின் வேந்தன்' என்று கூறியதால் தாரையின் கூற்று 'ராஜதந்திரச்' சொல்லல்ல, உண்மையே.

மீண்டும் தாரை கூறுகையில், 'எண்ணிறந்த வானரத் தூதர்கள், இதற்காக வானரக் கூட்டங்களை அழைக்க, சுக்ரீவனின் ஆணையை ஏற்றுச் சென்றுள்ளனர். சென்றவர்கள் மீண்டு வரும் நாளும் வந்துவிட்டது. தாயினை விட இனிய இயல்பு படைத்த நீங்கள் வருத்தம் தணிதலே தருமம்' என்றாள்.

'ஆயிரம் கோடித் தூதர் அரிக்கணம் அழைக்க ஆணை
போயினர் புகுதும் நாளும் புகுந்தது புகல் புக்கோர்க்குத்
தாயினும் நல்ல நீரேதணிதிராற் றருமம் அஃதால்
தியன செயாராயின் யாவரே செறுநராவார்.'

(607)

குற்றம் செய்த குழந்தையைத் தாய் மன்னிப்பாள்; குற்றம்செய்யாத சுக்ரீவன் மீது சீற்றம்தணிவதே தருமம் என்று தாரை கூறுகிறாள்.

'நீங்கள் செய்த உதவிக்குச் சீதை பொருட்டால் வரும் போரில் உயிர்க்கொடாது நின்றாரென்றால் நட்பின் மேன்மை நிலை பெறுமா' என்று வினவுகிறாள். 'சுக்ரீவன் முதலியோர் உங்களுக்கு ஆற்றும் நன்றிப்பணியிலிருந்து தவிரார். நீங்கள்

அவர்களுக்கு அபயம் அளித்திருக்கிறீர்கள். அதை அவர்கள் மறந்தாரில்லை' எனக்கூறி இலக்குவனைச் சமாதானப் படுத்தினாள். (608)

நடுவுநிலைமை :

இராம இலக்குவரை சுக்ரீவன் முதலியோர் அடைக்கலமாக அடைந்தனர். அவனுக்கு நாடும் தாரமும் தந்தனர். சீதையைத் தேடுமாறு இவர்கள் கேட்டதை சுக்ரீவன் உடனே செய்யவேண்டாவா; செய்வான், எனக் கூறுகிறாள் தாரை.

'நடுவு நிலைமை தவறாத நீங்கள் அவர்களுக்குச் செய்த நன்மை பெரிது. வெம்மைசேர் பகையைப் போக்கி அரசையும் கொடுத்தீர்கள். அவர்கள் நன்றி மறந்தால் இப்பிறப்பிலேயே வறுமை எய்தி இம்மை மறுமை நன்மைகளையும் இழப்பர்' எனத் தாரை கூறினாள்.

'செம்மைசேர் உள்ளத்தீர்கள் செய்தபேருதவி தீரா

வெம்மைசேர் பகையுமாற்றி அரசு வீற்றிருக்க விட்டீர்.....

இம்மையே வறுமை எய்தி இருமையும் இழப்பரன்றே' (609)

'வெம்மைசேர் பகையை மாற்றி' என்பதில் தன்கணவன் வாலியை இராமர் கொன்றதையே தாரை குறிப்பிடுகின்றாள். 'அரசு வீற்றிருக்க' என்பது வாலியின் நாட்டில் சுக்ரீவனை மன்னனாக்கிய செய்தியைக் கூறுகிறது. இவ்விரண்டு செய்திகளையும் கூறுவதால் தாரைதான் மிகச் சிறந்த 'செம்மைசேர் உள்ளத்தளாக' இருக்கின்றாள்.

கணவன் வாலியைக்கொன்றவர்களுக்கு சுக்ரீவன் முதலியவர்கள் நன்றி பாராட்ட வேண்டும் எனத் தாரை கூறுகிறாள் என்றால், வாலி செய்த தவறுகளை அவள் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை என்பது தெரிகிறது.

கணவன் மீதுள்ள அன்புவேறு, அவன் செய்யும் கொடுமைகளுக்குத் துணை போவது வேறு என்பதை நன்கு அறிந்தவளாக இருப்பதால் தாரை 'செம்மைசேர் உள்ளத்தள்' ஆகின்றார்.

'வாலியின் ஆற்றலை வீழ்த்திய அம்பு ஒன்றுடைய உங்களுக்குவேறு துணை வேண்டுவதில்லை. சீதையைத் தேடிக்காணக் கூடியவர்களைத் தேடுகிறீர்கள். உம்மிடம் அடைக்கலம் புகுந்துள்ள சுக்ரீவனும் அப்பணியினைச் செவ்வனே ஏற்று உய்வான்' என்று மீண்டும் கூறுகிறாள்.

இலக்குவன் சினம் தணிகிறான். கூட்டு ஒருவரையும் வேண்டா ஆற்றல் உள்ளவர்கள் நீங்கள் என்றும், நீங்கள் செய்த நன்றியைச் சுக்ரீவன் மறக்காதவன் என்றும், உங்களுக்காகப் போரில் உயிர் கொடுக்கவும் வல்லவர்கள் என்றும், எண்ணற்ற வானரர்களைத் தூதர்களாக அனுப்பியுள்ளான் என்றும், எடுத்துக்கூறி இலக்குவனைத் தேற்றினாள். சீறுவாய் அல்லை ஐய ஆறுவாய் என்று விரித்துக்கூறியதும் இலக்குவன் அமைதியடைந்தான்.

இலக்குவன், தாரையால் அமைதியடைந்த பின்னரே ஆற்றல்மிகு அனுமனே இலக்குவனுக்கு முன்னர் வரும் துணிவு பெற்றான் என்றால் தாரையின் சொல் திறன் எத்தனை ஆற்றல் செறிந்தது என்பதை உணரலாம்.

அனுமன் கூறும் மொழிகள் தாரையின் சொற்களுக்கு விளக்க உரைகளாகவே அமைந்துள்ளன.

'உதவி கொன்றார்க்கு என்றேனும்

ஒழிக்கலாம் உபாயம் உண்டோ' (613)

'மறந்திலன் கவியின் வேந்தன்' (616)

'உதவாமல் ஒருவன் செய்த உதவிக்குக் கைம்மாறாக

மதயானை அனைய மைந்த மற்றுமொன்றுவகிலுண்டோ

என அனுமனின் கூற்றுகளும் தாரையின் செய்திகளை நிழலாகவே தொடர்ந்து நின்றன.

அதனால் இலக்குவன் முற்றிலும் சினம் தீர்ந்தான். சுக்ரீவன் இராமபிரானுடைய கட்டளையை மறந்தானல்லன்; செல்வக்களிப்பால் சிறிது அயர்ந்தான் என்று தேறினான். அதனால் அனுமன் அழைக்க சுக்ரீவனிடம் செல்ல இலக்குவன் ஒப்புக்கொண்டு சென்றான்.

தாரை மகளிர் குழாத்தொடு தன் மனை சென்றாள்

தூமனம் :

கம்பன் தாரையின் புற அழகைப் பலவாறாகப் புகழ்ந்ததையும் குரலினிமையைப் போற்றிக் கூறியதையும் சொல்லழகின் நேர்மையைக் காட்டியதையும் கண்டோம். அவற்றிற்கு மேலாக அவளைத் 'தூமன நெடுங்கண் தாரை' என்கிறான்.

இலக்குவன் தாரையைக் கண்டதும் தன் தாயரை நினைந்தான். உருவத்தால் மட்டுமன்று உள்ளத்தாலும் அங்ஙனமே என உணர்ந்தான்.

'இனையராம் என்னை ஈன்ற இருவரும் என்ன வெந்த
நினைவினான் அயர்ப்புச் சென்ற நெஞ்சினன் நெடிது

நின்றான்'

(604)

தன்னை ஈன்ற கோசலை, சுமித்திரை ஆகிய இருவரையும், தான் தாரையைக் கண்டதும் நினைக்கின்றான். 'தீயவை யாவையினும் சிறந்த தீயாள்' எனப் பிறரால் எண்ணப்பட்ட கைகேயியைத் தாரையைக் கண்டபின் நினைக்க வரவில்லை. இலக்குவனைப் பொறுத்தவரையில் எவர்எவர் நல்லவர்களோ அவர்களே தாரையைக் கண்டதும் நினைவுக்கு வருகின்றனர்.

குடும்ப உறவு :

இறந்து கிடந்த வாலியின் உடம்பின் மீது தாரை வந்து விழுந்தாள். 'வெங்கதிர் விசும்பில் தோன்றும் மின்னெனத் துவளும் மெய்யாள்' (383) எனக் கம்பன் கூறுவான். சிவந்த ஆகாயத்தில் தோன்றும் மின்னல் என்றே வான்மீகத்திலும் இக்காட்சி குறிக்கப்பெறும். இராவணன் உடம்பில் மண்டோதரி விழுந்ததை 'திரங்கநீர் வேலையில் தடித்து வீழ்ந்தென்' எனக் கூறுவான்.

தாரை வீழ்ந்து புரண்டு அரற்றி அழுகையில் வாலியின் மேன்மையும் அவர்களது இல்லற மேன்மையும் விளங்குகின்றன.

இருவரும் ஈருடல் ஒருயிராக வாழ்ந்திருக்கின்றனர். 'உரைசேர் ஆருயிரே என் உள்ளமே' என அரற்றுகின்ற தாரை, 'மலைபோன்ற உன்தோள்களிடத்தே நாள்தோறும் தங்கி இருந்து மகிழ்பவளாவேன்' என்கிறாள். 'வரைசேர் தோளிடையோடும் வைகுவேன்' (385) வரை என்பதற்குத் திருமணம் என்ற பொருளும் உண்டு. எப்பொழுதும் அன்பு நிலவும் ஓர் இனிய குடும்பம் அது என்பதைக் காட்டுகிறார்.

'பொய் பேசாத புண்ணிய மூர்த்தியே, நான் மண்ணில் கிடந்து வருந்த நீயோவிண்ணாடு ஏகினாய். நீ எனது உயிர் என்று சொன்ன ஐயனே அது பொய்யோ' எனப் புலம்பிகிறாள்.

வாலியைப் பற்றிய நுணுக்கமான செய்திகள் தாரை வாயிலாகத் தெரிகின்றன. அவன் 'பொய் உரையாத புண்ணியன். அவள் தூமன நெடுங்கட்டாரை'. வாலி, 'நறிதாம் நல்லமிழ்துண்ண'த் தேவர்க்கருளியவன். ஆக இருவரும் மனம், மொழி, மெய்களால் தூயராகின்றனர். இத்தகு தூயர் ஈருடல் ஒருயிர் என இல்லறத்தில் ஒன்றி வாழ்ந்திருக்கின்றனர்.

ஒருவர் உள்ளத்தில் மற்றொருவர் மாறிப் புக்கு இதயம் எய்தியதாகவே தாரை எண்ணியிருக்கிறாள். அது பொய்யாம். ஏனெனில் வாலியின் இதயத்தில் அவள் இருந்திருந்தால் இராமபாணம் அவளையும் கொன்றிருக்குமாம். அவளது இதயத்தில் அவன் இருந்திருந்தால் அவன் இறந்திருக்க மாட்டானாம். ஆகவே ஒருவர் உள்ளத்தில் மற்றவர் வாழ்ந்ததாக அவள் நினைத்தது பொய்யாம். எத்தனை ஒரு ஆழமான இல்லற உறவுடன் அவர்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றனர் என்பது இந்த வரிகளில் தெரிகிறது.

‘செருஆர்தோளநின் சிந்தையு ளெனெனில்
மருவார் வெஞ்சரம் எனையும் வவ்வுமால்
ஒருவேனுள் உளை ஆகின், உய்தியால்;
இருவேமுள் இருவேம் இருந்திலேம்’

(391)

‘உடையாள் உன்தன் நடுவிருக்கும் உடையாள் நடுவுள் நீயிருத்தி’ என்ற திருவாசக வரியைப்போல் இருவரும் இணைந்து இயைந்து வாழ்ந்திருக்கின்றனர்.

கணவனின் மேன்மை :

வாலியின் ஆற்றலும் தன்னலமில்லாக் கொடைத் திறனும் தாரையின் இரங்கலில் தெரிகின்றன.

தேவர்கள் ஒருபக்கமும் வாலி மறுபக்கமும் நின்று கடலினைக் கடைய அமுதம் தோன்றிற்றாம். அதை அவன் எடுத்துக்கொள்ளாமல் தேவர்கள் உய்யுமாறு கொடுத்து மகிழ்ந்தான். அவனுடைய அளவற்ற ஆற்றலும் கொடையும் தெரிகின்றன. ‘கடல் கடைந்த கரதலங்கள்’ கொண்ட வாலி ‘கைத்தலத் துவரி நீரைக் கலக்கினான்’ (367). கடலினைத் ‘தயிரெனக் கடைந்து அவர்க்கு அமுதம்தந்ததும் மயிலியற் குயின் மொழி மறக்கற் பாலதோ’ (253) என்று வாலி கூறியதையும் அறிவோம்.

வாலி அமுதத்தைத் தேவர்களுக்குக் கொடுத்தற்காக அவர்கள் நன்றி பாராட்டுகிறார்கள். 'நாங்கள் எல்லாம் இறவாயாக்கை பெற்றுய்ந்தோம்' என்று பேசுகிறார்கள்.

**'எந்தாய் நீ அமிழ்து ஈய யாமெலாம்
உய்ந்தேம்என்று உபகாரம் உன்னுவார்' (392)**

மேலும் தாரை கூற்றில், வாலியின் உயிரை இராமன் ஒளித்து நின்று வாளி ஏவி எடுத்திருக்க வேண்டியதில்லை. உன்னுயிரைக் கொடு என்று வாயினால் இரந்தாலே போதும், அமிழ்தைத் தேவர்களுக்குக் கொடுத்தவன், கொடுத்துவிடுவான். என்பது தெரிகிறது.

**'ஓயாவாளி ஒளித்து நின்று எய்யவே
ஏயா வந்த இராமன் என்றுளான்
வாயா லேயினன் என்னின் வாழ்வெலாம்
ஈயாயோ அமிழ்தேயும் ஈகுவாய்' (393)**

'ஆடினார் பாடினார் செலினே நாடும் குன்றும் ஒருங்கியும்மே' (புறம் 109) என்ற புறப்பாடல் இங்கு நினைவு கூரத் தக்கது.

வாலியின் ஆற்றலும் அவனுடைய கொடைத்திறனும் தாரையின் அழகையினூடு தெறித்த செய்திகள் எனலாம்.

வாலி கடலினைக் கடைந்ததும் தேவர்க்கு அமுதம் ஈந்ததும் பாசர் இயற்றிய 'அபிஷேக நாடகத்தில்' சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், வான்மீகத்திலும் அத்யாத்மத்திலும் இச்செய்திகள் இல்லை.

வாலி மிகச்சிறந்த சிவபக்தன் என்பதும் தாரையின் புலம்பல் வாயிலாக அறிகிறோம். இறந்து கிடக்கும் இந்தப் பொழுதில்தான் வாலி இறைவனை வணங்காது கிடக்கின்றான். வாடாத மலர்கள் கொண்டு திசைகள் தோறும் சென்று உள்ளன்போடு மாதொரு பாகனை வணங்கும்இயல்பு

உடையவன் வாலி என்பதை அறிகிறோம்.

‘அணங்கார் பாகனை ஆசைதோறுமுற்று
உணங்கா நாள்மலர்தாய், உள் அன்பினால்
இணங்காக் காலம் இரண்டொடு ஒன்றினும்
வணங்காது இத்துணை வைக வல்லையோ’ (388)

‘காலம் இரண்டொடு ஒன்று’ என்பது காலை மாலை மதியம் என்ற முக்காலத்தும் முக்கண் இறைவனை முறைமையோடு பூசித்தான் என்று கூறுகிறார்.

முடிவுரை:

தாரை ஒரு சிறு பாத்திரம் போல் தோன்றினாலும் கம்பராமாயணத்தில் ஒரு சிறந்த பாத்திரம் என்பதை மறுக்க முடியாது. அவளது அழகு, அறிவு, அரசியல் நுட்பம் போன்றவற்றை விரிவாகக் காண முடிகிறது.

வாலிக்கும் தாரைக்கும் இடையில் உள்ள அன்பின் பிணைப்பும், குடும்ப உறவும் விலங்கின உறவைத் தாண்டி மேலான நிலையில் விளங்குகின்றன.

சூழ்நிலைக்கேற்ப நடந்து இலக்குவன் சீற்றத்தை மாற்றும் பேரறிவு பாராட்டத்தக்கதாக உள்ளது. வந்திருக்க வேண்டிய பேரழிவைத் தன் சாதுரிய மொழிகளால் தவிர்த்த சான்றாண்மை போற்றற்குரியது.

தன் பக்கத்தார் செய்த தவறைக் கண்டிக்கவும் இராமன் செய்த தவறைச் சுட்டவும் தவறாக தாரையின் நேர்மையான சிந்தனை எண்ணற்குரியது.

இலக்குவனும் அனுமனும் மதிக்கத்தக்க உயர்ந்த இடத்தில் வைத்துப் பேசப்பெறும் தாரை வாலியின் கொடையுள்ளதையும் பக்தி நெறியையும் பேராற்றலையும் உணர வைக்கிறாள்.

சிறந்த வேலைப்பாடமைந்த சிற்பங்கள் கோபுரத்திற்கு அழகூட்டுவது போல நிறைவான பாத்திரமான தாரை கம்பராமாயணத்திற்கு அழகொளியூட்டுகிறாள்.

குறிப்பு :

தாரை கட்டுரையில் வரும் மாட்டு ^எபெண்கள் உ.வெ.சா.

நூல்நிலைய வெளியீட்டுப் பதிப்பு.

இராமாயணம்

அரசியல்வாதிகளுக்கு அரிய வழிகாட்டி;
சமயவாதிகளுக்குச் சமரச வேதம்;
சமுதாய மக்களுக்குச் சமத்துவ கீதம்;
அறிஞர் உலகத்திற்கு அறிவுப் பிரசாதம்.

ESTD - 1910

லக்ஷ்மி மில்ஸ்

1100, அவினாசி ரோடு, கோயமுத்தூர் - 641 037.